

Ангжи Стантън

УТРОТО ИДВА НАВРЕМЕ

АНДЖИ СТАНТЪН УТРОТО ИДВА НАВРЕМЕ

Превод: Емилия Карастойчева

chitanka.info

Тя се връща назад във времето. Той отива в бъдещето. Срещата им е предопределена.

Аби пристига за първата си година в Уисконсинския университет, в който някога е учила и любимата ѝ баба. Развълнувана, но уверена в решението си да замине далеч от дома, още на първата вечер тя се гмурва в студентския живот.

На следващия ден обаче се събужда в различен свят — 1983 г. А това е само първата спирка от приключението на Аби назад във времето...

Уил е чаровен първокурсник от 1927 г., който пътува в бъдещето. Аби и Уил се срещат през 1961 година и искрите между двамата неизбежно припламват. Но възможна ли е любовта в тази непредсказуема ситуация?

Съдбата преплита пътищата на двамата през годините, докато се опитват да разгадаят мистерията около пътуванията си във времето. Загадките от миналото, които разплитат, ще се окажат по-сложни и объркани, отколкото са очаквали, и ще предопределят бъдещето им.

Завладяваща, динамична и трогателна история, изпълнена с неочаквани обрати, семейни тайни и една любов, неподвластна на времето.

1.

Баба казваше: „Затвори ли се врата, отваря се прозорец. Ако не стане, хвърли камък и влез.“ Винаги ме размиваше, но не и днес, когато на път към колежа с мама минаваме през гробището за последно сбогом.

Няма и месец оттогава и гробът ѝ още не се е слегнал. Двете с мама стоим върху гъстия килим от влажна трева и се вираме в името ѝ, издълбано до дядовото в сивия камък. Шарън Р. Бейли. Толкова студено и необратимо. Как е възможно да не я видя никога повече?

— Днес е денят, мамо — прошепва майка ми. — Ще закарам Аби в Медисън, както искахте двете.

Гласът ѝ секва. Улавям ръката ѝ.

Мама искаше да остана по-близо до вкъщи, в Охайо, но аз бях сигурна, че мястото ми е в Уисконсинския университет. Не знам как мама ще се справи без мен и баба. Сега си мисля, че може би трябваше да остана заради нея, но вече е твърде късно.

— Липсваш ми, бабо — прошепвам. Надявам се да ме чуе някак, ала не усещам присъствието ѝ. Тя не е тук. Може би в университета, където още не съм била, ще се почувствам по-близо до нея. Неочакваната диагноза на баба — рак — ни принуди да отменим първото посещение; след няколко месеца състоянието ѝ се влоши и окончателно отложихме пътуването. Ръцете ми треперят от вълнение.

Гледаме гроба ѝ. Сдържаме сълзите при мисълта за жената, способна да превърне най-обикновения ден в приключение. След малко мама въздиша и казва:

— Време е да вървим.

— Обичам те, бабо.

Подсмърчам, преглъщам сълзите, сядам в мураното на мама, пълно догоре с всякакви жизненонеобходими вещи, за които се сетихме, и поемаме към новия ми живот.

Редуваме се да шофираме и следобед пристигаме в Медисън. Навигаторът ни насочва към кампуса и се оказваме заобиколени от студенти. Веднага ме впечатляват масивните сгради, някои модерни и нови, с блестящи прозорци и стоманени рамки, други старинни — с каменни колони и солидни фасади.

Мама кара бавно; дава път на пресичащите студенти и профучаващите велосипедисти.

— Кампусът е огромен. Аудиториите сигурно побират по двеста студенти. Дано не се изгубиш сред тях. В частен колеж атмосферата нямаше да е толкова анонимна.

Мама хапе нервно устни.

Късно е за спорове — подсмиввам се, но стомахът ми се свива от напрежение при мисълта колко различен ще е животът ми тук след детството в малък град.

— Знам, но ми е позволено да се тревожа — усмихва се мама и свива по стръмен панорамен път с резки завои, откъдето се открива спираща дъха гледка към блесналото езеро Мендота.

Смъквам прозореца и вдишвам дълбоко, свежестта ми напомня за летен лагер. Топъл ветрец развява косата ми.

— Уха! Лесно ще свикна с това!

Продължаваме напред, попивайки с поглед пейзажа — гъста гора от едната страна на шосето, множество стари сгради от другата. Мама внезапно посочва:

— Виж! Ето я камбаната, за която говореше баба ти.

Висока четвъртита каменна кула се издига върху хълма.

— Карилийн Тауър — казвам, спомняйки си думите на баба как звънът на камбаните се чувал из целия кампус.

Шосето се спуска по хълма и отново тръгва нагоре. Спираме пред масивна каменна сграда с пясъчен цвят — „Елизабет Уотърс“. От централния корпус се разклоняват странични крила като построени от лево. Мама спира на място, обозначено с табела „Разтоварване“.

Споглеждаме се, после се втрещваме във внушителната сграда, където ще е новият ми дом. Много съм развълнувана. Мама изглежда по същия начин.

— Готова ли си? — пита ме тя.

Не съм се местила в нова къща от четиригодишна. Ще ми трябва време да свикна, но не се плаша от предизвикателствата.

— Да вървим — кимвам.

В просторното фоайе извита желязна балюстрада води към главната стълбищна площадка. От двете страни има овални ниши с тапицирани пейки във формата на полумесец.

Мама сяда и прокарва длан по дамаската.

— Стара е, от конски косъм, мисля. Знам, че е невъзможно, но приличат на антики.

Свикнала съм с увлечението ѝ по старинни предмети. Къщата ни е пълна с тях, но сега не е моментът за прехласване.

— Мамо — посочвам ѝ формулярите, които трябва да попълня при нанасянето.

Вземам ключа и пропуска за сградата и двете тръгваме по коридора към съседното крило. Търсим стая 4418. Минаваме край дъски с известия за социални събития, покани за записване в клубове и графици за етажни събрания. Върху яркожълти табели във формата на звезда с плътен черен маркер са написани имената на обитателите на стаите.

Студенти влизат и излизат; заобикалят, за да не се блъснат в двете възглавници под мишниците ми, обемистата чанта на гърба ми и грамадния куфар, търкалящ се след мама. Някои поздравяват, други отклоняват поглед. Старая се да изглеждам дружелюбна, но не прекалено.

— Има много момчета — усмихва се мама.

— Мамо! Не зяпай!

— Не мога. Толкова са сладки! О, не забравяй презервативите. Сложих ги в кожената ти чанта.

Заковавам се на място и я поглеждам.

— Сериозно, мамо. Замълчи!

Тя свива рамене с невинно изражение, но млъква, слава богу.

Продължаваме напред и най-сетне откриваме моята стая. На вратата има две жълти звезди; на едната е написано моето име, на другата — името на съквартирантката ми. С Джада разговаряхме няколко пъти онлайн, но още не съм виждала на живо момичето от Минесота.

Пъхам ключа в солидната стара ключалка и го завъртам. Чува се изщракване и вратата се отваря. Едната страна на стаята е заета; по рафтовете са натрупани снаксове, чаши, снимки в рамки, книги.

Звездовидни лампички висят като гирлянда от тавана; по стената над леглото има плакати на Бийонсе и Джей Зет. Тясното бюро побира кафемашина и тоалетно огледалце, върху микровълновата фурна стои малък телевизор. Снимки и гердани са прикрепени върху коркова дъска.

Моята страна е с огледално разположение, но контрастира с тъжни неукрасени стени, празни рафтове и гол матрак.

— Дом, сладък дом — мама застопорява чудовищния ми куфар.

След минута група доброволци се появяват с кашони, пълни с останалия ми багаж, и не след дълго ме обкръжава хаос от наизвадени вещи.

Мама застила леглото, аз вадя тетрадките и настолната лампа, когато Джада влиза.

— Аби, ето те и теб!

Съквартирантката има разкошна коса със ситни къдрици, носи блуза без ръкави, къси панталонки и ноктите на краката ѝ са лакирани в алено.

— Джада! — прегръщам я.

— Нали не възразяваш, че заех тази страна на стаята?

Тя подхвърля ключовете си върху своето бюро.

— Не. Харесват ми блещукащите лампички.

— Твоите неща са в тон до едно. Страхотни кутии в сиво и гранитно!

Мама наблюдава усмихната как събираме първи впечатления една за друга. Вкъщи имах своя стая; различно ще е да живея с напълно непознато момиче.

— О! Това е мама, Деби.

— Приятно ми е. — Джада се ръкува с мама.

— Виждам, че с Аби ще си прекарвате чудесно.

— Да ви помогна ли? — попита Джада.

— Ами да... Покажи ми как да окача лампичките. Нали няма да е прекалено?

Вдигам наниз с мънички фенерчета.

— Шегуваш ли се? В една от стаите целият таван е покрит със светещи висулки.

С помощта на Джада бързо разопаковам багажа. Оставила съм вкъщи всичките си гимназиални сувенири. Отгръщам нова страница в

живота си и няма смисъл да се вирам в мои снимки с мажоретния състав или със съучениците ми на абитуриентската екскурзия в Ню Йорк. Взела съм само две семейни снимки, защото започвам на чисто. Оглеждам подредбата, уверена, че с радост ще се застоявам в тази уютна стаичка.

Мама вади покривката за леглото. Сложната мозайка от стари парчета плат се разстила върху чаршафите като глазура.

— Много е красива! Ти ли я уши? — обръща се Джада към мама.

— Не. Бабата на Аби — усмихва ми се мама.

Джада ме поглежда тъжно.

— Съжалявам, забравих, че баба ти почина наскоро. — Оглежда квадратните шарки. — Някои изглеждат много стари.

Мама се навежда и посочва късче плат.

— Това е от бебешкото одеялце на Аби. А това — от сватбената рокля на баба й.

Изпитвам гордост. Баба не беше точно сладка старица, която плете и шие; преди две години се зае да ми изработи покривката и решението й бе истински жест на обич, съчетан с проклетия и убодени пръсти.

— Баба ми даде и този календар на „Беджър“. Прекалено ли е? — окачвам го на стената.

— Показва колежанска гордост, но не е натрапчив. Чакай да видиш стаята на Ерин и Ана в дъното на коридора. Все едно някой е хвърлял бяло и червено във всички посоки.

Мама изтрива длани в джинсите си.

— Е, готови сме. — Обръща се към Джада: — Искаш ли да изпиеш една кока-кола с нас? Наоколо сигурно е пълно с хубави места за хапване.

— Благодаря, но отивам на езерото. Днес дават безплатни уроци по плаване, но по-късно може да пообиколим кампуса с Аби.

— Разбира се — кимвам.

— Радвам се, че се запознахме, Джада — казва мама и ме поглежда бързешком. — Скоро и аз ще тръгвам — додава и очите й издават тъгата от предстоящата раздяла.

Джада си взема личната карта и ключовете.

— Пробвайте „Юниън Теръс“. С родителите ми обядвахме там. Точно до Клуба за дебати е, с изглед към езерото.

— Добре... Непременно — съгласява се мама.

— До скоро — казваме си с Джада и тя излиза.

Натоварваме празните кашони в колата и разглеждаме сградата. Слизаме към главния вход на пансиона — внушително стълбище като от стар филм се спуска до просторна дневна с килим и старинни мебели. Мама би ги сметнала за антики. Пред камината до стената са подредени дивани и ниска масичка. Има стенни свещници и старомодни радиатори. Панорамни прозорци с тежки бежови завеси водят към балкон и беседка в двора.

— Обзалагам се, че това е салонът за срещи — мама попива всичко с поглед.

— Какъв салон за срещи?

— Баба ти разказваше как младежите чакали възлюбените си в салона за срещи. По онова време не позволявали на момчетата да влизат в спалните. Дали да не ги убедя да върнат това правило, преди да си тръгна? — усмихва ми се тя.

Следващият етаж е просторна закусвалня в топли тонове. Остъклен балкон с масички ѝ придава атмосфера на парижко бистро. Отвън има покрит двор с градински мебели и забележителна гледка към езерото.

Поглеждам към мама. Ококорила се е, смаяна от красотата наоколо. Усмихвам се лекичко. Знам, че ми завижда, и не искам да сипвам сол в раната.

Съгласно упътването на Джада, слизаме по стъпалата от градината към пътеката край езерото и се отправяме към „Юниън Теръс“. Разходката продължава пет минути и си струва. Удивително е.

Терасата е пълна с хора, насядали край маси с изглед към езерото. Десетина студенти се приличат на слънчевия кей, лодки се поклащат във водата, птици прелитат над брега. На външен грил се пекат бургери и хотдог. Устата ми се напълва със слюнка.

— О, скъпа. Тук ще ти хареса! Права беше да избереш Медисън, а не малък колеж — казва мама, докато си проправяме път към маса с оранжеви столове под сянката на стар дъб.

Още не мога да си представя, че това е новият ми дом.

— Като великолепен рай е, където не ми е мястото.

— След няколко дни ще си свикнала като онези деца там.

Тя посочва група момичета, които се смеят и разговарят край маса, отрупана с бутилки кока-кола и пликове с начос; изглеждат, сякаш нямат никакви грижи. Искам да съм една от тях и някой ден ще бъда. Казвам си, че разполагам с цялото време на света.

С мама се храним бавно, разтягайки последния си час заедно. Най-сетне тя оставя салфетката си върху масата.

— Колкото и да не ми се иска, време е да тръгвам и да те оставя на спокойствие.

Хващам ръката ѝ, осъзнала действителността.

— Не е нужно да бързаш — казвам, за да отложам неизбежното.

— Не бива да ти отнемам времето да си създадеш нови приятелства. — Тя стисва дланта ми. — Не искам да те лъжа. Ще ми липсваш ужасно, детенце, но наистина е време. Чака ме дълъг път, а утре следобед имам съвещание с колегите.

Въздишам и се усмихвам насила.

— Добре.

Поемаме мълчаливо към колата. Мама ме откарва до „Лиз Уотърс“.

— Не върши глупости като мен. В никакъв случай не си боядисвай косата синя. О, и никакви татуировки повече. Една е достатъчно. — Отмята косата ми и докосва мъничката звезда на врата ми; разкопчава колана за последна прегръдка. — Обичам те, Аби. Поживей си страховтно — прошепва в ухото ми.

— И аз те обичам — отговарям със свито гърло.

Знам, че тук ще ми хареса, но откакто баба се разболя, мразя сбогуванията. Последна целувка по бузата, изскачам от колата и надничам през прозореца.

— Ще се видим за Деня на благодарността — усмихва се едва-едва мама.

Кимвам; не смея да продумам.

— А ти ми се обаждай всеки ден. Поне в началото.

— Разбира се — проронвам с изтънял глас.

Мама ми изпраща въздушна целувка и потегля.

Това значи е студентският живот. Едва от два дни съм в кампуса. Още ми е странно да не се събуждам в стаята си в Охайо. Ала макар в

университета всичко да е ново и различно, някак си тук се чувствам по-близо до баба. Прокарвам длан по покривката на леглото. Сърцето ми се стопля при спомена за заговорническия израз в очите на баба, когато ѝ казах, че ще живея в „Лиз Уотърс“ като нея.

Провесвам крака над ръба на леглото. Старата дървена рамка проскърцва. Преди години някой е издълбал символ в таблата. Нещо като часовникови стрелки. Докосвам надрасканото дърво и се питам кой ли е оставил знака. Ставам и поглеждам през прозореца към дърветата, разлюлени от вятъра, и езерото Мендота отвъд тях.

Вратата се отваря и Джада влиза, понесла колет и чаша с вдигащо пара кафе.

— Събуди ли се вече? Имаш поща.

— Вече? — Мама обеща да ми изпраща неща от къщи; не предполагах, че ще започне толкова скоро. — Сигурно са шоколадови бисквити и сандалите „Сперис“, които забравих.

Съквартирантката ми оставя колета.

— Гласувам за бисквитите. Запази ми няколко. Връщам се след малко.

Докато я няма, разкъсвам пакета. Не са нито бисквити, нито сандали. Изваждам старата кутия за шапки на баба, украсена с избеляла панделка на цветя. Под разнищената розова връв е пъхнат запечатан плик с жълта бележка от мама:

Аби, открих тази стара кутия за шапки на баба ти.
Преди време ми каза, че я пази за теб.

С обич — мама.

Издърпвам плика. Върху него с плавния заоблен почерк на баба пише: „Аби“.

Прокарвам длан по красивата старинна кутия за шапки. Спомням си как като малка я видях върху най-високата етажерка в дрешника. Попитах какво представлява и баба ми каза, че е кутия за шапки от младините ѝ. Помолих я да пробвам шапките, а тя се засмя — вътре имало само стари книжа. Сега най-сетне държа в ръцете си чудната кутия и мигом ме обзема усещане, че баба е тук, при мен.

Сърцето ми удря в гърдите.

— О, бабо, какво си ми дала? — прошепвам.

Грижливо разкъсвам плика по ръба с върха на показалеца си и изваждам лист. Лъхва ме парфюмът на баба. С разтреперани длани се възхищавам на наклонените букви, изпълващи страницата. Мислех, че вече никога няма да ми проговори, освен насън. Но това е много похубаво.

Моя сладка Аби,

Ти беше моето съкровище и точно когато проклетият рак се появи, осъзнах коя си.

Тук съм събрала някои спомени от моя живот. Надявам се да те насочват и да ти помогнат да намериш отговорите, които ми убягнаха. Обеща ми, не забравяй. Няма да говоря повече, за да не помислиш, че ми се е разхлопала дъската.

С цялата си обич — баба

Обръщам листа. Не разбирам. Може би наистина не е била с ума си накрая?

Отварям внимателно кутията. Вътре има стари снимки, брошури от студентските ѝ години и писма от майка ѝ. Подреждам ги върху леглото и вдигам снимка на баба — усмихната девойка до родителите си. Виждаше съм снимката на тоалетната ѝ масичка. Хрумва ми, че никога не съм я разпитвала за тях, а сега е твърде късно да ми разкаже. Гърлото ми се стяга, скръбта ме поглъща.

Вратата се отваря и Джада се връща.

— Какво става?

Избърсвам сълза.

— О, нищо. Мама ми е изпратила кутия с неща на баба.

Съдържанието е разпръснато по леглото.

— Съжалявам. Сигурно ти е трудно.

Джада приближава до мен и оглежда нещата върху леглото.

— Много трудно.

Събирам изрезките и снимките и припряно ги прибирам в кутията. Една снимка се изплъзва и пада на пода.

Джада я вдига.

— Боже! Приличаш досущ на баба си!

— Къде? Дай да видя.

Привеждам се и се вирам в черно-бялата снимка. Баба ми се усмихва. Носи вълнена пола и пуловер, късата ѝ коса е накъдрена. Но Джада не гледа нея, а широко усмихнато момиче, което наистина прилича на мен. Има същата дълга руса коса, но с краища, подвити навътре, и с масури отпред, оформени като прическата на баба. Носи карирана пола и риза с обла яка.

— С баба ти все едно сте близначки — продължава Джада, надвесена над рамото ми.

— Но това не е баба ми. Ето я — посочвам тъмнокосото момиче.
— Не знам коя е другата.

Джада повдига вежди и обръща снимката.

— „Най-добри приятелки. 1951“. Бих се заклела, че си ти. Ама че смахнато! — Тя поклаща глава. — Е, сега знаеш, че си имала двойница през петдесетте.

Джада ми подава снимката и аз се вирам в лицето на момичето, което зловещо прилича на мен.

— Баба все ми разказваше колко е обичала колежа и приятелките си. Но след завършването се преместила и изгубила връзка с всички.

— Не искам да ти прекъсвам спомените, но нямаш ли лекции скоро? — Съквартирантката ми си поглежда телефона да види колко е часът.

— Уф! Ще закъснея за физиката още първия ден!

Затварям капака на кутията и скачам от леглото.

— Физика, олеле! Амбициозно момиче! — подкача ме Джада, прибирайки лаптопа си в раницата.

— Не точно. Само този предмет можех да вменя в програмата си.

Обличам се и си измивам зъбите. Грабвам картата и раницата, изтичвам по коридора и излитам през главния вход с автоматична ключалка.

Свивам наляво по Панорамния път и тръгвам към Баскъм Хил. Ранното септемврийско слънце грее ярко, росната трева ухае свежо, езерото блести в далечината. След минути стигам до върха на Баскъм Хил, откъдето се вижда внушителната правителствена сграда в другия край на Стейт Стрийт.

В Баскъм Хол стъпките ми отекуват по покрития с плочки под. Разминавам се с други студенти. Поглеждам си програмата още веднъж да проверя номера на залата, изкачвам се по късо стълбище и влизам в старинна аудитория с амфитеатрално разположени скамейки.

Седалките са дървени и с декоративни рамки от ковано желязо. Стара циментова мозайка покрива пода, но издигнатият подиум е произведение на изкуството с високоговорители, осветление и прожекционен екран. Непрекъснато се изненадвам, че университетът е запазил реликви от ранните години, съчетани със съвременни подобрения.

Избирам място по средата на залата. Стотина студенти са разпръснати из помещението. Тук-там седят по двойки, но повечето са вперили погледи в телефоните си.

Понечвам да напиша съобщение на мама, но професорът влиза. Прибирам телефона.

— Добро утро. Аз съм професор Джоунс и преподавам квантова физика. Този семестър ще изучаваме теорията на струните, квантовата хромодинамика и М-теорията. — Едва се сдържа да не изстена. — Ако напредвате бързо, в края на семестъра ще обсъдим и теорията за пътуване във времето, разработена от професор У. К. Смит.

Забелвам очи при тези думи, но поне изглежда интересно. Може би има надежда за този курс все пак.

— Вероятно ви звучи познато, защото новата библиотека по физика носи името на професор Смит, или заради откритията му по отношение на холографския принцип, прославили нашия университет в областта на физиката. Първо обаче ще усвоим основните концепции.

След лекцията главата ми е пълна с несмилаема информация за „пространствено-времевия континуум“. Тръгвам към книжарницата за учебник по английска литература. Това е един от двата предмета, които не предлагат електронен учебник. Знам, че антикварната книжарница е наблизо, но не съм сигурна къде точно се намира. Решавам да проверя на телефона и спирам на пешеходна алея с метални пейки и дървета, чиито листа започват да жълтеят. Момче в тъмносиня тениска и дочени къси панталони снима съседната сграда. Вглеждам се и виждам, че

всъщност е насочил телефона към паметна табела до входа на библиотеката по физика „Смит“, току-що спомената от професора ми.
Пристъпвам по-близо да прочета надписа.

„Впуснете се в невъзможното, защото то ще ви даде търсените отговори.“

У. К. Смит

— Доста неясно — казвам.

Момчето се засмива.

— Звучи философски.

Висок е, определено над метър и деветдесет; чупливата му светлокестенява коса е подстригана късо.

— Защо снимаш надписа?

— За дядо. Работеше в кампуса. Ще му изпратя снимките да го поразведря.

— Искаш ли да те снимам до табелата?

— Разбира се.

Подава ми телефона и застава до табелата. Посочва я с глуповата гримаса и ме размива. Симпатичен е въпреки високото чело и изпъкналия нос.

Правя две снимки и му връщам телефона.

— Благодаря. — Той вижда снимките и се засмива. — Дядо ще се зарадва. Шегаджия е. Изпращам му по нещо, за да го развличам. Напоследък не е много добре.

— Съжалявам. Моята баба почина преди няколко седмици.

Веднага ми се приисква да не бях съобщавала този личен факт, но той явно не се смущава.

— Моите съболезнования. Сигурно ти е трудно.

Кимвам.

— Благодаря... Да, не е лесно. Баба е учила тук през петдесетте.
— Обхождам с поглед кампуса. — Развълнува се много, когато разбере, че ще бъде в Медисън.

Иска ми се да мога да й изпратя снимки. Дъхът ми секва от новия прилив на спомени.

— Така сигурно е още по-трудно. — Той поклаща съчувствено глава. — Между другото, казвам се Колтън.

— Аби — усмихвам се. — Кампусът е огромен. Още не съм се ориентирала.

— След време ще го опознаеш. Между другото, живея в „Трип Хол“ край езерото. Ти?

— „Лиз Уотърс“.

Той се усмихва.

— Съседи сме. Ако ти трябва помощ, познавам добре кампуса.

— Всъщност търся антикварната книжарница.

— Каж ми адреса.

Показвам му го на телефона.

— На съседната улица е, съвсем близо.

Упътва ме как да стигна.

— Благодаря. Ще се виждаме.

Тръгвам към книжарницата, но усещам как ме обзема униние, което няма да ме напусне до края на деня.

По-късно вечерта все още не съм се отърсила. В мечтания колеж съм и е редно да сияя от щастие. Поглеждам университетския календар и се опитвам да си представя баба през първия ѝ ден в кампуса. Да можех само да ѝ се обадя, за да ми разкаже. Винаги успяваше да ме развесели.

Сядам тежко на леглото и вземам кутията за шапки. Какви отговори иска да открия? И какво значат думите, че е разбрала коя съм? Звучи безсмислено. Може би туморът в мозъка е размътил мислите ѝ. Чувствам се още по-зле.

Джада влита в стаята, захвърля чантата си върху бюрото, вижда ме и застива.

— Какво има?

— Нищо — свивам рамене, малко смутена, че винаги щом влезе, съм нацупена в леглото. — Мислех за баба.

— Добре, вече ми е ясно какво се случва. И няма да те оставя да се криеш тук цяла нощ. Днес се запознах с едно момче. Организира парти с лагерен огън на Пикник Пойнт. Отиваме!

— Благодаря, но не съм в настроение.

Прехвърлям купчината стари снимки.

— Предпочиташ да тънеш в тъжните си спомени? Това ли би искала баба ти?

Усмивам се.

— Не.

— Виждаш ли? Трябва да излезеш и да се позабавляваш. Вечерта е чудесна. Тръгваме ли?

Усмивам се по-широко, зарадвана, че момиче като Джада ми е съквартирантка.

— Хайде!

Ноцта е мека, сякаш септември се е вкопчил в лятото. Вървим покрай езерото, но разходката минава бързо, понеже Джада ми разказва истории за волейболния ѝ отбор в гимназията и как решила да следва комуникации. Аз ѝ разказвам за конфузния си опит да тренирам бягане с препятствия и как още не съм избрала основна специалност.

Заобикаляме няколко пансиона с осветени прозорци. Масивните сгради на Университетската болница се издигат в далечината като малък град в покрайнините на кампуса. Студенти профучават на велосипеди, принуждавайки ни да вървим по края на чакълената алея.

Най-сетне стигаме до каменната порта към Пикник Пойнт.

— Как намери мястото? — питам.

Пълната луна очертава сенки под клоните и храстите и хвърля приглушена светлина върху тясната пътека сред дърветата.

— Май четох за него в някоя от брошурите за кампуса — отговаря Джада, явно невъзмутима сред призрачната гора.

— Сигурна ли си, че не са ни погодили номер за добре дошли? Ами ако са ни прилъгали в гората, за да ни изплашат?

Приискава ми се да имах фенер. Мога да извадя телефона, но не желая Джада да ме помисли за пълна страхопъзла.

— И какво от това? — засмива се тя. — По-добре е, отколкото да си стоим в стаята. Знаеш ли, че тук има индиански могили?

— Наоколо бродят духове?

Тя изсумтява.

— Може би.

Ситният чакъл скърца шумно под краката ни и заглушава цвърчащите цикади, скрити в мрака. Пътеката става още по-тясна и дърветата ни обграждат плътно. Тръпки ме побиват и точно когато се

готвя да се върна, дърветата се отдръпват и ярката луна се показва. Първо усещам мирис на пламтящо дърво и си припомням как с мама и баба палехме огън и печех маршмелоу за всички. После чувам смях в далечината.

— Ето! Видя ли, че не е номер? — казва Джада.

Въздишам с облекчение и зървам лагерния огън — весел кръг от танцуващи пламъци. Двайсетина студенти са скупчени край широк каменен пръстен с дъсчени седалки, в чийто център гори огънят.

Повечето студенти държат червени пластмасови чаши — или местен обичай, или реверанс към „Уисконсин Беджърс“.

— Ето го Дан! Натам! — посочва Джада.

Тръгвам след нея покрай каменната ограда към момче с тениска на университетския отбор по хокей и щръкнала възкъса коса.

— Дойде значи? — подвиква той на Джада и я прегръща.

— Казах ти, че ще дойда. Водя и приятелката си Аби.

— Здравсти, Аби.

— Трябва й сериозно развеселяване — Джада отговаря вместо мен.

— Ще ви донеса по чаша.

Джада ми се усмихва доволно. След малко Дан ни подава чаши с бира, наточена от буре в дъното на голям багажник.

— Благодаря.

Досега не съм пила кой знае колко, но приемам чашата, готова да започна колежанските си приключения.

— Наздраве! — Джада чуква чашата ми, после чашата на Дан.

След дългата разходка студената бира ми се услажда. Озъртам се и виждам, че сме в края на продълговат, тесен полуостров. Езерото ни обгражда от три страни, откривайки удивителна гледка към центъра на града. Казвам на Джада:

— Виж!

— Няма по-страхотно място! — усмихва се широко тя и аз се съгласявам.

Питам се дали баба е идвала на Пикник Пойнт и пак унивам. Не искам да съм тъжна тази вечер; допивам бирата и отивам да си налея втора с надеждата да не се появи някой от охраната на кампуса.

След още две бири музиката гръмва по-силно и партито се развихря. Смесвам се с тълпата и десетина пъти отговарям на въпроси

„какво учиш“ и „откъде си“. Джада се смее с Дан и приятелите му.

Някакво момче, Мич, с дебели устни и рошави вежди се паркира на ръба до мен. Тактичните ми опити да се отърва от него пропадат.

— Вече не си в Охайо — изломотва той и горещият му дъх облъхва лицето ми. — Сега си в Медисън. Забрави за Охайо.

— Да, да — съгласявам се, за да млъкне, но той продължава да бръщолечи.

Впервам поглед в огъня; цепениците пукат, летят искри.

— Трябва да ходиш на всички мачове. Кажи ми, че имаш билети за целия сезон, защото ако нямаш, ще ми видиш гърба.

— Нямам. — Надявам се да изпълни заплахата си; поне бирата затъпява сетивата ми.

— Невероятно! — изкрещява той и разлива бира върху сандалите ми.

Пръстите ми са мокри. Раздразнена, тръсвам крак.

— Ще ти намерим билет и ще дойдеш с мен.

Той се примъква по-близо до мен. Отдръпвам се.

— Няма нужда. Не си падам по футбола.

— Е, ясно е защо се срещнахме. Защото аз съм човекът, който ще поправи грешката.

Мич слага месеста ръка върху бедрото ми. Взирам се в нея, обмисляйки как да се отърва от него.

— Ето те и теб! Търсих те навсякъде — чувам глас.

Вдигам глава. Колтън е, момчето, с което се запознах пред библиотеката по физика. Носи джинси и яке с качулка и се е надвесил над Мич.

— Здравсти! — изправям се и отърсвам ръката на Мич.

Олюлявам се леко. Колтън ме подхваща и това ми харесва.

— Нали ми обеща да се срещнем в десет — казва той и светлината от огъня озарява кафявите му очи.

— Така ли?

— Да — излъгва Колтън. — Как се казва приятелят ти?

Обръщам се към Мич, който изглежда, сякаш са му откраднали топката на детската площадка.

— Казва се Мич. Пада си по футбол. Много.

— Здравсти, Мич. Аз съм Колтън.

— Здравсти — кимва намръщен Мич. — Отивам да си наляя бира.

Отдалечава се с олюляване.

— Благодаря! Не знаех как да се отърва от него.

Колтън ме пуска.

— Забелязах. Гледам те от десет минути. Не съм виждал по-смутено изражение.

Первам го по ръката.

— Да беше дошъл по-рано!

Значи ме е наблюдавал. Колко мило момче.

— Помислих си, че го харесваш — подсмивва се той.

— О-о! Прилича на сандък, мирише на „Бенгей“ и обича да си слуша гласа.

— На това ли миришеше? — засмива се Колтън. — Е? Искаш ли да се махнеш оттук?

Взела съм си дозата парти за една нощ, а и той ми вдъхва доверие. Или се интересува от мен?

— Да. Но първо ще предупредя приятелката си. — Провираме се през тълпата, докато виждам Джада, кацнала в скута на Дан. — Ще се прибирам, Джада. Идваш ли с мен?

Сигурна съм обаче, че се чувства добре там, където е.

Тя ме поглежда многозначително.

— Не. Ще поостана. Ще се прибера с Ерин и Ана.

— Забавлявай се — усмихвам се без капчица съмнение, че ще се забавлява, и се връщам при Колтън. — Да тръгваме.

Той ме повежда през сгъстяващото се множество. Отдалечаваме се от тълпата и тихата нощ ни обгръща като тъмно одеяло, а въздухът захладнява.

— Добре ли прекара? — пита той.

— Не много. Всъщност не исках да идвам. — Оригвам се и усещам вкус на бира. — Извинявай.

Колтън се преструва, че не е забелязал, но крайчецът на устните му се повдига.

— Защо дойде тогава?

— Джада ме убеди. Каза, че не е зле да се поразсея. Получаваше се известно време. Реших, че ако пия повече, ще се развеселя.

— И защо трябва да се поразсееш?

Мразя да развалям настроението, но той попита.

— Мама ми изпрати една стара кутия за шапки. Беше пълна със спомени от баба и се натъжих.

Той посочва пейка до пътеката с изглед към града. Сядаме.

— Разбирам те. Би ли предпочела обаче да не ти я беше изпращала?

— Не знам. Сигурно не е минало достатъчно време. Мислех, че ще се разведря, като дойда в Медисън, но може би беше грешка. Чувствам се толкова самотна.

— Не говори така. Ако не беше дошла, нямаше да се срещнем.

Той се усмихва и кожата ми настръхва.

Взирам се в очите му, тъмни и загадъчни в лунната светлина. Бирата ме е омаломощила и преди да се усетя, изричам:

— Сега ли е моментът да ме целунеш?

Колтън се усмихва и се навежда към мен. Внезапно група момчета изскачат на пътеката, виждат ни и двамата се отдръпваме един от друг.

— Давай, човече! — казва някой и всички се засмиват.

— Сериозно, не ни обръщайте внимание — подхвърля втори.

После отминават.

— Точно това обмислях всъщност, но може би вселената ми казва да се въздържа.

О! Поглеждам към водата. Що за отговор? Въобразявах си, че помежду ни има привличане. — И аз ли мириша на „Бенгей“?

Потрепервам в студения въздух.

— Не.

Той се засмива и ме прегръща през раменете.

— Защо си тук тогава?

И защо ме прегърна? Макар да не иска да ме целуне, облягам глава на рамото му.

— Харесвам те, но имам чувството, че е по-добре да сме само приятели. Така де... Ако те целуна, рано или късно ще направя нещо откачено, ти ще ме намразиш и вече няма да се виждаме.

— Бездруго не сме се виждали много.

— Точно! И според мен сега ти е по-нужен приятел, отколкото някой пиан да се оригва във врата ти.

Колтън сякаш чете тъгата в сърцето ми. Прав е, предполагам, и трябва да съм му благодарна.

— И още нещо, Аби. Излизам често на срещи с момичета, но ми липсва истинска приятелка.

— Нали разбираш, че с това ме отблъскваш — намръщвам се и подритвам едно камъче. — Може би Мич не беше толкова зле.

Колтън се размива.

— Мислех, че ще го приемеш като комплимент. Слушай, на моя етаж има много момчета. Искаш ли да те запозная с някой, който няма да те отегчи до смърт.

Изправям се и тръгвам по пътеката. Иска ми се да избягам от смущението, искам той да ме харесва повече.

— Не си прави труда. По-добре някой да ме хареса сам, а не да излиза по задължение с мен.

Колтън вече е до мен.

— Нямах това предвид.

Препъвам се, залитам, но Колтън ме хваща за ръката и ме задържа.

— Защо не си пиан? — питам го.

— Прикривам се умело. Ти обаче си новобранец.

Сова изкрепява зловещо някъде наблизо.

— Знаеш ли, че тук има индиански могили? — сменям темата.

Той се засмива.

— Да. Искаш ли да ти покажа?

— Разбира се!

— Казват, че на Пикник Пойнт също има заровено съкровище.

— Не вярвай на всичко, което чуеш — подмятам саркастично.

— Вярно е. От малък знам легендата, но днес някой написа в мрежата, че двама докторанти правили разкопки и открили нещо като капсула на времето.

— Сериозно?

— Да.

— Откъде всъщност знаеш толкова за това място?

— Родителите ми ме водеха често тук, когато бях малък. Хранехме патиците и ядахме сладолед на „Юниън Теръс“.

Пъхвам ръце в джобовете, за да ги опазя от студения нощен въздух.

— На мен ми остана само мама. Всички други си отидоха.

— И баща ти ли? — пита тихо той.

— Почина, когато бях малка. Мама не се омъжи повторно. — Замислям се за малкото ни семейство и семейните снимки, които имам с двамата си родители. Потискащо е.

— Съжалявам. Не мога дори да си го представя. Моето семейство е голямо.

— Това е чудесно.

Винаги съм завиждала на големите, жизнерадостни семейства.

— Да. Някой ден може да те заведе вкъщи и да те запозная с тях. — Той спира. — Ето!

— Какво?

Оглеждам се, но не виждам нищо особено.

— Индианската могила — посочва Колтън.

От земята се издига тревисто възвишение, обаче не виждам друго в сумрака.

— Внушително, нали? — казва той.

— Не много.

— Шегувах се. Не са кой знае каква гледка. Пред пансиона ми също има могила, друга се намира близо до часовниковата кула.

Продължаваме към „Лиз Уотърс“. Вие ми се свят от изпитата бира. Колтън ме изпраща до вратата като истински джентълмен.

— Радвам се, че пак те видях.

— Благодаря, че ме спаси. Дължа ти услуга — казвам.

— Добре. Ще измисля как да си взема дължимото. До скоро.

Влизам в стаята, захвърлям пропуска и телефона върху нощното шкафче и се строполявам в леглото. Избутвам кутията за шапки в ъгъла. Нощта е епичен провал. Единственото момче, проявило интерес към мен, бе противен пияница. Колтън се държеше, сякаш ме харесва, но се оказа, че ме вижда само като приятелка. Историята на моя живот. Поне не направих нещо прекалено неловко. Оригвам се пак.

Знам, че трябва да стана и да изпия един нурофен, но ми се струва непосилно — изтощена съм, главата ми плува. През последната година в гимназията трябваше да правя като съучениците си и да се науча да пия алкохол. Но бях заета да помагам на мама да се грижи за баба, работех почасово в киното, а и треньорката по атлетика щеше да ме убие, ако ме спипаше да пия.

Лежа и се вирам в тъмния таван. Пръстите ми се плъзват по покривката и усещам грапавината на материите, съшивани цяла

вечност. Напипвам и друго и осъзнавам, че не съм прибрала всички снимки в кутията. Оставям ги върху нощното шкафче, за да не ги смачкам.

Заравям глава в меката възглавница и чувам звън на големи камбани, сякаш съм в катедрала. Звучат толкова близо. Не съм забелязала църква до „Лиз Уотърс“. После си спомням за часовниковата кула. Звукът сигурно идва оттам, но защо толкова късно нощем?

Звукът е красив, успокояващ и леко натрапчив. Нотите се повтарят. Затварям очи и оставям камбаните да ме приспят.

Докато се унасям, една камбана удря фалшив тон.

2.

На другата сутрин се събуждам и примижавам. Главата ми пулсира от яркото слънце или от пиенето снощи. Устата ми е суха, сънят премрежва очите ми. Обръщам глава към леглото на Джада и виждам плакат на Майкъл Джексън, заобиколен от уродливи зомбита. Присвивам клепачи. Плаката на „Трилър“?

Отварям уста да попитам Джада кога е успяла да го сложи, но осъзнавам, че в леглото не е тя, а момиче с гъста медноруса коса. Озъртам се и се сепвам. Всичко е различно — от неоновите пердета до синьото чердже на пода.

Сядам рязко. Какво, по дяволите? Сърцето ми бие лудо. В чия стая съм?

После забелязвам покривката на баба върху леглото и въздишам с облекчение. Сигурно са ми скроили епичен номер.

Кутията за шапки е забутана в ъгъла на леглото, но телефонът и личната ми карта не са върху нощното шкафче. Вместо тях там лежи най-обикновен ключодържател. Къде са ми нещата? Има няколко банкноти и монети. Дървената ми четка за коса е заменена с розов пластмасов гребен; до него стои стар електронен радиочасовник с копчета.

Паниката се връща. Никога не съм виждала тези неща. Дали някой е дошъл, когато съм заспала, и ги е сложил тук? Поглеждам към отворения гардероб; дрехите ми са сменени с други, съвсем различни.

Прекосявам на пръсти стаята и открехвам вратата.

— Какво правиш? — обажда се сънено блондинката от леглото на Джада.

Подскачам и захлопвам вратата по-шумно, отколкото ми се иска.

— Извинявай — промърморвам.

Бих предпочела да се измъкна незабелязано.

— Лягай си, Абигейл. Рано е.

Замръзвам. Откъде знае името ми? После забелязвам моя календар на стената, окачен до ретро телефон с бутони.

На него пише: октомври 1980.

Зяпвам и косъмчетата по врата ми се изправят. Е, някой си е дал много труд да ме изиграе. Или сънувам. Трябва да се успокоя и да помисля какво, по дяволите, става. Отварям тихо вратата и излизам. Коридорът е същият, само че стените не са сини. Дъската за съобщения е на мястото си, но всички обяви са различни. В другия край на коридора се появява момиче в розов плюшен халат. Носи пухкави чехли и толкова огромни очила, че покриват половината ѝ лице.

— Здравсти, Абигейл.

Тя се усмихва и ме подминава бързо. Познава ме, но аз съм абсолютно сигурна, че никога през живота си не съм я виждала, и защо всички ме наричат „Абигейл“? Тръгвам след нея.

— Извинявай. Познаваме ли се?

Тя се втренчва в мен, сякаш съм идиот.

— Майтапиш ли се?

— Не. Снощи май са ме упоили с нещо. В главата ми е каша.

Тя ме поглежда поразена.

— Това е ужасно! Кой би го направил?

— Нямам представа. Знаеш ли къде съм била снощи?

— Всички ходихме в „Хедлайнърс“. Беше върхът. Не помниш ли? Добре ли е Линда?

Поглежда угрижено към стаята ми.

— Линда?

— Съквартирантката ти? — казва бавно тя, все едно съм чужденец, който не разбира езика — точно както се чувствам.

— А, да. Линда спи — отговарям, спомнила си момичето в леглото на Джада.

Всичко е с главата надолу. Или сънувам, или съм заспала в друга стая. Обаче това момиче мисли, че снощи съм била в „Хедлайнърс“, а аз не съм и чувала мястото.

Връщам се към стаята си и забелязвам, че на всяка врата има оранжева табелка във формата на тиква с имената на съквартирантите. Вчера имената ни бяха написани върху яркожълти звезди, сякаш сме знаменитости, а не някакви си първокурсници.

Виждам името си на вратата, но вместо „Джада“ пише „Линда“. Нещо изобщо не е наред. Цяла минута ми отнема да схвана, че това

съм аз.

Да не би някой да е преместил леглото ми на друг етаж, докато съм спяла? Невъзможно. Номерът на стаята е същият — 4418.

Влизам пак вътре и се вирам в непознатите дрехи в гардероба ми. Ще се чувствам като крадец, ако ги облека. Не са мои, но не мога да изляза навън в широката университетска тениска, с която си легнах снощи. Преравям чуждите неща и най-сетне избирам дънкови къси панталони. За моя изненада ми прилягат отлично, само дето талията е над пъпа ми, а крачолите — изрязани. Спирам се на тениска с анимационен герой — някой си Зиги. Който и да е той.

Грабвам ключодържателя и Линда се размърдва.

— Къде отиваш толкова рано? — промърморва тя с лице, заровено във възглавницата.

Навън, защото тази зона на здрача ме смразява. Отварям вратата.

— Отивам да закуся.

— Абигейл?

Преглъщам.

— Да.

— Вземи ми мъфин, става ли?

Поглеждам към табелките тиквички с имената ни.

— Разбира се... Линда.

— Благодаря.

Измъквам се бързо, за да избягам от стаята и сградата.

Слизам по задното стълбище точно до вратата ни. Не искам да срещам студенти по главното. Нямам сили за нови изненади. Излизам през рядко използван страничен вход с изглед към езерото.

Всичко навън изглежда нормално. Слава богу. Дърветата, езерото, Факултетът по социални науки. Поемам си дъх с облекчение и се облягам на каменната стена на сградата, за да събера кураж. Ръцете ми настръхват — от студеното утро, предполагам, а не от жестокия страх, който се опитвам да овладя.

Какво се случва, по дяволите? Защо всичко е наопаки? Сигурно е някакъв сложен трик. Само това обяснение изглежда смислено. Но как са го изпълнили? И защо на мен? Очаквам Джада да изскочи със скрита камера... Това обаче не се случва.

Тръгвам колебливо по влажната трева надолу към езерото. Искам да си проясня главата и да си припомня предишната вечер. Дали някой

е сипал нещо в питието ми? Не мисля, но знам, че пих много. Спомням си как Колтън ме изпрати до пансиона; помня как го попитах дали ще ме целуне, а той ми отказа. Простенвам и удрям глава в дървото до мен. Як дъб. Вече определено съм будна.

Неколцина студенти тичат по пътеката. Косите им са въздълги, шортите — твърде къси за момчета, но иначе изглеждат нормално. Може би съм преживяла временен срив и ако се върна в стаята, всичко ще е както обикновено? Ала още не съм готова да пробвам.

Краката ме повеждат по пътеката към Пикник Пойнт — последното място, където съм била, преди да си легна. Минавам край Трип и Адамс Хол, после край спортните игрища. Не разбирам какво, но долавям нещо злокобно, сякаш дърветата се опитват да ме заговорят. До портата към Пикник Пойнт забелязвам покрит с чакъл паркинг. Готова съм да се закълна, че вчера беше асфалтиран. И табелите бяха различни. Но пък беше тъмно, не съм съвсем сигурна. Все пак е странно.

Притичвам по пътеката към Пикник Пойнт, напрегвайки се да си спомня подробности от предишната нощ. Обгръща ме мирис на борове и гнили листа. Дърветата се отдръпват и разкриват тесен песъчлив бряг. Не го видях снощи, не мога да кажа дали е същият или не.

Задъхана, стигам до края на пътеката и се заковавам на място. Грамадният каменен пръстен със седалките и огнището го няма.

Има просторна поляна, и толкова. Няма дори пейка. Ни помен от снощния лагерен огън. Но това определено е Пикник Пойнт. На отсрещния бряг виждам правителствената сграда да се очертава на хоризонта, но това не е мястото — или годината, колкото и страшно да звучи — където бях вчера. Сигурна съм. Обливам се в пот.

Но коя е годината? На стенния календар пишеше 1980, обаче не е възможно. Оглеждам се. Не виждам нищо и все пак търся отговори. Няма да разпитвам хората като луда: „Какво учиш? Между другото, коя година е?“.

Тръгвам обратно, полагайки усилие да отърся от паниката. Този път наблюдавам внимателно редките минувачи в ранното утро. Забелязвам, че две момчета са с ризи, напъхани в джинси с високи талии. Бих се разсмяла, ако не беше толкова откачено. Колите на паркинга са стари. Не че са ръждясали, но изглеждат превалено големи и не познавам моделите.

Връщам се в пансиона. От входа се точи постоянен поток от момичета, които отиват на лекции. На етажерка вътре има купчина „Дейли Кардинал“ — университетския вестник. Грабвам един и нещо ме прерязва. Датата е 21 октомври 1980. Залитам назад. Никой не би измислил толкова сложен номер.

Не! Дори не съм била родена през 1980. Мама, пресмятам наум, е била тийнейджърка. Баба е била... жива! Мога да ѝ се обадя! Изтласквам останалия хаос от главата си и се втурвам по коридорите към стаята.

— Къде беше? Нали щеше да ми носиш мъфин? — пита Линда, облечена и преметнала жълта раница през рамо.

— Моля? О, извинявай.

Оглеждам бюрото, но не намирам телефона си.

— Обещаеш ли закуска на някого, редно е да изпълниш обещанието — оплаква се тя.

— Какво? — вдигам глава. — Съвсем забравих. Утре ще ти донеса. — Приближавам до разхвърляната тоалетна масичка и виждам непознат портфейл, гребен с широки зъби, голям розов флакон с надпис „Червило за шеметни устни Бонбел“ и напечатана на машина учебна програма.

— Да си ми виждала телефона?

— Какво?

— Телефона ми. Оставих го на нощното шкафче.

Линда ме гледа, все едно съм полудяла.

— На стената е! — посочва.

Тогава се сещам. Мобилните телефони не съществуват през осемдесетте. Телефонът ми се е изпарил в небитието заедно с другите ми вещи. Сядам тежко на леглото, опитвайки се да смеля прозрението.

Линда си сресва къдриците назад и ги напръсква със задушливо количество „Акванет“.

— Да те чакам ли да отидем заедно на физиката?

— Не. Няма да ходя.

Умът ми се стрелка като пощурял. Ще проумея какво се случва. Убедена съм. Просто трябва да се съсредоточа върху действителността, за да разбере как да се измъкна от 1980.

— Сигурна ли си? Чух, че професорът бил много интересен.

— Напълно. Трябва да свърша нещо.

— Както искаш. — Линда излиза, без да затвори вратата.

Отдъхвам си. Сега мога да помисля. Баба живееше в старата си къща в Охайо, където бе отгледала мама. Така и не закри наземната си линия. Изваждам слушалката от гнездото на стенния телефон. Ще се обадя на баба! Изтръпвам. Какво ще ѝ кажа? Оставям телефона и отстъпвам назад.

През годините съм се обаждала хиляди пъти на баба, но след смъртта ѝ не съм помисляла, че ще я чуя отново.

Поемам си дълбоко дъх да се успокоя, приближавам пак до телефона, вземам слушалката и натискам бутоните, набирайки номера, който знам наизуст.

Сигналят „свободно“ звучи странно. Стисвам слушалката, молейки се за връзка с реалността.

— Ало? — отговаря познат глас — силен и млад в сравнение с последните дни от живота ѝ, когато беше немощен и дрезгав.

Изпитвам облекчение.

— Бабо — прошепвам с просълзени очи.

Представям си прошарената ѝ коса, прибрана в спретнат кок, и четвъртитите обици с циркон, които никога не сваляше. Подарък от дядо. Все повтаряла, че предпочита да пътува, отколкото да има красиви бижута, затова ѝ подарил фалшивите диаманти заедно със самолетни билети.

— Съжалявам. Сбъркали сте номера — казва тя с очаквана добросърдечност.

— Не, бабо, аз съм, Аби!

После се сецам, че не ме познава през 1980, и сърцето ми се свива от отчаяние.

— Бих ви помогнала, ако можех, но сте набрали погрешен номер.

— Да. Сигурно.

Затварям плътно очи и се съсредоточавам в отчаян опит да я задържа на линия. Баба е жива, чувам гласа ѝ и това доказва, че наистина съм в различно време; не съм полудяла. Или съм полудяла съвсем.

— Дъщеря ми е на петнайсет, доста страшничко би било да имам внучка — засмива се тя и сърцето ми се свива при мисълта, че в моя свят този смях го няма.

По страните ми се стичат сълзи.

— Да, предполагам...

Опитвам да си представя мама на петнайсет, която изкарва шестици, за да си осигури по-късно успешна кариера на софтуерен програмист.

— Приятен ден! — пожелава ми баба и я изгубвам отново.

— Дано... Благодаря.

Затварям и облягам глава на стената; навитата на спирала телефонна жица се полюшва до мен. Избърсвам сълзите. Искам единствено да се обадя отново на баба и да ѝ разкажа всичко — че съм нейната внучка, дъщеря ѝ ще се омъжи късно и ще се премести да живее до нея, след като съпругът ѝ почине. Ще ѝ разкажа, че сме като близки приятелки, които харесват филми за природни бедствия, син лак за нокти и „Читос“. Мога да разкажа на баба всичко за живота ѝ, но не искам да я плаша.

— Абигейл? Добре ли си?

Вдигам глава и виждам на прага поредното момиче с огромни очила. Прилича на бухал с тупирана тъмна коса до раменете.

— Познаваш ли ме? — питам.

— Не бе! — отговаря тя.

След момент разбирам, че има предвид „да“.

— Откога?

— Откакто сме в колежа... Плашиш ме. Какво става?

Тя влиза в стаята.

— Приятелки ли сме?

Момичето кимва, но вече ме гледа особено. Още не знам кой е.

— Какво те прихваща, Абигейл? Аз съм! Марго! Какво ти е?

Тръсвам глава и се опитвам да се опомня.

— Не знам. Нищо. Сънувах странен сън. Заедно ли бяхме снощи?

— Да, в „Хедлайнърс“. Бяхме с половината етаж да слушаме група.

Същото ми отговори момичето в розовия халат.

— Вярно — преструвам се, че си спомням.

— Сигурна ли си, че си добре? — Тя присвива загрижено очи.

— Да. Наистина. Май съм си ударила главата или нещо такова. Може ли да отидем и тази вечер?

— Предполагам... Защо?

За да си опресня паметта може би. На това място съм била предишната вечер през 1980, възможно е да ми подсказе защо съм се върнала назад във времето.

Същата вечер с Линда, Марго и още няколко момичета от етажата отиваме в „Хедлайнърс“. Нося джинси „Гес“ с висока талия, блузка с щампа и етикет „Еспри“ и боти до глезена, които всъщност ми допадат.

Докато прекосяваме Стейт Стрийт, едва се удържам да не посоча колко различни са магазините. „Уолгрийнс“ е изчезнал, мястото му заема „Ренебомс“. По улицата, където вчера се движеха само градски автобуси и велосипедисти, днес се точи върволица от автомобили. Свиваме по Юнивърсити Авеню и се стъписвам — четириетажната сграда на Юнивърсити Скуеър я няма; виждам малка едноетажна постройка с паркинг вместо с голяма рампа. На всяка пряка ме изненадват промени. Не бива да се поддавам на отчаянието. Трябва да разнищя случилото се и да се прибера у дома.

В „Хедлайнърс“ всички си изваждат личните карти. Дръпвам Марго настрана.

— Нямам фалшива лична карта.

Тя свива объркано вежди.

— Не си ли на осемнайсет?

— На осемнайсет съм.

— Значи не ти трябва фалшива. Носиш ли си истинската?

Бръквам в дамската чанта, която открих в стаята, и изваждам портфейла. Намирам, разбира се, лична карта с моя снимка, моето име и рождения ми ден, 7 юли, само годината е различна. Показвам я на Марго.

— Не на мен, глупи. На него.

Побутва ме към мъжа, който проверява документите. Той поглежда личната ми карта и мацва мастилена печат върху опаката на дланта ми. Изблъскват ме в тъмния нощен клуб и чувам смътно позната басова партия. Скупчваме се край бара да си поръчаме нещо за пиене. Личните карти не ни трябват, защото имаме печати. Очевидно през 1980 на осемнайсетгодишните се позволява алкохол. Марто тиква бутилка в ръцете ми. Не е бира. Поглеждам етикета — газирани

черешов сайдер „Бартълс и Джеймс“. Сериозно? Гадост! Но всички го пият, няма как.

Пресушавам втория си противно сладък сайдер и страхът ми се уталожва. Така е по-добре. Ако наистина съм пътник във времето, защо да не оползотворя случая? Или пък цялата смахната история ще се окаже просто странен сън? По-късно ще съжалявам, че не съм се възползвала от ситуацията.

Клубът е пълен със студенти. Повечето момчета носят джинси, но някои са с абсурдно прилепнали панталони с много ципове. Косите на мнозина са доста къси на темето и въздълги на тила — ужасна прическа, ако питат мен.

Групата свири класически рок. Разпознавам няколко песни от старите хитове на мама — „Surrender“ например и „Dream Police“. Оглеждам музикантите. На барабаните пише „Чийп Трик“. Слушам на живо „Чийп Трик“. Мама ги е харесвала и още пази плочите им. Вокалистът има дълга руса коса, носи разкопчан жакет без риза и торбести панталони. Усмиввам се. Бива си го; приисква ми се мама да е тук.

Нощта е хаос от бумтяща музика, пулсиращи светлини и дансинг, лепкав от разлети питиета. Няколко момчета се смесват с групичката ни. Всички флиртуват и крещят да надвикат силната музика. Всички, с изключение на Марго. Тя ме наблюдава, все още смутена от странните ми въпроси по-рано. Усмиввам се и вдигам бутилка към нея. На кого му пука колко ще изпия? Утре ще си платя с махмурлук, но може пък да се събудя в настоящето, където ми е мястото.

Момче на име Джим, с дълго лице и яке с надпис „Само за клубни членове“, ме сваля от половин час. Усмивва ми се пиянски; получава се по-скоро като похотлива гримаса. Кимвам и отклонявам поглед, но той ме хваща за хълбоците, придърпва ме и залепва лигавите си устни в моите — най-гнусната целувка на всички времена.

Отблъсквам го.

— Майната ти! Махай се!

Преди да осъзная какво се случва, момче с пясъчноруса коса налита върху Джим и го събаря на земята. Джим се опомня бързо и се вкопчва в светлокосия ми защитник, преди да видя лицето му. Двамата се търкалят на пода, поваляйки други хора. В миг двубоят се превръща в масова пиянска схватка.

Линда изпищява, Марго ме хваща за ръката. Множеството се втурва към нас, за да избегне побоя. Преди да побягна, чувам някой да ме вика по име. Озъртам се, но не различавам познато лице сред морето от хора. Не че има значение. Щом приятелките ми от пансиона смятат, че съм била там цяла седмица, вероятно и други мислят като тях.

Обръщам се в обратната посока, но чувам отново името си. Гласът е мъжки, звучи отчаяно. Извърщам се рязко, но сред истеричната човешка маса не виждам някой да гледа към мен.

— Хайде! — дръпва ме Марго.

Чувам го пак.

— Аби, тук съм!

Гласът е напрегнат, а никой в този свят не ме нарича Аби. За всички тук съм Абигейл.

Обхождам с очи тълпата. Група младежи се блъскат, двамина си разменят юмруци. Паникьосаната тълпа пак се люшва напред. Марго ме повлича навън.

— Чакай! Някой ме вика! Трябва да се върна.

Дали е момчето, което удари Джим?

— Смахна ли се? Ще те стъпчат!

Някой обаче ме познава. Нямам представа на кого принадлежи гласът, но интуицията ми казва, че това значи нещо. Опитвам да се върна, но полицейски коли със светещи лампи се подреждат до бордюра; още сирени вият в далечината. Охраната на кампуса отблъсква хората назад, студентите се разпиляват като мравки.

— Трябва да вляза. Приятелката ми е вътре — излъгвам.

— Госпожице, прибирайте се вкъщи, ако не искате акт за хулиганство в пияно състояние.

— Абигейл, тръгвай! — дръпва ме Марго, но аз продължавам да гледам назад, питайки се какво или кого съм изгубила.

Вървим на зигзаг към „Лиз Уотърс“; момичетата се смеят и обсъждат колко е готин вокалистът на групата. Изкачваме Баскъм Хил — изтощително катерене на трезва глава и почти невъзможно, когато си прекалил с пиенето, за да забравиш за преместване във времето.

В стаята изпивам аспирин, обличам размъкнатата тениска и се строполявам върху неоправеното легло. Хрумва ми, че миналата нощ

бях пияна, по-пияна от всякога, и отпътувах към друго време. Да видим дали ще се случи пак и ще се върна ли вкъщи.

Опитвам се да спра въртеливото движение на стаята, когато кракът ми се удря в кутията за шапки на баба. Гласът ѝ днес ми припомни последния ни разговор, преди да умре. Беше обърквана и постоянно повтаряше, че съм обещала да ѝ помогна да намери бебето; увещаваше ме да продължавам да го търся. Накрая се разстрои съвсем и се заплака. Медицинската сестра ѝ даде успокоително. Тогава я видях за последен път. Примигвам и прокарявам длани по покривката ѝ.

Пълната луна в прозореца осветява плаката на Линда с Майкъл Джексън. Моля се да се събудя там, където ми е мястото. Със замътен ум се прозявам и затварям очи. Сънят ме подръпва като близък приятел.

В унес чувам камбани и се чудя защо бият толкова късно нощем. Заспивам, преди да измисля обяснение.

Събуждам се замаяна. Махмурлукът ме обърква и не знам къде съм. После вчерашният ден ме блъсва с пълна сила. Някак си се бях пренесла в 1980. Озъртам се. Стаята е съвсем различна. Плакатът с Майкъл Джексън е изчезнал. На негово място виси жълто усмихнато лице. Покривката върху леглото е боядисана на петна, по нея и по пода има дрехи, нещо смърди.

Не! Невъзможно е същото да се повтаря! Сигурно халюцинирам или съм потънала в дълбок сън и не мога да се събудя. Сядам в леглото. Моето легло, с моята покривка и кутията за шапки на баба. Върху нощната масичка обаче са подредени непознати старомодни неща.

Стаята мирише странно. Неприятно. Върху нощната масичка на съквартирантката ми има стар кехлибарен пепелник — баба пазеше такъв от времето, когато дядо е бил жив — пълен с изгорели ароматни пръчици.

В краката на леглото лежи грамаден оранжев пуф до древно стерео и куп плочи. Пулсът ми се впуска в панически бяг, докато оглеждам новата си реалност. Пак съм отпътувала. В погрешната посока.

Вратата на гардероба ми е покрита с мънистени гerdани като завеса от висулки. После зървам календара на стената. Веднага разбирам, че не е като вчерашния. Надигам се бавно, страхувайки се какво ще открия. Отблизо различавам надписа.

Август 1970.

Ахвам и бързо закривам уста, за да не събудя любителката на ароматни пръчици. Съквартирантката ми се размърдва. Грабвам хавлиена кърпа от закачалката и се втурвам към банята. Изглежда ми позната — единствената разлика са боядисаните в бяло стени. Влизам в последната кабина и пускам душа на най-силната струя. Защо съм в капана на времето? Разплаквам се под горещите, жилещи пръски.

Цял час се крия в кабината. Наистина ли се случва това? И защо? Момичета влизат и излизат. Благодарна съм, че никой не ми се разкрещява, че окупирам душа. Нямам сили да се изправя пред тези непознати момичета, които вероятно знаят коя съм.

Когато настъпва тишина, се връщам крадешком в стаята си. Съквартирантката ми за щастие я няма; завивките ѝ са издути, сякаш изпод тях е изпъзляла къртица.

Какво да правя? Да остана скрита тук с надеждата през нощта да се върна в своето време? Не мога обаче да понеса тези стени цял ден, да не споменаваме тежката миризма на ароматните пръчици. Не съм сигурна дали за трета поредна нощ ще мога да пия до ступор. Дали да се смеся с тълпата и да се престоря на най-обикновена студентка? През 1970.

Вземам листа с учебната програма, оставен върху бюрото. Съдейки по задрасканите дати в календара, днес е 23 август. Значи имам физика. Физика, та физика. Дори не харесвам предмета. Обличам джинси с неприлично широки крачоли и блуза на цветя, прибирам програмата и две химикалки в чантата от макраме върху тоалетната масичка и тръгвам към Баскъм Хил на мисия „вписване сред студентите от седемдесетте“.

Сядам в дъното на залата. Помещението изглежда същото — със старинни дървени скамейки и циментов под. Високотехнологичната апаратура обаче я няма, заменена от обикновен подиум и черна дъска. Достолепен мъж с посребрели кичури на слепоочията, очила и карирано сако подава куп листове на студент от предния ред със заръката да ги раздаде.

— Добро утро, казвам се професор Смит, преподавател по физика.

Преди два дни Колтън правеше снимки пред новата библиотека „Смит“. Това същият професор ли е? По мое време сигурно не е жив. Горкият. Как ли би реагирал, ако му съобщя този дребен факт?

Професорът обяснява какво включва курсът — закони на термодинамиката, теория на струните, квантова механика. Гледам объркано, докато той говори. Какво ще правя? Преди два дни бях в настоящето, вчера — в 1980, днес — в 1970. Отчаяно искам да се върна вкъщи, но нямам представа как. Първо трябва да разбере какво ме изпраща на пътешествие във времето.

Последният ми спомен, преди да заспя вчера, е звънът на камбаните откъм Карилиън Тауър. Чух ги да бият и предишната нощ.

Очите на професора обхождат залата. Спират върху мен и той се сепва.

На лицето му се изписва широка усмивка. Извъртам глава да видя кого гледа, но когато се обръщам отново, той пак се взира в мен.

— Стига толкова за днес — казва рязко и освобождава студентите. — Ще продължим в сряда.

Доволни от кратката лекция, всички си събират учебниците и тръгват към вратата. Аз оставам залепена за стола. Нещо става и не знам какво. Професорът приближава към мен с грейнало лице.

— Аби, отдавна чакам да те видя отново.

3.

Сърцето ми подскача лудешки.

— Познавате ли ме?

Професорът се усмихва широко, очите му светват развълнувано.

— Да. През годините станахме добри приятели.

Не знам дали изпитвам облекчение, или ужас, но това е повече информация от всичко досега.

— През годините? Как е възможно? Как е възможно да съм тук?

— прошепвам, махвайки с ръка към стаята и към 1970 като цяло. Той е първият, който знае, че не съм от неговото време, затова решавам да му се доверя. И бездруго съм в безизходица.

— Това е научна аномалия, Аби. От две десетилетия проучвам необичайната ти способност да се придвижваш из времето. Тя е трудът на живота ми. Може ли да седна?

Кимвам и той се намества на скърцащата седалка до мен. Отблизо забелязвам бръчици край очите му; косата му е прошарена не само по слепоочията, но не ми изглежда ужасно стар.

— Имам няколко обещаващи теории. В момента много неща се проясняват.

Той се усмихва, очевидно доволен от случващото се, и изобщо не изглежда стъписан от пътешествието ми през времето.

— Щом вие ме познавате, а аз не ви познавам, значи сме се срещали в миналото... Във вашето минало. — Замлъквам, осъзнала значението на думите. — Боже! Връщам се назад?

Лицето ми пламва от страх, дъхът ми секва. Защо се случва това? Вкопчвам се в дървените ръкохватки, сякаш ще ме задържат на едно място.

— Не мога да продължавам така. Искам да се върна у дома — изричам с умолителен поглед.

Той хваща ръката ми и ме уверява:

— Всичко е наред. Работя възможно най-бързо, за да ти помогна да се върнеш там, откъдето си.

Устата ми пресъхва.

— Колко пъти ще се връщам назад? — питам тихо, вече ужасена от отговора.

Челото му се набръчква. След кратък размисъл той отвръща:

— Аби, не е добре да ти разкривам бъдещето.

Гласът му звучи тъжно; явно крие лоши новини.

Приисква ми се да изкрещя, че бъдещето ми не бива да се случва в миналото, но вместо това възкликвам пискливо:

— Шегувате се!

Той изглежда е единственият човек, който е наясно какво се случва, но не иска да ми каже?

Професорът събира върховете на пръстите си и замълчава, потънал в мисли. После свива устни и ме поглежда спокойно.

— Опитам се да разбера как се случва това и се опасявам, че направиш ли опит да промениш естествения ход на събитията, ще изложиш на риск резултата от проучванията ми.

Не е за вярване! Ще ме остави в неведение, да се лутам в пълен мрак.

— Моля ви, професоре, трябва да ми помогнете — отронвам безнадеждно. — Не мога повече да блуждая из времето.

Той ме поглежда в очите. Така ме гледаше дядо, когато бях малка.

— Не бива да го казвам, но те уверявам, че всичко ще е наред. Всъщност се приспособяваш доста сполучливо към новите времена. А аз наистина съм посветил кариерата си на твоя проблем. Ако има разрешение, ще го намеря. Давам ти дума.

Все едно ми съобщава страхотна новина. Е, и? Познава ме, но какво от това? Ако не си бях изплакала очите в банята, щях да се разрева като нищо.

Раменете ми се отпускат. Отчаяна съм.

— Не знаете как да ми помогнете.

Той сменя темата, което ме потиска още повече.

— Имам въпроси. При предишните ни разговори пропуснах да те попитам с кого си общувала тук в кампуса, преди да се върнеш назад във времето.

Окопитвам се и се вирам в уверените му, спокойни очи. Искане да ми помогне, вярно е, и ако изобщо може да постигне нещо, аз също

трябва да му помогна. Ами че в бъдещето са нарекли библиотека на негово име, сигурно има брилянтен ум. Усмиввам се плахо.

— Не мога да си представя, че сме разговаряли някога. Толкова е странно...

— Така е. Още по-странно е, че изглеждаш съвсем същата както при първата ни среща, когато бях млад мъж.

Той се усмихва и бръчиците около очите му стават по-дълбоки.

Питам се какъв ли е бил като млад, после осъзнавам какво значат думите му — че ще отпътувам далеч по-назад, а не съм в състояние да преглътна тази мисъл. Капчици пот покрива челото ми.

— Каж ми с кого се срещна, преди да поемеш във времето?

Той изважда химикалка и малък бележник от вътрешния джоб на сакото.

Решена да се съсредоточа и да не се огъвам пред несигурното бъдеще, отговарям:

— Бях сама в стаята си в пансиона. Наближаваше полунощ.

— А преди това? Какво прави през първата нощ?

Замислям се. Само две нощи ли са минали? Измерено в години, било е преди десетилетия. Изглежда ми отдавна и същевременно преди миг.

— Бях със съквартирантката си Джада. Край лагерен огън на Пикник Пойнт. Имаше много хора.

Спомням си танцуващите пламъци. Нещо, което се случи там, ли задвижи това?

— С кого разговаря?

Потръпвам при спомена за бръщолевенето на Мич.

— Едно момче ме сваляше. Беше много пияно.

— Как се казва?

— Мич. Защо? Не познавате всекиго в бъдещето.

Той продължава да си води бележки.

— Всяка подробност помага. Не се знае кога някоя дреболия ще попълни голямата картина. Нещо друго?

— Много непознати деца. Някои първокурсници, но предимно по-големи студенти. Не говорих дълго с никого. О, и онова момче... Срещнах го по-рано през деня пред библиотеката по физика. — Спомням си, че професорът е починал, и ме обзема тъга, но

продължавам: — После го видях на партито. Отърва ме от пияния и ме изпрати до вкъщи.

— Него ли видя последен, преди да си легнеш и да се пренесеш в друго време?

— Да.

И тогава за последен път нещо в живота ми бе нормално. Готова съм на всичко, за да си върна отново усещането за порядък.

— Живееш в „Елизабет Уотърс“?

Кимвам.

— Стая 4418?

Сепвам се.

— Откъде знаете?

— Каза ми отдавна. — Веселата му усмивка говори, че наистина сме стари приятели, колкото и невероятно да ми се струва. — Придружи ли те до стаята?

— Не! И какво значение има?

Наистина ли си въобразява, че ще му разкрия най-подробно личния си живот? Твърди, че ме познава, но за мен — поне в момента — той е съвсем чужд.

Професорът явно прочита раздражението по лицето ми.

— Разпитвам те за всяка подробност, за да преценя дали причината за пътуването е нещо, което ти си направила, или е нещо, което друг е направил. Моля те, разкажи ми за това момче.

— Мислите, че може да има нещо?

— Всичко е възможно.

Професорът отклонява поглед. Уклончив е и ми се прииска да разбере защо, но е болезнено ясно, че няма да ми каже нищо. Въздишам.

— Висок е, отрасъл е някъде близо до Медисън, има кафява коса.

— Сигурна ли си, че е кафява?

— Категорично. Защо?

Професорът поклаща глава, сякаш е разочарован, и не ми отговаря.

— Нещо друго? Как се казва момчето?

— Колтън.

Професорът застива.

— А фамилията му?

— Не знам. Не я спомена.

Професорът се привежда към мен.

— Сигурна ли си? Помисли внимателно.

Напрегнатият му израз ме плаши.

— Беше преди два дни. Сигурна съм. Каза просто „Колтън“.

— Разкажи ми повече за него. Как изглежда?

— Косата му е къса. Мисля, че имаше кафяви очи. Не съм сигурна. Да продължавам ли?

Професорът кимва и продължава да записва всичко в бележника.

— Какво друго? — промърморвам си, опитвайки се да си спомня разговора с Колтън; бях доста пияна през онази нощ. — Дружелюбен е, предразполага хората. Спомена, че има голямо семейство с много братя, сестри и братовчеди. Това ли ви интересува?

Не мога да си представя, че тази информация ще е от полза.

— Да, да, разбира се — казва професорът, без да вдига глава.

— Значи ли нещо?

Той ме поглежда през дебелиите стъкла на очилата.

— Честно казано, нямам представа.

Въздишам. Губя си времето. Колтън просто ме изпрати до пансиона и нищо повече. Дори не влезе в сградата. Освен че е невероятно мил и симпатичен, не си представям как може да има нещо общо с моето прелитане из времето.

Описвам на професора всеки човек, с когото съм общувала — от Джада до студентите на рецепцията в пансиона. Обсъждаме къде съм била, учебната ми програма, всичко.

В залата започват да влизат студенти за следващата лекция. Професорът се изправя.

— Времето лети. Налага се да прекратим разговора.

— Какво? Вие сте единственият, който ме познава. Трябва да ми помогнете.

Сериозно ли си мисли, че може да си тръгне ей така.

Професорът взема куфарчето си.

— Ела с мен.

Излизам след него от залата. Спускаме се по стълбището.

— Аби, разбирам колко се страхуваш и може би тези думи ще ти помогнат. — Той спира до входната врата. — Веднъж едно умно момиче ми каза, че независимо колко лоши изглеждат нещата, всичко

ще се подреди, стига да не губим надежда. Беше права. Предлагам ти нейния съвет. Колкото и безнадеждно да изглежда положението, имай вяра. Бъди силна.

Той се усмихва замислено, отваря вратата и двамата излизаме на яркото слънце.

— Напредвам с проучването. Обнадежден съм, че след време отговорите ще се разкрият.

Произнася думите уверено, но пропуска важен въпрос.

Спирам на ъгъла и го поглеждам в очите.

— Не знаете дали ще се прибера у дома, нали?

Светлината в очите му помръква и надеждата в сърцето ми умира. Професорът отклонява поглед, смутен от отчаянието ми, и се заглежда в часовника си.

— Да му се не види. Имам среща с декана. Бих я отменил, но кандидатствам за финансиране на проекта ми. Твоя проект — подчертава. — Интересно съвпадение.

Продължаваме. Следвам го неохотно, сляпа за хората наоколо, защото си представям как до края на дните си ще прелитам през времето.

— Не отида ли на срещата, проектът може да се провали, а не бива да рискуваме, особено след като отново си тук. Слава богу, че не приех предложението за работа в Ню Йорк, след като се дипломирах. Нямах да те срещна и да се потопя в тайните на пътуването във времето.

Приятно е, че полага усилия да ми помогне, но в момента няма никаква полза от това. Впримчена съм в чуждо време и не знам какво да правя. Не искам да оставам сама. Той е единственият лъч надежда в тази мрачна неразбория.

— Кога ще ви видя пак?

— За съжаление ще трябва да почакаш до довечера.

Страх прорязва сърцето ми.

Той не забелязва ужаса ми и продължава:

— Неприятно ми е да те оставя сама, но срещата наистина е жизненоважна. Искам обаче да ти покажа хипотезите, върху които работя. Наближава моментът да свържа този феномен с теорията за струните.

— И ще можете да ме изпратите обратно? — питам, вкопчена в капчицата надежда и в представата как се връщам там, където ми е мястото.

— Не бързай. По-сложно е. Ще ти обясня всичко довечера. В осем в кабинета ми? Така ще имам време да подготвя материалите.

Кимам.

Свиваме край ъгъла и виждаме протестиращи студенти пред внушителна сива сграда. Скандират „Долу военната математика!“.

Обръщам се към него:

— Какво е военна математика?

Чудя се какво ѝ е лошото.

— Аби, Войната във Виетнам е в разгара си. Учила си история, предполагам.

— Да.

Всъщност си спомням само, че е имало сериозни раздори дали САЩ да участват.

— Меко казано. Според мнозина Изследователският център по военна математика изпълнява поръчки на Федералното правителство в подкрепа на военните действия във Виетнам. — Сключил вежди, професорът поглежда протестиращите, обръща се към мен и ме хваща за ръка. — Съжалявам, но трябва да тръгна. Нямах представа колко вълнуващ е този ден, Аби. Настъпи повратният момент.

Потупва ръката ми и се отдалечава.

— Но какво да правя дотогава?

— Опознай 1970. Имаш рядък дар. Малцина пътешестват през времето. Предупреждавам те обаче да внимаваш и по възможност да избягваш да общуваш с хората. Не бива да рискуваме да промениш бъдещето.

— Искате да кажете, че не съм единствената, която пътува из времето?

Той пристъпва отново към мен със странно изражение. Понечва да каже нещо, после се отказва.

— Какво?

Няма да му позволя пак да потъне в тайнственост.

Той ме поглежда в очите и явно вижда нещо, което го убеждава да проговори:

— Познавам и друг човек, освен теб, който пътува през времето.

Земята, кълна се, спира да се върти.

— Кой е той?

Професорът отваря уста да отговори, поглеждаме, после поглежда към протестиращите и към часовника си.

— Закъснях много, а за нищо на света не бива да пропускам срещата. Ето, вземи! — Изважда червена кърпа от джоба на сакото си и я пъхва в дланта ми. — Стой далеч от демонстрантите. Не се знае кога полицията ще ги разгони със сълзотворен газ. Дръж кърпата под ръка, за да дишаш през нея, ако се наложи. Ще се видим довечера.

Професор Смит се обръща и се провира през тълпата. Студентите крещат: „Напуснете Виетнам!“.

Професорът изчезва в сградата. В каменната фасада над входната врата е издълбано името ѝ: Стърлинг Хол.

Следобед и рано вечер се опитвам да следвам съвета на професора. Обикалям из кампуса и откривам промените. Голямата библиотека „Хелън С. Уайт“, издигала се край езерото преди дни, все още е недостроена. Дърветата изглеждат по-ниски, паркингите са по-малко, автомобилите — модели, които съм виждала само в стари филми.

Най-съществената разлика обаче са демонстрантите, които протестират срещу войната във Виетнам. Дългокосите студенти, повечето млади мъже с гъсти мустаци, скандират: „Няма да се бием за богатите в нова война!“, „Долу Никсън“, „Правете любов, не война!“.

Има обаче и студенти, които учат под сянката на стари дъбове, отиват на лекции или играят с фризби на поляната на Баскъм Хил. Всички момчета са дългокоси, момичетата са с дълги прави коси. Вглеждам се и забелязвам, че повечето носят кърпи, вързани хлабаво около врата или увиснали от джобовете на дънките им, които са прилепнали по хълбоците и с разкроени крачоли. Явно сълзотворният газ не е измислица. Потупвам джоба си, за да се уверя, че кърпата от професора е вътре.

За вечеря не сядам в тъмната трапезария „Ратскелър“. Вземам си храна и изнасям таблата на „Юниън Теръс“. Късното слънце виси ниско в небето, стопля кожата ми и хвърля отблясъци по водата. Страня от момичетата в пансиона ми. Те ме познават, но аз не ги

познавам. Как е възможно? Е, това е злощастната ми, самотна реалност. Пъстрите столове в зелено, оранжево и червено наподобяват онези, на които седях преди дни, но има и разлика, напомняща ми, че съм чужденец в това време. Изяждам сандвич с пуешко и плик „Читос“. Съзерцавам езерото и не усещам вкуса на храната.

Слънцето се спуска още по-ниско над хоризонта и обагря облаците в топло розово и оранжево. Минава моторница и разплисква вълнички по брега. Патиците се полюшват невъзмутимо върху завихрената вода; някои са като дръзки тийнейджъри, готови да отлетят от гнездото и от закрилата на мама и татко. Аз пък отчаяно копнея да се върна при семейството си. Хвърлям залък хляб в езерото и патиците се спускат към мен, сякаш порят водата с подводни мотори.

За да запълня времето до срещата с професора, тръгвам по Лейк Стрийт. Хрумва ми да проверя дали „Хедлайнърс“ съществува в това време. Може би нещо там заслужава да му обърна внимание. Свивам обаче надясно и виждам тълпа разгневени протестиращи. Атмосферата е нажежена.

Бързо се обръщам кръгом. Когато стигам до средата на пряката, три полицейски коли се появяват и блокират улицата. Мога да мина по тротоара, но плътна група полицаи в защитни униформи се подреждат край колите. Заковавам се на място, сигурна, че не биха позволили да ги доближа. Обръщам се и виждам протестиращите да крачат напред; тълпата е станала по-многобройна. Прикlescена съм между двата враждебни лагера без път за бягство.

На тротоара има две момчета и момиче, объркани като мен. Едното момче обаче се шмугва светкавично в „Макдоналдс“. Останалите го последваме вътре.

Възгласите се чуват по-силно, демонстрантите приближават. Макар и някак хваната натясно посред митинг от седемдесетте, изпитвам облекчение, че съм далеч от протестиращите и на познато място.

Малкото клиенти са се събрали край витрината да наблюдават как ще се развият събитията. Заставам до тях. След известно време отвън настъпва патово положение и сядам в сепаре, откъдето се вижда улицата. Чудя се това ли е имал предвид професорът, когато ми заръча да опозная 1970. В същия момент осъзнавам, че ще закъснея за срещата, а не бива. Тръгвам към вратата и обмислям как да се

промъкна покрай демонстрантите. Не съм под прицела на гнева им, но те размахват плакати и крещят ожесточено на полицаите.

Понечвам да отворя вратата и да си опитам късмета, когато проехтяват няколко изстрела и дим изпълва въздуха. Студентите се дръпват назад с викове. Вътре хората ахват и отскачат от витрината.

— Не си и помисляй да отвориш! — изкрещява ми някой.

Отварям уста да попитам защо, но носът и гърлото ми започват да парят. Отдалечавам се, кашляйки, от вратата.

— Бързо, изолирайте вратата — изкрещява друг.

От кухнята изскача младеж с влажни кърпи и ги натиква под вратата. Заклучва я, за да не я отвори някой и отровният въздух да нахлуе вътре.

Очите ми горят. Примигвам да ги облекча. Забелязвам, че хората си крият лицата с кърпи, и посягам да извадя моята.

— В тоалетната ще е по-безопасно! — чувам вик.

Влизам след две момичета в дамската тоалетна. Въздухът тук наистина е по-чист.

— Какво става?

— Май не си оттук.

Кимвам. Представа си няма.

— Полицаите пръскат протестиращите с лютив спрей. За съжаление не можем да мръднем оттук, докато не се разнесе.

Оглеждам тясното помещение, облицовано с плочки.

— Колко време е необходимо?

— Зависи. Не е зле да духне вятър, но най-добре е да завали дъжд. Поне час според мен.

Страхотно. В капан съм. Крия се в тоалетна през 1970, вместо да се срещна с единствения човек, способен да ми помогне.

Минутите се точат като изтезание с бавни капки вода. Мирис на лютив спрей се просмуква във въздуха.

Няколко пъти изплаквам кърпата си на чешмата, за да не го вдишвам.

След два часа най-сетне излизаме от убежището си. Улицата пустее. Само неколцина полицаи въдворяват ред с непоклатимото си присъствие. Закъсняла съм ужасно за срещата с професор Смит. Надявам се да не си е помислил, че е нарочно, или по-зле — че съм отпътувала във времето, преди да успеем да поговорим.

Най-бързо ще стигна до кабинета му по Баскъм Хил — все едно да изкатеря най-трудната катерушка. Изкачването е трудно дори при най-благоприятни условия; налага се обаче да тичам и оставам без дъх, а прасците ми пламват. Най-после се добирам до Стърлинг Хол и откривам името на професора на таблото във фойето. Изкачвам още три реда стълби и за награда кабинетът му се оказва тъмен и заключен. На бележка, залепена с тиксо на вратата, е написано името ми.

Габвам бележката.

Аби,
Сигурно сме се разминали. Отивам в „Лиз Уотърс“ да те чакам.

Професор Смит

Страхотно. Излизам навън и прекосявам двете преки до пансиона. Професорът не е във фойето. Има само момичета — някои работят на рецепцията, други влизат или излизат. Осъзнавам, че не съм виждала момчета в сградата. През седемдесетте пансионът явно е само за девойки.

Решавам да се кача в стаята, в случай че професорът е там. Няма климатици и момичетата са разтворили прозорците и вратите, та топлият въздух да проветрява сградата. Чувам бърборене и кикот, ехти „Dock of the Bay“ на Отис Рединг. Тук всички нехаят за произшествието със сълзотворния газ, което претърпях.

В моя коридор не ме чака никакъв професор Смит, няма и бележка на вратата. Влизам в приятно стихналата стаята, където съквартирантката ми отсъства. По дяволите, къде е професор Смит?

Връщам се във фойето. Няма го. Момичетата на рецепцията разговарят оживено. Приближавам към тях.

— Случайно да сте видели професор да чака някого във фойето?

— О, да. Ти ли си Аби Торп?

— Да.

— Остави ти бележка.

Подава ми розов лист, върху който е написано името ми.

— Благодаря.

Сядам на една от извитите като полумесец пейки, които толкова се харесаха на мама, и прочитам:

„Аби,

Разтревожен съм, че не успяхме да се срещнем. Прибирам се вкъщи, но ще се върна в кабинета по-късно, за да отметна възможно повече работа, докато си тук. За съжаление в пансиона се спазва вечерен час и се налага да отложим срещата до сутринта. Моля те, ела в кабинета ми в осем.

Смит“.

Изпуктявам раздражено и с натежали крака се връщам в стаята. Оставям чантата от макраме върху леглото и се тръсвам до нея. Докосвам символа, издълбан в ъгъла на таблата. Ако не поглеждам извън леглото, все едно съм се върнала в моето време.

Изтощена от днешните впечатления се пъхам под завивката. Пътувам във времето. Фактът, че ще продължа да пътешествам, е твърде несмилаем за ума ми. Стисвам кутията за шапки на баба и си пожелавам да се прибера у дома. Надявам се силният копнеж някак да ме върне там.

Часове по-късно, в дълбините на нощта, оглушителен шум разклаща сградата. Прозорците издрънчават, пепелникът с благовонията на съквартирантката ми пада на пода и се разбива с трясък.

Изправям се рязко в леглото.

— Какво беше това? — изкрещява съквартирантката ми.

— Нещо избухна.

Скачаме от леглата. Тя стига първа до вратата и я отваря. Коридорът вече е пълен с момичета. Никой не може да проспие такъв шум.

— Земетресение ли има?

— Беше като експлозия — казва момиче в плюшен халат.

— Тихо, чувам нещо — казва друга.

Скупчваме се край прозорците с изглед към Панорамния път, но нашето крило е прекалено ниско и виждаме само съседния Факултет

по социални науки.

След минути в далечината започват да вият сирени. Нахлузвам къси панталони и сандали и се втурвам след другите по дългите коридори. Изскачам навън. Пламъци прорязват небето в отсрещния край на хълма. Прекосяваме моравата до Чартър Стрийт. Прозорците на Ван Хайс Хол са изпотрошени, паркираните автомобили изглеждат като във военна зона — със счупени стъкла, преобърнати на една страна. Дебел пласт сиви отломки покрива всичко. Следващото, което виждам обаче, е още по-ужасяващо — Стърлинг Хол гори в далечината.

Професор Смит! Щеше да работи до късно в кабинета си. Ала е невъзможно да е будувал до три след полунощ. Нали?

Скоро пожарни, полицейски коли и линейки обграждат пламналата сграда. Спасителни отряди тичат наоколо, търсейки пострадали. Спускам се напред, но полицаи вдига ръка и ми препречва пътя.

— Какво се е случило? — питам.

— Не приближавайте. Навсякъде има счупени стъкла — казва властно той с лице, разкривено от напрежение.

Проточвам врат да погледна над рамото му.

— Но професор Смит ми каза, че ще работи до късно. Някой трябва да провери дали е вътре, дали е добре...

Пламъци протягат езици през избитите прозорци. Пожарникарите завинтват маркуч към противопожарен кран.

— Госпожице, още не знаем нищо. Върнете се в стаята си. Тук не е безопасно.

Наблюдавам хаоса отдалеч. Полицаи и пожарникари сноват сред отломките, стремейки се да овладеят положението. Професор Смит е единствената ми надежда. Загине ли, кой ще ми помогне да се върна къщи? После се замислям за семейството му. Изгубих баща си на седем и още не съм преодоляла загубата му. Моля се професорът да е невредим и близките му да не преживеят такава трагедия.

Пристигат още служебни коли. Полицаяте изтласкват назад тълпата студенти, сред която съм застанала. Отстъпваме назад по хълма, откъдето се виждат само отраженията от светещите лампи от по-високите сгради. Връщам се в „Лиз Уотърс“, сподиряна от миризма на дим.

Никой не успява да заспи. Всички шушукат. Кой би направил такова нещо? Някои казват, че са демонстрантите, но аз мисля само за единайсети септември и за терористи. Друго момиче предполага, че мишената е бил Отделът по военна математика в Стърлинг Хол. Не разбирам защо ще взривяват университетска сграда. Попивам всеки слух, отчаяна да науча повече и уплашена за професора.

Когато приближава осем — часът за среща с професора — се обличам и тръгвам към Стърлинг Хол. Чартър Стрийт обаче е блокирана. Чакам час, но от професора няма и следа.

Връщам се в пансиона и цял ден чакам на стълбите. Професорът знае, че съм тук. Може да ми изпрати съобщение или да дойде да ме потърси. Не идва. Телефоните не работят, пускат тока едва в късния следобед. Жив ли е професорът, или е загинал снощи?

Никога не съм усещала толкова болезнено липсата на модерните технологии. Отчайващо е, че не мога да вляза в интернет и да науча нещо за взрива. Не мога да прочета онлайн новините на Си Ен Ен.

Към четири следобед донасят вестник „Кепитъл Таймс“. Заглавната статия гласи: „Бомба унищожават Математическия факултет. Загива учен, четирима ранени“.

Ръцете ми треперят, вестникът се тресе. Загинал е учен. Прочитам набързо информацията. Не разкриват самоличността му. Пострадалите вероятно ще се възстановят. Ами ако професорът е жертвата? Затова ли библиотеката носи неговото име?

Същата нощ, изтощена от безсънието и измъчена от безпокойство за професор Смит, затварям очи и се унасям. С последните искрици съзнание долавям звъна на камбаните откъм часовниковата кула.

Една камбана удря фалшив тон.

4.

На другата сутрин се събуждам бавно. Очите ми се впиват в пукнатините по тавана над леглото. Спомням си внезапно за вчерашната експлозия. Жив ли е професор Смит?

Сядам рязко и прехвърлям крака през ръба на леглото. Сепва ме червено-бяло знаме на Уисконсинския университет.

Сърцето ми спира от поредното кроше на гадната реалност. Пак съм отпътувала.

Оглеждам леглото. Слава богу. Кутията за шапки е в долния му край. Оставила ли съм нещо, което може да ми потрябва? Изпъвам чаршафа и намирам червената кърпа на професор Смит; сграбчвам я като спасително въже. Сега тя е сувенир от експедицията ми до седемдесетте, както и оригиналната плетена чанта.

Съквартирантката ми е с гръб към мен. Облича се, тананикайки. Главата ѝ е покрита с ролки. Не е приятна гледка. Опипвам дългата си права коса и веднага разбирам, че няма да се впиша тук.

В стаята цари неразбория — бельо се суши по етажерките и релсите на пердетата, по пода се търкалят хавлиени кърпи, захвърлени дрехи и обувки.

Часовникът върху нощното ми шкафче е бежова четвъртита кутия с циферблат и две стрелки, едната от които цъка тихо. Поглед към стенния календар ми показва годината.

Приземила съм се в 1961.

Леденостуден страх протича през вените ми като отрова, заплашваща да ме убие. Опитвам се да успокоя катапултиращото си сърце. Защо се случи пак? Защо? И колко назад ще се върна?

Последното, което си спомням, преди да заспя, са камбаните на Карилиън Тауър и как една от тях биеше фалшиво. Винаги ли бие така, или е било за пръв път?

Божичко! Професор Смит! Жив ли е? Сигурно, но дали е в университета през тази година? Скачам от леглото.

— Ох! Стресна ме!

Съквартирантката ми подскача, сепната от неочакваното движение. Върху острия ѝ нос се крепят очила с тъмни рамки; носи кафява памучна рокля и сваля ролките от косата си. Късата ѝ коса е навита на стегнати кафяви масури.

— Извинявай, сетих се, че закъснявам.

Обръщам ѝ гръб и разравям гардероба, пълен с грозни памучни рокли на карета. Избирам десен със сини квадратчета и заоблена якичка, грабвам кожени обувки от пода. Надве-натри си връзвам косата на опашка и излизам. Виждам името на съквартирантката ми на вратата — Джанис. Запаметявам го за всеки случай и се втурвам да търся професора.

Подавам се навън обаче и тутакси се сблъсквам с действителността. Ван Хайс Хол — високият пансион в отсрещния край на улицата — е изчезнал. Отстъпвам крачка назад. На негово място има тревист хълм. Факултетът по социални науки, вчера редом до „Лиз Уотърс“, също го няма. Взирам се в гъстата горичка, където се възправяше масивната сграда. Сега виждам ясно часовниковата кула. Тя сякаш ми намига. Потръпвам.

Спирам да се съвзема. По Панорамния път избучава кола — грамадно зелено чудовище с калници като рибни перки. Все едно съм на стара снимачна площадка.

Ясно ми е, че пътувам назад, но този свят ми е почти непознат.

После осъзнавам, че Стърлинг Хол сигурно също липсва.

Спускам се към ъгъла с твърдите си кожени обувки и изкачвам хълма. Сградата е непокътната. Поемем дъх с облекчение. Няма и следа от смъртоносната бомба, която ще я разруши в бъдещето.

Тичешком слизам по хълма и се втурвам през входната врата на Стърлинг Хол. В мраморното фоайе оглеждам информационната табела и едва не се разплаквам от облекчение, когато виждам името му. Професор У. К. Смит. Кабинетът му все още е в стая 304. Трябва да го откроя.

Изкачвам стълбите по две наведнъж и на бегом прекосявам коридора. Хващам бравата със смътната мисъл, че нямам представа какво ще кажа. Професорът вероятно ме познава през 1961. Каза ми нещо такова при последната ни среща. Натискам бравата, но е заключено. Раздрусвам я пак. Нищо. Отчаяна блъсвам вратата с юмрук.

— Професор Смит има лекция. Приема в кабинета си от 11 — казва жена, понесла куп папки.

Късата ѝ коса е накъдрена, носи очила с рамки като котешки очи.

— Къде? — пролайвам с вид на бясно куче, готово да ѝ се нахвърли.

— Програмата му е на вратата — отвърща рязко тя и пристъпва напред. — В Баскъм Хол е. Лекцията приключва след двайсетина минути.

— Благодаря!

Хуквам по коридора и на влизане в Баскъм вече съм останала без дъх и се превивам от болка под ребрата. Спирам пред познатата аудитория да се опомня. С потна длан отварям вратата и пристъпвам в същата зала, където го срещнах вчера, през 1970.

Оглеждам помещението. От професора няма и помен. Строен тъмнокос мъж пише сложно математическо равенство на черната дъска.

После той се обръща и заговаря с познат глас. Залитам назад, препъвам се в стъпало и падам по задник. Студеният под ме вледенява през тънката рокля.

Професор Смит — без прошарената коса и закръгления корем от предишния път, когато го видях — поглежда към мен. След мигновено стъписване лицето му грейва, сякаш съм най-приятната изненада на света.

Истина е. През 1970 ми каза, че сме се срещали, и сега, през 1961, явно ме познава. Значи това не е първата ни среща... което значи, че ще пътувам още по-назад. Изтръпвам от ужас.

Студентите се обръщат да видят натрапника. Всички очи се впиват в мен и аз се усмихвам неловко. Чудя се какво да направя.

Професор Смит оставя тебешира и изтрива длани.

— Лекцията приключи. Днес часовете за консултации се отменят поради наложителна промяна в графика.

Събира си листовете, без да ме изпуска от поглед.

Студентите си прибират учебниците. Шушукайки, минават край мен. Избягвам сконфузено погледите им. Изглеждат ми толкова странни. Косата на момчетата е пригладена с нещо лъскаво, някои носят очила с дебели рамки. Цигарите са подпъхнати в навитите им ръкави. Всички момичета са с поли или рокли, с мокасини или кожени

обувки като моите, съчетани с къси бели чорапи. Стоя и подръпвам роклята си; чувствам се неудобно и модния стил на шейсетте.

Залата се изпразва и професор Смит веднага приближава към мен с доволна усмивка. Странно колко е остарял за девет години.

— Здравей, Аби — протяга ми ръка.

Неволно отстъпвам назад.

— Спокойно. — Той отпуска дланта си. — Не се страхувай.

Но аз не се чувствам в безопасност. Не разбирам нищо и скачам от година в година. Вчера той може би е умрял и не знам какво да направя и какво да кажа. Очите ми се стрелкат из залата — от високите прозорци до дървените скамейки — сякаш съм в клетка.

— Искаш ли да се поразходим? — пита професорът и отваря вратата.

Минавам покрай него и забелязвам стегнатия контур на брадичката и искрящия му поглед. Няма ги бръчиците край очите отпреди два дни.

Слизаме по стълбите и напускаме безмълвно Баскъм Хол. Аз си чопля нокътя в опит да не се поддам на панически пристъп. Професор Смит явно ми дава време да се окопотя.

Най-сетне проговарям, поглеждайки го косо:

— Не ме срещаш за пръв път, нали?

Той понечва да отговори, но се разколебава.

— Какво? — питам.

Професорът спира на тротоара и разтрива брадичка с пръсти. Изглежда замислен. Въпросът ми обаче не беше труден, а и бездруго съм почти сигурна, че знам отговора.

— Не бива да ти разкривам бъдещето — въздъхва той и ме поглежда. — Или моето минало... Нещо може да се промени необратимо и да наруши хода на събитията.

— Как не! Кацнах тук от 1970, където току-що те бях срещнала. Уплашена съм до смърт. — Две момчета, стиснали учебници под мишница, се насочват към нас. Прошепвам: — Трябва да ми помогнеш.

Той кимва и чака студентите да отминат.

— Опитвам се. За да стигнем до отговорите обаче, трябва да ми разкажеш всичко, което знаеш и според теб е свързано с пътуването ти във времето.

— Сериозно? Нали го направихме преди два дни!

Не искам да предъвквам едно и също. Искам помощ. Нещо конкретно, на което да разчитам.

— За теб е преди два дни, но 1970 е почти на десетилетие от мен. Наистина ли предпочиташ да чакам девет години, за да разбера отговорите?

Той повдига гъстите си вежди и се усмихва многозначително.

Обмислям тази информация. Прав е, разбира се. Трябва да му разкажа каквото мога.

Свиваме край ъгъла. Не се стърпявам и отбелязвам:

— Толкова е странно!

— Кое? — пита загрижен професор Смит.

— Не съм свикнала с факта, че много сгради ги няма.

Той се озърта.

— Кои сгради?

— Там, до часовниковата кула. Имаше масивна постройка — посочвам. — Пансионът „Ван Хайс“ също е изчезнал. Беше поне на дванайсет етажа.

— Сигурна ли си?

— Категорично. Вчера бяха тук, днес липсват.

— Ако твоето вчера е било през 1970, звучи логично да има доста промени.

И още как! Например далеч по-млад професор.

— Да отидем ли на „Юниън Теръс“? Мястото ти е познато, предполагам — казва той. — Там ли е през 1970? Чакай. По-добре не ми отговаряй.

Той се усмихва и разбирам, че се шегува.

— Там е — усмихвам се поуспокоена.

Обяснявам му как камбаните не биеха съзвучно и питам дали не е било пълнолуние, ала не съм сигурна. Забравих да спомена това в предишния ни разговор.

По пътя към „Юниън“ минаваме край мястото, където довършваха строежа на библиотеката „Хелън С. Уайт“. Днес там има внушителна стара къща, която изглежда е просъществувала на склона сто години. Удивена, поклащам глава, но решавам да замълча.

„Юниън Теръс“ също не ми вдъхва увереност. Студентите приличат на статисти от филма „Брилянтин“. Панталоните на

момчетата са с високи талии и възкъси крачоли, под които се виждат чорапите. Почти всички момичета са с накъдрени коси над раменете. Прическата не им прави добра услуга. Едва ли не очаквам да зърна филмови камери и цялата група да запее с пълно гърло „Summer Lovin“. Минават две момчета във военни униформи; пред нас има още неколцина като тях.

— Защо толкова много момчета носят военни униформи? — питам, чудейки се коя ли война се води сега. Рано е за Виетнамската, Втората световна отдавна е приключила.

— Студентите не носят ли униформи в бъдещето?

— Не и в университета.

— Всички момчета са включени в Запасния военен корпус и два пъти седмично имат обучение. След Втората световна война трябва да сме подготвени. Не изучавате ли войната?

— Учим я, но май не съм внимавала много. По мое време това е древна история.

Професорът присвива устни.

— Е, все още е жива в нашата памет. Мнозина са изгубили на фронта братя, бащи, приятели и съседи.

— Извинявай. Не исках да те обидя. Загинал ли е твой роднина?

— Не. Поне доколкото знам. Но изгубих приятели.

— Какво значи „доколкото знам“?

— Отраснах в сиропиталище — казва спокойно той.

— Сериозно?

Не съм сигурна дали по мое време изобщо съществуват сиропиталища.

— Да. Темата е сериозна, но съм свикнал. Сега имам свое семейство. Искаш ли лимонада?

Повежда ме към опашката пред барплота.

— Родителите ти... починали ли са?

— Не знам. Майка ми ме оставила в сиропиталището. Отгледан съм от монахини.

Поръчва две лимонади и плаща, сякаш обсъждаме колко топло е времето.

Свеждам поглед. Не знам какво да кажа. Тъгувам, че съм изгубила татко и баба и ми е останала само мама, а той цял живот е нямал никакви близки.

Професорът взема чашите, подава ми едната и ме повежда към маса отвън под прохладната сянка на клонесто дърво. Макар терасата да е по-малка, атмосферата е оживена каквато я познавам. Ярκοцветните столове обаче са различни. Седалките и облегалките не са прави, а овални като възглавници. Няма външен грил, няма ги и каменните стълби към водата; има обаче кей и неколцина смелчаци излагат на показ кожата си в грозни бански с дебели презрамки и крачоли до средата на бедрото. Забелязвам красив навес за лодки между Червения гимнастически салон и езерото. В единия му край има кула, доковете навлизат дълбоко във водата.

— Е, разкажи ми повече подробности, свързани с... — Професорът замлъква, оглежда хората край нас и подбира по-внимателно думите. — С особеното ти положение.

Бръква в куфарчето си и изважда бележник и писалка.

— След срещата ни през 1970...

Професорът смръщва вежди и вдига ръка да ме прекъсне.

— Какво?

— Не ми разказвай подробности за бъдещето. Придържай се към фактите, свързани с пътуването във времето — казва тихо той, за да не го чуе някой.

Изпухтявам.

— Добре. Но не отговарям, ако се разболееш от Алцхаймер.

Взирам се към езерото и виждам две тесни и дълги лодки с по неколцина гребци да порят водата.

— Какво е Алцхаймер? — любопитства професорът, нарушавайки правилото си да пита само за неща, отнасящи се до пътуването ми из времето.

— Загуба на паметта, нещо като деменция.

Професорът изглежда ужасен.

— Шегувам се. Добре си.

После се сецам за Стърлинг Хол и се разколебавам.

Той отпива от лимонадата. Изпива наведнъж половин чаша, сякаш притъпява сетивата си с твърд алкохол.

— През последните дни пътувах три пъти и те срещам за втори път. Какво значи това според теб?

— Доста размишлявах над този въпрос. Най-добрата ми теория е, че пътуваш в паралелна вселена с магнетични полета, които ни

привличат един към друг.

— На английски, моля.

— Отредено ми е, предполагам, да ти помогна да си обясниш...
хм... своя талант.

— Едва ли може да се нарече талант. Не го контролирам. Не избирам къде да отида и нямам представа как да се върна у дома. Пътувам ли изобщо напред? Защото досега никога не се е случвало.

Някаква сянка, навярно тъга, пробягва по лицето му и разбирам отговора. Въздишам.

— Значи е само назад. Гадост.

Разбърквам лимонадата със сламката и кубчетата лед звънват тихичко по стъклото. Надявам се професорът да не долови страха, който ме смразява.

— Обясни ми... Кажете как ще ми помогнеш, ако ме познаваш само в миналото? Когато те срещнах вчера, не знаех с каква информация да ти помогна в проучването, а ти още не бе разрешил проблема ми.

Сега е ред на професора да прикрие чувствата си. Ако бях на неговото място, новината щеше да ми се отрази зле. Той не отговаря на въпроса ми.

— Може би сега си дошла точно затова... Да ми разкажеш нещо по-конкретно и полезно за бъдещите ми изследвания. Хрумва ли ти важна подробност, която не си споменала... предишния път?

— Е, не ти разказах как всичко в стаята ми е съвсем различно, с изключение на леглото. Всичко върху него явно пътува с мен. Предметите по пода или върху нощното шкафче обаче изчезват. Събуждам се и виждам нови неща от годината, в която се намирам. Но всички край мен не се впечатляват. Все едно винаги съм била там. Дали да не поразпитам съквартирантките си?

Той обмисля идеята, ала поклаща глава.

— Бъди внимателна. Не бива да експериментираш с пътуването във времето. Феноменът може да предизвика масова истерия. Не че някой ще ти повярва. Току-виж те изпратили в лудница.

— Имаш право. Значи ти си единственият ми приятел.

Усмиввам се насила и се втренчвам в капките вода от външната страна на чашата. Гледам как се събират и се стичат, образувайки локвичка върху масата.

— Аз съм единственият ти приятел, който знае, че пътуваш във времето. Имаш и други приятели и искам да ми обещаеш да не им споменаваш нищо за... тайната си. Наистина е важно.

Той ме потупва по ръката. Заинтригувана съм.

— Защо? Нещо лошо ли се е случило?

— Не, и искам да остане така. Ще разбереш защо. Всичко с времето си — казва спокойно, криейки твърде много информация от мен.

— Ами ако не разбера? Ще ми кажеш ли кога ще настъпи моментът?

Той присвива устни и си намества очилата.

— Не мога.

— Глупости! Можеш, разбира се.

— Не, Аби. Налага се да ми се довериш — казва твърдо той, после поглежда часовника си. — Лошо! Трябва да тръгвам. При други обстоятелства бих отменил лекцията, за да продължим разговора си, но замествам шефа си, декана, в магистърската програма. По-късно ще се видим пак.

— Не! — сграбчвам ръката му.

Професорът ме поглежда изненадан.

— Съжалявам — пускам ръката му. — Просто вчера се наложи да тръгнеш и повече не те видях. Изстрелях се в миналото. Ако сега се разделим, същото може да се повтори и да не успея да говоря с теб. Чакай! Знаеш ли колко ще остана тук? Казвала ли съм ти?

— Аби, доколкото знам, никога не пътуваш през деня. А отпътуваш ли, преди да се срещнем отново, значи това е в реда на нещата и вероятно е част от феномена — отговаря като мъдър стар пророк.

— Сега пък оставяш всичко на съдбата! По-глупаво нещо не съм чувала! — разпервам ръце. — Преди секунда твърдеше, че всичко е наука. Изобщо не те е грижа!

Зад клепачите ми парят сълзи.

— Загрижен съм повече, отколкото предполагаш — изрича той с бащински тон, който уталожва страха ми.

Искам да му се доверя. Искам да вярвам, че ще ми помогне. Овладеявам се и питам спокойно:

— Кога ще те видя пак?

— Скоро. — Става и избутва стола назад. — Ще поискам разрешение да разгледам стаята ти. Мисля, че тайната може би е скрита там.

— Да отидем сега. Ще ти я покажа!

Скачам и заставам до него.

— Не, не. — Махва ми да седна. — Не е прилично и е забранено. Трябва да спазя правилника и да се свържа с директора на пансиона.

Строполявам се на стола.

— Ама че абсурд!

— Така ти изглежда, но през 1961 редът е такъв. Ще отнеме поне два часа. Ще подам молбата веднага след лекцията. Ще ти оставя съобщение на рецепцията. — Допива си лимонадата. — Междувременно, наслади се на гледката от терасата и се поразходи. Току-виж си спомниш нещо важно.

Не искам да ме оставя сама. И трябва да го предупредя за бомбата в Стърлинг Хол.

— Професоре?

— Да?

— Обещай ми да не работиш след полунощ в Стърлинг Хол през август 1970.

Той сбърчва чело и поклаща глава.

— Аби! Казах ти.

— Не ме е грижа. Обещай ми.

Професорът ми се усмихва топло.

— А ти ми обещавай да спреш да се месиш във времето.

— Но...

Той вдига ръка.

— Стига!

— Добре — въздишам и той се отдалечава.

Допивам лимонадата си сама на терасата и наблюдавам суетнята край навеса за лодки. Тесните кану-каяци се плъзват към дока и енергичните гребци изскачат на сушата. Прибират невероятно дългите весла и заедно повдигат и пренасят лодките в бараката. Крепкото им приятелство, видно дори отдалеч, ми напомня колко съм самотна.

Посърнала, вземам празната чаша и се връщам в трапезарията. Автоматичните врати от моето време ги няма. Вътре почти всичко е същото — приглушеното осветление, разкошната ламперия от тъмно

дърво, рисунките по стената с германски поговорки и рафтът с германски халби за бира.

Оставям чашата върху количка с мръсни съдове. Явно все още не е настъпила епохата на еднократната употреба. Това, предполагам, е добра черта на миналото.

Студентите обаче изглеждат толкова различни. Някои са на групи, други — сами, надвесени над учебници. Няма мобилни телефони, слушалки, лаптопи. Повечето момчета носят косата си на път; момичетата с ярко червило стискат книгите си пред гърдите.

Приисква ми се да разкажа на приятелите си за тези времена, но кои са приятелите ми сега? Джада ми харесва, но почти не я познавам. Ще я видя ли отново? А Колтън? Щяхме ли да се сбlijим, ако бях останала?

Баба е жива и вероятно е в Охайо. Да ѝ се обадя пак по телефона определено е немислимо.

Подръпвам тясната си яка и разкопчавам най-горното копче.

— Аби! — подвиква развълнуван глас.

Обръщам се и виждам момче с буйна пясъчноруса коса и лъчезарна усмивка да върви право към мен — с бърза крачка. Оглеждам се да не би да говори на другиго, но не, насочил се е към мен.

Усмиввам се предпазливо. Да се радвам ли, или да се страхувам, че още някой през 1961 е доволен да ме срещне? Или и той е като момичетата от пансиона и за него винаги съм била тук?

Прегръща ме, завърта ме и ме целува дълго и страстно по устните.

Ухаа!

Усмивва се широко и разкрива чаровна трапчинка.

— Аби! Не вярвах да се случи. Искам да кажа... Надявах се и се молах, и ето че излезе права. Тук си, точно както каза.

Тръсва глава и отмята къдриците си. Не може да съдържа заразителната си усмивка.

Зашеметена съм, но неволно отвърщам на усмивката в дълбоките му сини очи. Силните му ръце ме обгръщат спокойно, сякаш не е кой знае какво. Няколко сантиметра е по-висок от мен; дланите ми са върху гърдите му и усещам как сърцето му бие под ризата.

Дълбоко в себе си се чувствам в безопасност и вниманието му ме успокоява, но си мисля също: „Кой, да му се не види, е този чаровен непознат?“

— Изглеждаш съвсем същата.

Той се взира в очите ми, сякаш съм най-ценният човек на планетата.

Не знам как да отговоря. Приятно ми е усещането да е близо до мен. Строен е, ухае на свежест и чист въздух.

Има прав, тънък нос, тънки вежди обрамчват изразителните му сини очи. След няколко неловки секунди, които той очевидно не долавя, намирам гласа си.

— Съжалявам, но как точно се срещнахме?

Той веднага ме пуска.

— Опа! Извинявай, Аби. За момент забравих, че още не ме познаваш.

Сърцето ми без малко да изскочи от гърдите. Знае ли наистина, че пътувам през времето?

— Да излезем навън!

Без да дочака отговор, той ме хваща за ръка и ме извежда от трапезарията. Явно знае за случващото се повече от мен, затова тръгвам след него със съживена надежда в сърцето.

Повежда ме по алеята край езерото, която сега е само тясна утъпкана пътека. Има лека походка и изглежда е свикнал да придружава момичета, които не го познават. Намира пейка с изглед към водата и помита с длан клечиците и листата по нея. Сядаме. Лек ветрец роши косата му над челото. Той се обръща към мен.

— Прости ми. Обърквах всичко. — Вдига ръка и забелязвам, че трепери. — Виж. Развълнуван съм като състезателен кон.

За пръв път обръщам внимание колко е нервна усмивката му.

— Няма нищо — кимвам, улавям загорялата му от слънцето длан с дълги пръсти и я стисвам успокоително.

Лицето му се отпуска, но очите му остават втренчени в моите.

— Но кажи ми, моля те, как се запознахме? Кога точно се срещнахме? — затаявам дъх в очакване на отговора.

Той се поколебава, унесен в стари спомени.

— Отдавна. Поне за мен... А за теб... е... за теб е в бъдещето.

И неговите думи потвърждават, че ще продължа да се връщам назад. Вдишвам дълбоко.

— Значи знаеш?

— Знам всичко — отговаря той.

— Аз ли ти казах? — питам предпазливо.

— Да. Разказа ми много неща за бъдещето. — Задържа погледа ми, все едно иска да си спомня миналото, което все още не съм преживяла. Не мога обаче да му помогна и той продължава: — Не съм сигурен как щях да се справя без теб.

— Казах ли ти за професора?

— Да, знам, че се опитва да разреши затруднението ни.

Едва сега проумявам! Този млад мъж е другият пътник във времето, който професор Смит спомена. Може би ще ми помогне.

— Откога пътуваш във времето? Къде си бил? Кога се срещнахме за пръв път? — изливам порой въпроси, чиито отговори изгарям от нетърпение да чуя.

Той се усмихва и устните му се извиват пленително. Пак виждам чаровната трапчинка.

— По-полека, Нели!

Чувства се съвсем спокоен с мен; явно имаме общо минало. Но какво точно?

— Чакай... Нели ли ме нарече?

— Да.

Засмива се и сините му очи грейват.

Виждам ясно как бъдещото ми крие блажени дни с него.

— Знаеш, че се казвам Аби.

— Да.

— Коя е Нели тогава?

— Кобилата ми.

Трябва ми секунда да схвана.

— Дръпна ми поводите значи?

— Малко се беше разбуйствала.

Устните му пак се разтягат в усмивка.

Поклащам глава. Страхотно! Има и чувство за хумор.

— Прескачам от година в година без причина. И ти би се разбуйствал.

Той прокарва ръка през високата трева, откъсва дълга и тънка тревичка и я лапва. Кимва ми съчувствено.

— Разбирам.

— Значи в твоето минало сме добри приятели?

— Много добри.

Очите му се смеят дяволито. Питам се колко много.

— Знаеш всичко за мен, а аз не знам дори името ти.

Мразя това чувство. Все едно съм се събудила с амнезия.

Очите му помръкват, сякаш е оскърбен, че все още не си го спомням. Гласът му обаче прозвучава ласкаво:

— Казвам се Уил.

— Приятно ми е, Уил.

Произнасям бавно името, за да усетя как звучи. В миналото имам приятел на име Уил и той изглежда е с добро сърце. От раменете ми се смъква товар. Дишам малко по-леко.

— Аз съм Аби. Знаеш, но ще се почувствам по-добре, ако се представя официално.

Протягам ръка да се здрависаме. Той я поглежда, после вдига очи към мен и казва с дяволита усмивка:

— О, подминали сме ръкуването.

Повдигам вежди. Уил свежда смутен глава.

— Аби, липсваше ми много... А миналия път така и не успяхме да се сбогуваме.

Мой ред е да се усмихна. Ще позволя ли на този обаятелен непознат да ме целуне отново? Наблюдава ме с такова благоговение; ясно е, че имаме история заедно. Леле!

— Защо не?

Сърцето ми пърха нервно. Уил изважда тревичката от устата си и се привежда напред. Лицата ни са на сантиметри, дъхът му облъхва бузата ми. Той накланя глава и ме целува нежно. Пръстите му се плъзгат по брадичката ми, устните му приласкават моите. И те откликват.

Не мога да повярвам, че му позволявам да ме целуне, ала познатият му досег и съзвучието, в което се движат устните ни, ми подсказва, че не е за пръв път.

Уил неохотно се отдръпва безмълвно. Отварям очи и примижавам замаяна. Сърцето ми бие лудешки.

— Сбогуване ли е това, или начало — прошепвам.

— Божичко, начало е, надявам се — казва той.

— Не приличаш на момчетата от моето време.

Гласът ми прозвучава съвсем тихо.

— Сигурно...

Той пак лапва тревичката. През листата над нас се процеждат слънчеви отблясъци и озаряват с мека светлина косата и лицето му.

Приглаждам полата си и тръсвам глава да се опомня.

— От кое време идваш?

Очите му засияват топло.

— От 1927.

Зяпвам.

— Сериозно? Чакай... как така ти пътуваш напред, а аз — назад?

Той се вглежда в необятното езеро, сякаш търси отговор, който не е там.

— Ако получавах петаче всеки път, когато си задавам този въпрос, щях да съм богаташ. Нямам никаква представа.

— Хиляда деветстотин двайсет и седма. Това е толкова отдавна. Нищо чудно, че си имал кон. Изобретен ли е изобщо автомобилът?

Крайчецът на устните му се извива нагоре.

— Да, има ги вече. Татко караше модел Т, но във фермата използвахме коне.

— Аха! Израснал си във ферма?

Изумена съм. Никога не бих предположила, че е фермерско момче. Сега обаче го виждам с тревичката и устата и разбирам. Не мога да си представя детство без модерни удобства. Животът ми е минал под стъклен похлупак в сравнение с неговия. Не познавам хора, живели отвъд предградие. Колко ли е объркващо пътуването из времето за момче от двайсетте. Той обаче изглежда се чувства в свои води.

— Моля те, Уил. Разкажи ми всичко. Може би ще ни помогне да разберем какво се случва. Откакто това започна да се случва, не съм на себе си.

— Ще ти разкажа, разбира се, но не бързай. Позволи ми да те заведа на обяд. Сигурно си гладна, а храната тук е много вкусна.

— Добре. Да вървим.

Уил няма да ме остави, за да хукне на съвещание или на лекция. Той иска да е с мен и изпитвам огромно облекчение. Най-сетне мога да си поема дъх и да се отпусна за малко в присъствието на спътник във времето. Той разбира какво преживявам. Не съм сама и тази мисъл смъква тежък товар от раменете ми.

Уил ми подава ръка. Хващам я с радост. Дланта ми пасва като по мярка в неговата — допирът е нежен, но усещам мазолите по кожата му. Ако наистина сме близки в миналото — моето бъдеще — значи няма винаги да съм сама. Най-силното ми желание обаче е да се върна у дома и нищо няма да го промени.

Крачим един до друг по каменистата пътека. Краката ме болят от неудобните обувки, ала за нищо на света няма да се върна в пансиона, за да ги сменя. Уил ме поглежда често, сякаш да се увери, че съм истинска. Прииска ми се да споделя спомените му.

— Разкажи ми как се срещаме? — казвам.

Той се усмихва и очите му се зарейват в спомена.

— Беше пролет, лалетата цъфтяха, ловях риба на Пикник Пойнт.

— Звучи чудесно. Откъде си?

— Малък градец на няколко часа северно оттук. Нарича се Ефраим.

— И как момче от ферма край малък градец се озова в колежа? Или е традиция в семейството ви?

Той свива устни за миг, после лицето му се разведрява.

— Сложно е, но най-краткото обяснение, че не можех да си представя всеки ден да правя едно и също и никога да не видя света отвъд затънтения край, където живеех. Баща ми не беше съгласен, разбира се. Беше на мнение, че на човек му е достатъчно да прочете единствено Библията. Но аз си тръгнах.

Уил изрича думите решително, сякаш решението е било лесно, но сигурно му е било доста трудно.

— Той дойде ли да те търси?

— Нямаше как. Кравите трябва да се доят два пъти дневно. Сестра ми Агнес ми писа, че е много ядосан. Не мога да кажа, че го виня. Без мен му останаха само мама и Агнес да помагат за добитъка.

— Съжалявам... Сигурно ти е било тежко да ги напуснеш.

— Да — отронва той и погледът му пак се зарейва в далечината.

Замълчава и се питам какво премълчава. Какво е преживял? Какви тайни крие? Той обаче не се впуска в повече подробности и аз сменям темата.

— Кога за пръв път... отпътува?

Озъртам се да се уверя, че никой не ни чува. Студентите край нас обаче водят нормалния си живот през 1961, без да подозират, че двама пътешественици из времето витаят сред тях.

— Няколко седмици след като пристигнах в колежа.

Уил извързва глава. Разбирам добре болката му от раздялата със семейството.

— И пътуваш напред?

— Да.

— А аз се връщам назад. Защо ли е така?

— Не знам, но мисля, че има нещо общо с камбаните в Карилиън Гауър.

— Съгласна съм. Те са единственото, което със сигурност се повтаря всеки път. Трябва да отидем там. Да проверим дали нещо ще ни подсказе отговора.

Уил поклаща глава.

— Вече опитах.

Усмихва ми се сухо и сърцето ми запърхва, но не му обръщам внимание. Не искам да се влюбя в него и да си усложня живота още повече.

Той продължава:

— Говорих дори със звънар. Не го попитах, разбира се, дали ме изпраща напред във времето. Разбрах обаче, че никога не бие камбаните нощем.

— Но някой го прави.

Спираме на кръстовище и чакаме зелен светофар. Профучаващите коли бълват дим, който се стели в плажния въздух. Роклята лепне по гърба ми.

— Дали да не помолим професора да провери. Разбира се, ако го открием — предлага Уил.

— Добра идея. Професор Смит може да се качи в кулата. За пръв път ли сме тримата заедно на едно място?

Духвам кичур коса, закрил лицето ми. Имам чувството, че се топя, но Уил не изглежда измъчен от жегата.

— Да. Говори ли с него?

— Точно преди да те видя. Уговорихме си среща по-късно днес. Според него в стаята ми има нещо, свързано с пътуването.

— Добре!

— А защо съквартирантката ми не пътува с мен?

Той свива рамене.

— Питал съм се същото за моите съквартиранти. Тук съм от вчера. Търсих професора, но в почивния ден не беше в кампуса. Тази сутрин посетих кабинета му в часовете за консултации. Пак не го открих. Очевидно е бил с теб. — Усмива ми се и се обръща в другата посока. — Хайде да отидем заедно при него!

— Опа! Обуздай жребеца! — подсмивам се. — Срещата ни с професора е по-късно в пансиона ми. Не знам къде е в момента.

Уил прокарва пръсти през косата си. Умело прикрива тревогата си от странстването през времето, но сега му проличава, че също е нетърпелив да разгадае случващото се и да се опита да го промени.

— Добре — кимва той. — Значи имаме няколко часа да се пошляем.

Изразът ме размива.

— Какво?

— Шляем се. Доста старомодно.

Палавата му усмивка се връща.

— Старомоден съм си. Но ще свикнеш. Хайде!

Поглеждам го, когато отклонява очи. Строен е, но жилив, със силни ръце. Сигурно е от работата във фермата. Кожата му е загоряла, пясъчнорусата му коса е изсветляла на кичури от дните под слънчевите лъчи. Забелязвам няколко косъмчета по брадичката му; пропуснал е да ги обръсне. Дали е бързал за срещата ни днес? Каза, че е очаквал да ме види.

Уил ме завежда в закувалня „Ренебомс“. Посреща ни миризма на хамбургери и печен лук. Мястото е дрогерия и ресторант за бързо хранене в едно. Дълъг плот от сива пластмаса с лъскави червени столове заема цяла стена. Сервитьорки в колосани бели престилки и бели шапчици обслужват клиентите.

Уил ме повежда по пода с шахматни черно-бели плочки към дъното със сепарета. Сядаме и той ми подава менюто. Разглеждам го

— сандвич с яйце, доматиена супа, наденички с черен дроб, бургер с говеждо. Бургерът ми се струва най-безопасен.

— Струва двацет и пет цента? Цените са невероятни! — отбелязвам.

— Не и за мен. Свикнал съм на сандвичи по десет цента и кафе по пет.

Келнерка на средна възраст приближава с чаши вода, дъвчейки дъвка.

— Какво ще поръчате?

На врата ѝ е вързан светлозелен найлонов шал; не е гримирана, ако не броим яркото червило.

Уил махва към мен. Поръчвам бургер, пържени картопки и малцов сироп с шоколад. Той поръчва същото.

— Страхотно място! На това му казвам старовремска атмосфера!

— Радвам се, че ти харесва. — Уил ме поглежда с лека усмивка и по лицето му се чете задоволство.

Седим един срещу друг в сепарето и по принуда се гледаме. Това е и добре, и зле. Той е радост за очите, но усещам колко изпитателно ме наблюдава и се чудя дали оправдавам незнайните му очаквания. Разкъзвам крайчеца на салфетката.

— Щом винаги пътуваш напред, срещал ли си се със семейството си? — питам. — Сигурно са се изумили, че никак не си променен.

Той свежда глава с въздишка.

— Не. Не съм ги виждал.

— Защо?

Не мога да си представя да не видя повече мама.

— Няколко седмици след началото на учебната година получих телеграма, че в града има епидемия от едра шарка. Мнозина починаха. Включително моите близки.

Уил извъръца глава настрани.

— Много съжалявам...

Занемявам и се втрещвам в прокъсаната салфетка. Изгубих мама някъде из времето, но вярвам, че ако се върна къщи, тя ще е там. Неговото семейство си е отишло безвъзвратно.

— Бях покрусен... Мислех да се прибера у дома, да ги погребя както е редно и да поема фермата.

Поглеждам го смаяна. Направил е огромна крачка, за да избяга от предишния си живот, но все пак е решил да се върне.

Той сякаш прочита мислите ми и свива рамене.

— Нямахте кой друг да го направи. — Отпива от водата. — На другата сутрин обаче се събудих и видях непознато момче в леглото на съквартиранта ми. Оказа се, че съм отпътувал цяла година напред.

— Какъв ужас...

— Минало е, нищо не може да се промени. — Той замълчава, сплел пръсти върху масата. — Не исках да проваля обяда ни.

Слагам длан върху ръцете му.

— Не си го провалил... — След секунда добавям: — И с мен се случи кажи-речи същото — събудих се и видях друго момиче в съседното легло.

Той стисва ръката ми и се усмихва.

— Знам.

В сините му очи съзирам топлота и спомени, които още не познавам. Очевидно сме водили подобен разговор в миналото.

Келнерката ни донася обяда. Пържените картофки са златисти, кисела краставичка е забодена с клечка за зъби върху бургера, който ухае апетитно. Малцът е във висока чаша със сламка, забита в топка сладка сметана, украсена с череша.

Отпивам голяма глътка от студеното лакомство.

— Удивително! Вече не го правят така.

— Казах ти.

Уил също всмуква от сиропа.

— Връщал ли си се вкъщи, откакто започна да се случва това?

Лапвам картофче.

— Да. Исках да видя фермата и дали е останало нещо от нея. Добитъкът бе разпродаден, включително конят ми.

— Но как така?

Той свива рамене.

— Беше изтекла цяла година. Животните се нуждаят от грижи. Радвам се, че не са останали на произвола на съдбата.

— Нямах ли други роднини? Баби и дядовци, лели и чичовци?

— Имам. В Норвегия, но не ги познавам. Родителите ми дошли тук, преди да се родя.

— Колко жалко...

Поразена съм от мисълта, че Уил е сам на света като мен.

5.

С Уил разговаряме дълго в закусвалнята. Разбирам, че е гребец в университетския отбор и е изпълнен с жажда за познания, която пътуването из времето му пречи да засити. По-късно, в салона за срещи в „Лиз Уотърс“, както го нарече мама, Уил барабани с пръсти по ръкохватката на стол с висока облегалка. Аз крача напред-назад. Чакаме професор Смит. Момичета излизат от съседната библиотека, откъдето се носи мирис на прашни книги и лак за дърво. Всички оглеждат Уил.

— Нервен ли си? — питам, забелязала как потропва с крак по паркета.

— Развълнуван съм. Отдавна не ми се е случвало толкова хубаво нещо. Така де, освен че те открих.

Усмивва се закачливо; очите му искрят зад дългите мигли и аз се питам отново какво ли е общото ни минало.

Приближава познато момиче с къси кафяви къдрици и очила с дебели рамки. След момент осъзнавам, че е съквартирантката ми Джанис. С нея има няколко непознати момичета.

— Кое е това момче, Абигейл? — изгуква тя.

Всички вперват очи в смуглия Уил с лъчисти сини очи, сякаш е прясна стока на щанда на брачния пазар.

— Просто приятел — отговарям с надеждата да си тръгнат.

— О! — Джанис ме сграбчва за лакътя с влажна длан. — Запознай ни.

Подбелвам очи.

— Това е Уил, мой...

Уил се изправя да я поздрави и показва в цял ръст стройното си тяло.

— Близък приятел — довършва вместо мен.

Сепвам се. Джанис — също.

— Приятно ми е да се запознаем, Джанис — казва Уил с чаровна усмивка.

Объркана, тя се обръща към мен и процежда през зъби:

— Нали каза, че...

Уил ме прегръща през кръста и отпуска длан върху хълбока ми. Топлата му кожа сякаш прогаря роклята ми.

— Абигейл се страхува родителите ѝ да не разберат за нас, затова си мълчи. Аз съм католик, не биха ме одобрили.

Втрещвам се изумена в него. Дланта му ме притиска леко и се усещам.

— Не казвай, моля те — прошепвам.

Джанис зяпва поразена от малката ни драма, очевидно доволна, че е посветена в тайната.

— Обещавам.

— До по-късно! — казвам ѝ и тя повежда групичката си към стълбището.

— Чао, Уил — подвиква през рамо.

— Не съм чувала по-жалка причина за родителско неодобрение.

Обръщам се към Уил и се озовавам на сигурно място и обятията му. Той ми се усмихва доволно.

— Звучи правдоподобно и Джанис повярва.

Слагам длан върху меката тъкан на ризата му. Златисти косъмчета се подават под цепката на яката.

— Значи си ми сериозен приятел?

— Да — изрича той с увереност, която ме замайва леко.

— Е, ще видим — повдигам вежди, но усещам, че казва истината.

Професор Смит се появява иззад ъгъла с обемисто черно куфарче. Отдръпвам се от Уил като ужилена. Преструвам се, че не забелязвам коварната усмивка на Уил.

— Радвам се да те видя! — казвам на професора.

Обеща да дойде, но след миналия път, когато взривът провали срещата ни, вече не разчитам нещата да се развиват по план.

Уил наблюдава професора отстрани с изпитателно изражение.

— Здравей, Аби! — Професор Смит оставя куфарчето на пода, поглежда към Уил и побледнява. — Мили боже!

Уил се усмихва широко.

— Помниш ли ме? Аз съм Уил.

— И още как!

Професорът го гледа смаян, явно не е успял да осмисли новата завръзка.

Уил му протяга ръка.

Професорът пристъпва напред и я раздрусва енергично.

— Положението стана още по-сложно.

Прилежни момичета с любопитни очи и консервативни рокли надничат от библиотеката да разберат на какво се дължи суматохата. Професори явно не се появяват всеки ден в салона.

Професор Смит се намръщва, подражен от интереса им, и ни махва да излезем.

— Да отидем на по-усамотено място. На балкона, да речем?

Кимвам и слизам по стълбите към вътрешния двор. Хладен вятър е довял облаци и задушният ден се е разхладил приятно. Навън няма никого. Сядаме край маса от ковано желязо. Професорът току поглежда към Уил и поклаща глава. Искане ми се да приема по-спокойно неочаквания развой на събитията. Той е единствената надежда да се върна вкъщи.

— Как, за бога, Уил, когото познавам от университета, се е озовал тук с Аби, моята...

— Главоблъсканица — довършвам услужливо, като се има предвид каква бъркотия създавам при всяка своя поява.

— Щях да кажа стара приятелка — подсмивва се професорът.

— О!

— Радвам се да те видя отново — Уил не крие вълнението си, че вече има двама души, които познават истинското му аз.

— Умът ми не го побира! И двамата изглеждате по същия начин както при последната ни среща. Без да броим дрехите, разбира се. Никой не би заподозрял, че мястото ви не е тук.

Поглеждам надолу към неугледната рокля и грозните обувки. Сливам се с обстановката сигурно, но не се чувствам удобно.

— Ти обаче не изглеждаш на деветнайсет — засмива се Уил, обхождайки с очи професорското карирано сако от туид, бялата риза и панталоните с ръб. Една кърпичка в джоба и картината ще е пълна.

— Сигурно. Женен съм, имам три деца и очаквам четвърто след две седмици.

В гласа му долавям гордост.

— Свещена краво! — Уил поклаща невярващо глава.

— Любовта е магия. Не подминава дори скучни хора като мен.
— Професорът се усмихва. — Откога се познавате вие двамата? А ти, Аби, защо не ми разказа за Уил?

Уил ме изпреварва и отговаря вместо мен:

— Не знаеше за мен допреди няколко часа.

Професорът повдига вежди. Кимвам утвърдително.

— Уил се появи няколко минути след като се разделихме на терасата. Изглежда се познаваме отдавна.

Спомням си омайната му целувка и се втренчвам в пода с надеждата да скрия руменината, обляла врата ми. Уил се обляга назад с дръзка усмивка.

Професор Смит си сваля очилата и разтрива очи.

— Добре... Започнете отначало, за да разбере какво става.

Уил поема щафетата. След доскорошната паника и печалните ми опити да проумея сама тези експедиции във времето изпитвам огромно облекчение, че той е тук. Изслушвам го как обяснява на професора в общи линии същото, което разказа и на мен.

Професорът трескаво си води бележки. Явното му желание да ни помогне ме успокоява.

— Ако се срещнем по-късно, ще ти обясня всичко по-подробно.

— Уил среща нехайно погледа на професора.

Присвивам очи към Уил. Пази някаква тайна, сигурна съм, но не знам защо.

Професорът очевидно схваща намека.

— Отлична идея! Не е необходимо да губим времето на Аби.

Вятърът подхваща косата ми. Обръщам се към Уил:

— Хей, можеш да ми кажеш всичко! Каквото и да е!

Професорът сякаш не ме чува. Странно.

— Говорих с директора на пансионите. Обади се на домакинката в „Лиз Уотърс“. — Поглежда си часовника. — Сигурно вече ме чака да ни придружи до стаята ти.

Затваря бележника и го прибира в куфарчето.

Приисква ми се да поспоря с тях, задето ме държат на тъмно, но размислям. Питам професора какво се надява да открие в стаята ми.

— Нещо, което да ми подсказе защо стаята служи като портал за пътешествия във времето. Боя се обаче, че Уил не може да дойде с нас.

— Защо? Бил съм в стаята на Аби много пъти.

Поглеждам го изненадана. Чакам обяснение. На лицето му се изписва смущение.

— Казах ти, че сме близки.

Пак се усмихва широко.

Професорът поклаща глава и се изправя. Не иска да чува повече.

— Достатъчно червени знамена развях с молбата за този оглед. Ръководството ще се възмути, ако допусна и студент в стая на момиче.

— Не беше такъв пуритан, когато се запознахме. Ако е от възрастта, не искам да порасна — подмята на шега Уил.

— Съжалявам, приятелю. Има правила.

Уил се изправя. На лицето му е изписано раздражение.

— Добре, добре. Ще се повъртя край навеса за лодки.

Внезапно ме обзема тревога. Не искам той да си тръгва. Усещам колко ми е нужен, за да не съм сама в това. Сграбчвам ръката му и се опитвам паниката да не прозвучи в гласа ми.

— Трябва ли?

— Не бой се. Ще те чакам. Искаш ли да се срещнем пред Трип Хол след час? Ще ти покажа нещо.

Стисва леко дланта ми. Очите му обещават, че няма да ме подведе.

— Добре.

Ала пускам ръката му с неохота.

Уил слиза по стълбите от вътрешния двор към крайбрежната пътека и изчезва от поглед. С нежелание влизам след професора в салона. Надявам се Уил да спази обещанието си.

Набита жена с червена коса, гердан от ситни перли и ореол от натрапчив парфюм приближава към нас.

— Здравейте, професор Смит. Аз съм госпожица Чаплин. Доколкото разбрах, искате да огледате стая 4418?

Професорът изправя рамене и кимва с професионално изражение:

— Благодаря, госпожице Чаплин, оценявам експедитивното ви съдействие.

— Разбира се.

Тя го повежда по коридора към стаята ми. Вървя няколко крачки след тях.

— Ще ми обясните ли, професоре, каква е целта на посещението ви? Необичайно е преподавател да инспектира пансион за момичета.

Студентки ни заобикалят от страни и се взират в професор Смит. Той сякаш не забелязва.

— Разбира се, госпожице Чаплин. Провеждам прочуване на атмосферното налягане, ефекта му върху звуковите вълни и остатъчните въздействия върху околната среда. Мисля, че мога да събера ценни данни от ъгловата стая на госпожица Торп. Разположена е в свършена симетрия с Карилиън Тауър, езерото и върха на хълма.

Не разбирам какво казва, но ми звучи като пълна небивалица.

Госпожица Чаплин спира в дъното на коридора.

— Колко интересно! За нас е чест, че „Елизабет Уотърс“ може да ви помогне.

Докато говори, перлите се приплъзват из диплите на врата ѝ. Стисвам устни да не се разкикотят.

Професорът забелязва как ме напушва смях и ми намига.

— Оценявам сътрудничеството ви.

В стаята ми гърми музика. Госпожица Чаплин се намръщва и отстъпва встрани, за да отключи вратата. Влизам вътре. Забравила съм какво епично бедствие е стаята. Джанис дъвчи дъвка върху неоправеното си легло и прелиства списание „Лайф“ на фона на „Teen Angel“ от бумтящото радио. Стресва се при появата ни, скача на пода и в бързината да изключи радиото се препъва в захвърлена хавлия.

Професор Смит оглежда дамското бельо, провиснало по релсите на пердетата и по етажерките. Постарава се да запази хладнокръвие.

Госпожица Чаплин, от друга страна, е ужасена.

— Момичета! Каква стая!

— Извинете, забравихме да разтребим.

Изритвам с крак мръсните дрехи в ъгъла и припряно прибирам изложбата от бабешки сутиени и чудовищни гащи. С почервения като домат лице Джанис ми помага, тъпчейки бельо под възглавницата си.

Скриваме твърде личните вещи и се обръщаме към госпожица Чаплин, поаленяла от гняв. Тя прочиства гърло.

— Джанис, професор Смит ще извърши проучване в стаята ви.

— Защо? — учудва се тя.

— С научна цел. Ако обичаш, оттегли се за малко, докато професорът си свърши работата.

Махва на Джанис да върви, сякаш отпъжда нахален плъх.

— Добре.

Съквартирантката ми си взема жилетката и ме стрелва с очи от прага.

— Абигейл няма ли да излезе?

— Абигейл посещава курса ми по физика за напреднали и участва в проекта.

Професор Смит отстъпва настрана, за да й направи път.

Джанис ме поглежда изпитателно, все едно открива нещо ново у мен. Свивам рамене.

Госпожица Чаплин и професорът влизат. Стаята е тясна за тримата плюс обемистото куфарче на професора. Тежкият парфюм на госпожица Чаплин ме задушават.

Без да обръща внимание на неразборията, професор Смит наднича през прозореца към часовниковата кула.

— Имате чудесен изглед към Карилиън Таур.

— Сега да — казвам с надеждата да разбере намека, че в бъдещето я закрива сграда.

— Това е моето легло, до прозореца. Чувам ясно камбаните.

От неоправеното ми легло точно под прозореца се разкрива отлична гледка към короните на дърветата и близката кула.

— Може ли да оставя куфарчето отгоре? — пита професорът.

— Разбира се. Извинявам се за безпорядъка. — Дръпвам бързо покривката и я пригладдам. — Обичам да държа ценните си вещи наблизо. — Имам предвид нещата върху леглото, а не катастрофалния хаос в стаята. — Покривката ми е подарък от баба. И тя е живяла в „Лиз Уотърс“.

— Професорът е дошъл по работа. Не го интересуват подаръците от баба ти. — Киселият дъх на госпожица Чаплин се разнася из въздуха.

Професорът отваря куфарчето и изважда инструменти. Забелязвам, че всъщност оглежда старите парчета плат, от които е съшита покривката, и кутията за шапки.

— Не се безпокойте, госпожице Чаплин — казва той, после се обръща към мен: — Похвално е, че си спазила семейната традиция, и си избрала същия университет. Разкажи ми нещо повече за баба си.

Вдига камертон и го удря с чукче. Обикаля с него напред-назад, но очите му оглеждат моята страна на стаята.

Заставам до таблата на леглото и прокарва длан по нея.

— Баба беше невероятна! — Свъсила вежди, госпожица Чаплин изразява неодобрение от изразните ми средства; не ѝ обръщам внимание. — Когато бях малка, скачаше на батут с мен. И обичаше да пътува. Водеше ме на рафтинг.

Зад мен госпожица Чаплин изсумтява възмутена. Стара вещица. През 1961 очевидно малцина жени скачат на батут и гребат в планински потоци. Не знам какво се надява да научи професорът от историите за баба. Поглеждам го въпросително и накланям глава. Той се усмихва и продължава да провежда мними проучвания под зоркия надзор на госпожица Чаплин.

— Госпожице Торп, имате ли по-голяма сестра, живяла тук, в „Лиз Уотърс“? — пита ненадейно госпожица Чаплин, оглеждайки ме внимателно, както професорът изучава стаята.

— Не. Нямам братя и сестри. Защо?

— Напомняте ми друго момиче. Нищо особено.

Професорът изважда голяма черна кутия и я включва в стенен контакт.

— Какво е това? — втренчвам се в странната машина.

— Магнетофон. Никога ли не си виждала?

— Не толкова голям — отговарям.

Той натиска копче и размахва микрофон, прикрепен към дълъг, усукан спирално кабел.

— Баба ти изглежда е била забележителна жена.

— Да.

Прокарвам длан по синьо парче плат с цветен десен. Може би някога е било рокля.

— Искате ми се да разбера в коя стая е живяла. Почти си я представям как върви по коридорите и седи в трапезарията с приятелки.

— Госпожице Чаплин! — На прага се появява момиче. — Кранчето в банята се повреди и навсякъде пръска вода.

— Олеле!

Госпожица Чаплин поглежда към професора, после пак към паникьосаното момиче.

— Не се безпокойте — казва професорът. — След няколко минути приключвам. Отидете да видите какво става.

— Благодаря, професоре. Няма да се бавя.

Притеснената жена се спуска след момичето с изненадваща пъргавина.

Професор Смит захвърля микрофона в калъфа му, прекратявайки инсценировката с научния експеримент в стаята.

— Мислех, че никога няма да си тръгне. Бързо! Посочи ми всичко, което според теб може да е свързано с пътуването във времето.

Затварям вратата и заговарям припряно:

— Всичко върху леглото пътува с мен. Таблата, покривката, нещата отгоре. Кутията за шапки беше до мен в деня, когато се пренесох за пръв път в друга година. — Добавям сконфузено: — Бях малко пияна през онази нощ и забравих да я махна.

Професорът се засмива, после се овладява и кимва.

— Какво представлява кутията?

Снима я с четвъртит фотоапарат, провесен на дълъг дебел ремък.

— Беше на баба. Написала, че е за мен. След като почина, мама я открила и ми я изпрати. Заради нея ли пътувам? Случи се за пръв път в деня, когато я получих...

— Интересно съвпадение. Непременно ще го проуча.

Сигурно съм му споменавала кутията и друг път.

Толкова е странно, като се замисля.

Той снима изгледа през прозореца, после леглото, таблата и мебелите наоколо.

— Пътува ли с теб нещо друго от стаята?

Оглеждам внимателно пердетата, гардероба, бюрото.

— Нищо, освен чантата, която вчера окачих на ръба на леглото. Събудя ли се, всичко е различно. Е, не съвсем. Мебелите са на същото място, но другите неща са различни, сякаш са на друг човек. Виждате ли календара? — Пристъпвам до него. — На това място винаги има университетски календар. През 2015 го окачих на стената, понеже предишната година баба ми го подари за Коледа.

— Искам да те снимам до него.

— Добре. — Странно желание, но внезапно проумявам причината и се засмивам. — Искате да ме снимате, за да имате доказателство, че съществувам.

Професорът се усмихва.

— Хвана ме!

Вдига фотоапарата и аз го озарявам с най-сияйната си усмивка. Чува се изщракване и ярка светкавица ме заслепява за момент.

— Вече никой не използва календари — казвам, примигвайки.

— Защо?

Той вдига изненадан поглед от фотоапарата.

— Не е необходимо. Телефонът и лаптопът вършат същата работа. Само възрастните хора използват хартиени календари.

— Телефонът ти има календар? Колко е голям? — пита учуден професорът.

— Малък е. По-тънък от филийка хляб.

Той поклаща глава, поразен.

— Сложно е за обяснение, но телефонът си го бива, повярвайте ми. И вие ще използвате такъв. Така де, ако още сте жив.

Професорът се сепва и ме поглежда изпитателно.

— Съжалявам. Имах предвид, че по мое време ще сте стар. Трудно е да се каже дали ще сте тук. Бабите и дядовците ми починаха, татко също.

— Винаги стреляш от упор! — Той се засмива и ме снима отново.

— Надявам се да сте жив. Наистина. Защото може би ще успеете да разгадате какво се случва. — Прокарвам длан по покривката. — И да ми помогнете да се върна.

Професорът се усмихва тъжно.

— Надявам се.

— По-вероятно е обаче да опознаете Уил в бъдещето. Аз се движа назад, той — напред, затова очаквай срещи с него.

Това е чудесно за Уил и професора, но обрича мен на самота.

— Сигурно имаш право — кимва професорът. — Но ще виждам и теб, нали?

— Да, разбира се. Но за мен това вече се е случило.

Сядам на ръба на леглото — моето убежище — и се вирам през прозореца.

— Ами ако не спра? Ако продължавам да се връщам до началото на времето?

Паника плъзва по кожата ми като парещ обрив.

— Не мисля. Сградата е построена през трийсетте. Ако стаята има нещо общо, ще спреш там, предполагам.

— Страхотно! Значи ме очаква живот през трийсетте?

Професорът ме потупва по рамото.

— Не се тревожи. Ще направя всичко възможно да ти помогна.

Вратата се отваря рязко и госпожица Чаплин се появява отново. Предницата на роклята ѝ е мокра, косата ѝ виси на мокри кичури от битката с кранчето. Забелязва ръката на професора върху рамото ми и се намръщва. Той веднага се отдръпва.

— Успокоявах госпожица Торп. Разговорът за баба ѝ я натъжи.

Тя ме изпепелява с поглед. Боже! Наистина ли мисли, че ще лапна по старец?

— Приключихте ли проучването? — пита тя с ледено неодобрение.

— Да. Видях достатъчно. Благодаря.

Той прибира в куфарчето фотоапарата и инструментите за инсценировката.

След минути се връщаме във фойето. Изпращам го навън.

— Аби, искам да видя нещата в кутията за шапки. Не знам дали означават нещо, но си струва да проверим. Любопитно е, че баба ти често се появява в историята. Нейната покривка е върху леглото, получила си кутията ѝ за шапки в деня, когато си се върнала назад във времето, дори е живяла в същата сграда.

— Мислите, че призракът ѝ витае тук? — питам с неочаквана надежда да е така.

Той ме поглежда замислен.

— Не знам... Но кутията вероятно е талисман или нещо подобно.

— Талисман?

— Предмет, зареден с някаква сила.

— Като амулет или като омагьосаните индиански могили?

— Именно. Не бива да подценяваме наличието и въздействието на ритуалните могили. Има една на Панорамния хълм.

— Чудно! Сега излиза, че пътувам в миналото, защото кампусът е прокълнат.

Професорът се засмива.

— Това е само една от теориите ми. Не бива да правим прибързани заключения.

— Лесно ви е да го кажете. Не се носите из времето като листо по вятъра.

— Вярно е — кимва сериозно той, припомнил си какво преживявам.

— Искате ли да ви покажа кутията сега?

— Не. Ела в кабинета ми по-късно. В седем, да речем? Не ми казвай, че си забравила — повдига вежда.

— Какво?

— Чака те заплепен млад мъж.

Забелвам очи.

— Какво да го правя?

Професор Смит се усмихва кротко.

— Какво ти се иска?

— Странно е. Искам да кажа... Надявам се да си помогнем един на друг, но очевидно имаме обща история, а нямам представа каква е.

— Защо не го разпиташ?

— В никакъв случай!

Професорът се засмива.

— Ех, младежка любов! Помня я толкова добре — изрича с въздишка и вперва очи в далечината, явно отнесен в спомени за отдавнашен романс.

— Не сме влюбени и недейте да го насърчавате!

— Добре. — Той поклаща глава. — Време е да се връщам в кабинета и да обобщя записките си. Ще те чакам в седем.

Той тръгва да разплита тайната на пътуването във времето. Надявам се да я прозре, преди да изчезна отново в историята.

Минавам направо по пътеката от „Лиз Уотърс“ към Трип Хол.

Защо се стегнах толкова, като стана дума за Уил, и се престорих, че не го харесвам? Може би защото ми е неприятно, че знае неща, които аз не знам. Или по-вероятно преживявам нервен срив. Това обяснява доста работи. Със сигурност обаче знам, че не съм съвсем сама в миналото. Слава богу.

Верен на дадената дума, Уил чака търпеливо, облегнат на бряст с блестящи златни листа. Дъвче дълга тревичка. Забелязва ме и по лицето му веднага се разлива усмивка. Пак се удивлявам колко е красив.

— Определено си радост за очите.

Той се отделя от дървото. Неволно си признавам, че мисля същото за него.

Уил тръгва до мен, съобразявайки широката си крачка с моята. Повежда ме по пътеката към Пикник Пойнт. Лекият ветреца от езерото разхлажда. Вървим мълчаливо, стъпките ни отекуват тихо по утъпканата пръст. Тревичката виси от устата му.

— Защо винаги дъвчеш трева? — питам.

— Спрях да пуша и така ми е по-лесно да не посягам за цигара.

— Но защо трева? От кравите във фермата ли заимства идеята?
— подкачам го.

Той отмята глава и очите му заблестяват весело.

— Приятел ми каза, че помага.

— Умно! Но какво ще правиш през зимата?

— Не знам. Ще изкопая може би една туфа и ще отглеждам трева в мазето.

Засмивам се. Харесва ми чувството му за хумор.

Докато вървим по пътеката край езерото, почти имам чувството, че времето не се е променило. Дърветата се надвесват над нас от двете страни, скривайки ни в усамотен проход. Искрящото езеро се вижда, но няма лодки. Вълните мият брега със спокоен плисък. После обаче по шосето, успоредно на алеята, избоботва кола и си спомням огромните старовремски автомобили.

— Не мога да свикна с колите. Мама може да качи половината деца от квартала в такова чудовище.

— Големи са и в сравнение с моето време. Значи колите първо са малки, после стават големи и накрая пак малки?

— Не всички. Има джипове и пикапи. Повечето обаче карат малки и по-икономични автомобили.

Джиповете и пикалите явно объркват напълно Уил, но той само поклаща глава. Подминаваме бяла дървена табела, обозначаваща входа към Пикник Пойнт. Мястото е по-усамотено отпреди. Няма студенти,

тръгнали да палят лагерен огън, нито спортуващи или велосипедисти. През 1961 спортуването явно не е на мода.

Уил изважда тревичката от устата си.

— Тази нощ трябва да направим нещо по-специално. Искаш ли да те заведа на вечеря и после да погледаме звездите от астрономическата кула?

— Добре. — Не съм сигурна дали е редно да приемам предложение за романтична среща, но искам да науча възможно повече от Уил. — В седем имам среща с професора. Ела и ти.

— Не бих пропуснал. — Той се усмихва и пак задъвква стръкчето.

След няколко минути ме повежда по пътечка, която се отклонява наляво. Катеричка се изкатерва пъргаво по дърво и ни проследява зорко с поглед.

— Къде отиваме?

— Искам да ти покажа нещо — казва тайнствено той, въртейки тревичката с пръсти.

Вървим известно време край западния бряг на езерото, после свиваме по още по-тясна пътека сред гората. Светлината помръква загадъчно под балдахина от дъбове, брястове и тополи.

— Казват, че някъде тук имало заровено съкровище — нарушавам тишината.

Уил се подсмива. Замислям се, че не бих възразила да прекарам повече време с него.

Продължаваме напред. Тук-там Уил свива по разклонения. Дърветата растат нагъсто и въздухът е наситен с мирис на зеленина. Не мога да си представя как някой би намерил обратния път в този лабиринт, но Уил явно знае къде отива.

— Запомни — тръгваш по първата пътека, която се отклонява от главната алея, свиваш два пъти наляво и веднъж вдясно.

— Къде отиваме? — питам пак.

Той спира и ме поглежда със сериозно изражение.

— Аби, това е важно.

— Добре.

— Какво ти казах?

Боже, на изпит ли съм?

— Първото отклонение, после наляво и надясно.

— Не. Два пъти наляво и веднъж надясно. Повтори.

Гледа ме със свити устни.

— Два пъти наляво, веднъж надясно.

Уил кимва и се отпуска.

— Добре.

Сега съм по-объркана от всякога. Пътеката обаче завива и той спира пред грамадна паднала върба. По мъха и влажния мирис на гниещо дърво си личи, че е тук от години.

Уил се отдалечава от пътеката и тръгва по дебелия килим от нападали листа. Покатерва се върху ствола на върбата и поглежда назад.

— Идваш ли?

— О, да, разбира се.

Следвам го трмаво, шумолейки из сухите листа. Да си бях сложила панталони вместо пола!

Уил ми подава ръка, когато се изкатервам по дънера. Очите му се впиват в моите. Не мога да се преструвам, че не забелязвам явното му увлечение по мен. Изглежда добросърдечен, харесвам го и несъмнено умее да се целува. Но го познавам едва от днес.

Уил изтегля настрани наръч пречупени клони, натрупани до далечния край на падналото дърво. Отскачам настрани, за да не се ожуля, да не ме полази кърлеж или нещо по-лошо. Той разчиства влажните листа край основата на ствола.

— Ще ми кажеш ли какво търсиш? — питам.

— Това.

Уил изважда лопатка, ръждясала от влага.

— Уха! — възкликвам без капчица ентусиазъм.

Той поклаща глава, но забелязвам как крайчецът на устните му се повдига. Разчиства още листа и клонки.

Надничам над рамото му.

— Какво търсиш?

— Ще видиш.

Изпъшква, повдигайки камък колкото малка фурна, и започва да копае.

Наблюдавам как трупа богатата почва накуп. После лопатата издрънчава.

— Наистина намери нещо!

Клякам до него и поглеждам в дупката.

Той перва комар, кацнал върху бузата му, и изцапаната му длан оставя петно върху кожата. Поглежда ме дяволито и сърцето ми затуптява. Изгребва още пръст и изважда съкровището с лопатата.

— Какво е това?

Виждам нещо квадратно, увито в брезент.

— Табакера.

— Защо е тук, сред нищото? — питам.

— Защото аз я закопах тук.

6.

— Ти ли?

Уил кимва и изтръсква пръстта от брезента.

— Исках няколко предмета да са ми под ръка, независимо в коя година ще се озова. Имам сейф в банката, но според теб може да не успея да се добера до него, когато навлезем в така наречената дигитална епоха с пароли и номера на социални осигуровки.

— О, не бях се замисляла за това.

— Всъщност си се замисляла. Ти ме предупреди да взема мерки. Усмиввам се самодоволно.

— Браво на мен.

Той се засмива и развива брезента. Табакерата е много стара. Буквите отстрани са протрити, но с изключение на няколко ръждиви петна, кутията е доста запазена.

— Ако опитам да получа достъп до сейфа си през 1961 и съм още на осемнайсет вместо на... петдесет и една, може да възникне проблем.

Коленича до него сред листата, нетърпелива да видя какви съкровища има в табакерата.

— Хайде, отвори я! Какво криеш вътре?

Уил хваща металния капак и внимателно го повдига. Съдържанието е увито в стара кърпа. Погрижил се е да опази ценностите си. Грижливо взема вързопа и го разгъва. Виждам златен джобен часовник, сгънати на две банкноти и няколко сребърни долара.

Той изтрива мръсните си ръце в панталоните и изважда часовника.

— Беше на татко и на неговия баща преди това. Даде ми го, когато завърших гимназия.

Държи го в дланта си като в гнездо. Представям си колко болезнени спомени извиква златният часовник.

После изважда монетите.

— Сребърните долари са много ценни в бъдещето. Така ми казаха.

Поглежда ме очаквателно.

— Чувала съм го от баба — кимвам.

Той се усмихва, сякаш е очаквал да чуе точно тези думи. Питам се дали съм му казвала същото и преди.

Уил посочва сгънат лист.

— Записал съм номера на банковите ми сметки, в случай че нещо се обърка. Те са единственият ми достъп до парите, които съм успял да спестя. Ще ми потрябват някой ден, ако се задържа на едно място.

Доста предвидливо. И аз трябва да напрегна ум и да помисля как да си улесня живота, ако продължавам да пътувам.

— Какво е това? — посочвам малък сгънат плик.

Уил свежда глава по своя чаровен начин, който вече започвам да харесвам.

— За теб е — казва с мелодичен глас.

— Така ли? — изумена съм. — Какво си ми написал?

Той поклаща глава.

— Ще го прочетеш друг път.

— Искам го сега!

Посягам към писмото, но Уил отдръпва табакерата.

— Не. Ще го прочетеш, ако се случи да не ме откриеш. Ще добавям по нещо при всяко пътуване. Ти ще проверяваш за съобщения. Аз — също.

— Но аз се движа назад, а ти напред. Няма да получа ново съобщение!

Сърцето ми се свива от отчаяние. Сядам на стария дънер, скръствам ръце и го поглеждам свъсена. Наистина ли не разбира колко се страхувам? Ако отпътувам пак и него го няма, отново ще съм сама. Това е най-ужасното усещане, а той не ми позволява да прочета писмото.

— Може да настъпи промяна. Да поемеш напред. Не знаем — казва Уил с окуражителен тон. — Откриеш ли още някакво обяснение защо пътуваме, напиши ми бележка и аз ще я прочета.

Изглежда ми доста едностранчиво. Той получава вестите, аз — не.

— Това не ми харесва! Изобщо — отсичам; сега се чувствам свързана с него, но чувството е мимолетно. Преди да се усетим, пак ще остана сама. — Писала ли съм ти някога? — питам, но знам, че е невъзможно.

— Да — усмихва се смутено той.

Скачам от дървото и посягам към табакерата.

— Така ли? Дай да видя!

— Не!

Прикляквам до него и моля най-вежливо:

— Какво съм ти написала?

Надявам се милият ми тон да го убеди да ми отговори. Той отбягва погледа ми.

— Какво?

Уил се обръща към мен; лицето му е на няколко сантиметра от моето.

— Помоли ме да не ти казвам — прошепва.

Изправям се и разпервам ръце.

— Колко глупаво!

— Не искаше да се тревожиш повече.

Изглежда тъжен, че не може да разкрие истината. Чудя се какво ли още не ми казва.

Подритвам сухите листа.

— Е, сбъркала съм. Промених си решението и искам да разбера изричам с най-авторитетния си глас.

Уил затваря табакерата, увива я грижливо в брезента и я прибира в дупката.

— Сериозна съм, Уил. Не бъди потаен. Нямах представа колко съм ужасена!

Той ме поглежда и повдига вежди. Има представа, разбира се.

Съзирам болката в очите му.

— Ясно ти е всъщност. Говори тогава! Казала съм ти как да опазиш парите си. Дължиш ми услуга, приятелю.

Скръствам ръце и чакам отговор. Уил обаче не продумва. Устните му са присвити и атмосферата се обтяга още повече, докато той засипва табакерата с пръст. Приискава ми се да го ударя по главата.

— Не съм срещала по-вбесяващ и потаен човек! Само намеци чувам. „Довери ми се, доста сме близки“ — имитирам го

подигравателно.

— Вярно е — казва тихо той, съсредоточен върху задачата си.

— Дрън-дрън! Срещна ли те пак, когато и да е, няма да се занимавам с теб. Няма да се сбlijим и ще си спестя нервите. Как ти се струва това?

В очите му се мярва тревога, но устните му остават упорито свити. Не проговаря.

— Приятно ми беше! Чао!

Обръщам се и се отдалечавам.

— Аби, чакай! — подвиква Уил.

Изтичвам напред, все едно не го чувам. Не обичам да ме държат на тъмно, а той прави точно това. Поглеждам през рамо и виждам как покрива дупката с клоните и се опитва да не ме изпуска от очи. Вземам на бегом завоя и хуквам по друга пътечка сред гората, преди да ме подгони. Неудобните обувки са протрили до кръв лявата ми пета и нямам представа къде съм.

Страхотно. Изгубена съм не само във времето, но и в гората някъде край Пикник Пойнт. Цвърчащите птици ми се присмиват. Намирам се обаче в университетски кампус. Невъзможно е да съм далеч от езерото и от пътеката около него. Не разполагам с кой знае колко други ориентири.

Куцукам по пътеката цели двайсет минути. Най-сетне чувам гласове. Още минута и виждам къщички и табела, обозначаваща комплекса за магистри и докторанти „Игъл Хайтс“. Стигам до открита поляна в периферията на местността и тръгвам в правилната посока — обратно към крайбрежната алея.

Оглеждам се за Уил. Няма да му позволя да ме държи в неведение. Не бих му проговорила сега. Слава богу, той или се е върнал в пансиона, или се е залутал из лабиринта от пътечки сред дърветата в опит да ме открие. Така му се пада.

Цяла вечност вървя до „Лиз Уотърс“. В стаята виждам, че разранената ми пета е изцапала с кръв белия чорап. Смъквам обувката и я захвърлям в гардероба.

— Леле! Какво ти е направила бедната обувка? — пита Джанис от прага.

— Смъкна ми кожата!

— Така е, като обуваш моите обувки вместо твоите.

— О, извинявай.

Изваждам обувките и ги оставям сред хаоса в нейната страна на стаята.

— Вкисната си. С гаджето си ли се скара?

— Не ми е гадже — отвърщам мрачно и смъквам окървавения чорап, залепнал за петата ми.

Тя изважда плик от чекмеджето си.

— Той май си мислеше друго.

— Все едно!

Оглеждам намръщена петата.

— Ясно. Вземи!

Подава ми лепенка от плика.

— Благодаря.

Приемам услугата, но присъствието на Джанис ме дразни. Търпението ми е изчерпано. Искам да се прибера у дома. По някакъв начин трябва да се върна, да се махна от тези непознати хора.

— Ще дойдеш ли да вечеряме? Храната е най-доброто средство да забравиш момче. Има тапиока пудинг за десерт.

Не искам да вечерям с Джанис и мразя тапиока с каквото и да е, но умирам от глад. Защо е толкова мила след всичките ми издънки? Въздишам.

— Разбира се. Само да намеря безопасни обувки.

Провалената среща трябва да научи Уил да споделя по-открито с мен, ала все пак ми е малко неприятно.

След вечерята с Джанис и още две момичета от етажa, чиито имена упорито отказвам да запомня, вземам кутията за шапки на баба и изминавам краткото разстояние до кабинета на професор Смит в Стърлинг Хол.

Почти не е за вярване, че след няколко години ще взривят тази сграда. Не бива обаче да мисля, че професорът ще умре. Времето не може да е толкова жестоко.

Нали?

Почуквам тихо на отворената врата, питайки се дали и Уил е тук.

— Здравей, Аби. Влизай — казва професорът с усмивка.

Уил го няма и не съм сигурна дали това ми харесва. В сравнение с кабинета на професор Смит разхвърляната ми стая в пансиона изглежда безупречно спретната. Двете стени с етажерки са отрупани с

книги. Над книгите са наблъскани купища листове и папки. До другата стена има три високи шкафа; доста чекмеджета не са затворени и отвътре стърчат книжа. Две саксии с прежадени цветя се мъдрят до пращен глобус и нахвърлени напосоки инструменти с неизвестно за мен предназначение. Приличат на сложни линеали. Няколко грамоти красят стената. Има коркова дъска, покрита с листове със сложни уравнения, графици и детски рисунки.

— Донесох кутията за шапки.

Професорът събира листовете и папките от стола до бюрото и ги оставя върху кашон в ъгъла на кабинета.

— Чудесно. Седни и ми покажи какво има вътре.

— Това ли са децата ти? — посочвам черно-бяла снимка в рамка.

Три деца седят на стълба, подредени по височина. Едното е с бретон, другото е с плитки и без предни зъби.

— Да, всичките са мои. — Той се усмихва ласкаво и взема снимката. — И чакаме още едно.

— Колко хубаво!

Винаги съм мечтала да имам братя и сестри.

— Аз съм много щастлив мъж.

Той връща снимката на мястото ѝ и отмества мръсна чаша от кафе.

— Имаш интересна организационна система.

— Ужасно неподреден съм, но мозъкът ми работи по-добре сред хаос.

— Съдейки по кабинета, сигурно си брилянтен.

Сецам се за библиотеката от моето време, която носи името му. Не съм сигурна какво е постигнал, за да я нарекат на него, но несъмнено е нещо голямо, ако не е посмъртен знак за почит. А тези мисли ме потискат.

Професорът се подсмихва и пита:

— Е? Ще ми покажеш ли какво си донесла?

Оставям цилиндричната кутия в ъгъла на сивото метално бюро, свалям капака и усещам мириса на бабините спомени.

— Може ли? — пита той, вдигнал ръка над кутията.

— Разбира се.

Професорът изважда нещата едно по едно и ги разглежда.

— Изглежда са предимно спомени от колежа и семейни ценности.

Разстила носна кърпичка с извезано име — „Руби“ — и ме поглежда.

Свивам рамене.

— Не съм чувала това име. Може би така се е казвала нейна приятелка от колежа.

Той прехвърля брошури за колежански танцови увеселения, съобщения за спортни събития, снимки на непознати за мен хора. Води си бележки и снима всеки предмет.

— О, виж това! — посочвам му снимка на монахиня.

— Коя е тя?

— Нямам представа.

Професорът обръща снимката. Пише: „Аз в манастира“.

— Дали е баба ти?

— Не прилича никак на нея. А и баба не е католичка.

— Хм. Може да е нейна приятелка или да са се срещнали, когато е пътувала.

— Баба пътуваше като луда. Обиколила е целия свят.

Представям си сувенирите, изложени гордо в къщата ѝ — германския часовник с кукувичка, норвежкия ръчно изрисуван поднос, маските от Кения. Доносяше автентичен спомен от всяка посетена страна.

— Значи е възможно да е срещнала монахинята по време на екскурзия.

— Да.

Изсипвам два златни пръстена от кадифена кесийка. Едната е голяма и дебела, другата — деликатна и малка.

— Виж това.

Той протяга длан и аз ги пускам в нея.

— Приличат на венчални халки.

— Не може да са на баба и на дядо. Баба носеше своята до смъртта си. Сега е у мама.

— Може би са на нейните родители. — Той се взира в пръстените. Изважда лупа от най-горното чекмедже на бюрото и ги оглежда един по един под светлината на настолната лампа. — Няма надписи.

Навеждам се напред да погледна.

— Значи двете халки може би са... на кого? На родителите на баба? Не помня дори да съм чувала имената им.

— Знаеш ли нещо за тях?

— Почти нищо. Мама е споменавала само, че зла мащеха отгледала майката на баба, защото нейната починала, когато била бебе. Чакай! Тук има снимка на баба с родителите ѝ.

Прехвърлям програми за футболни мачове и списък с правила от „Лиз Уотърс“. Откривам снимката под овехтял колосан корсаж.

— Ето я!

Подавам я на професора. Той се усмихва леко.

— Какво?

Опитвам да позная какво ли на снимката го е развеселило.

— О, нищо. Изглеждат мило семейство. — Оставя я при другите вещи. — Още нещо?

— Само безинтересни сувенири от колежа. Няма повече снимки.

Все пак цял час преглеждаме нещата от кутията и търсим скрит смисъл у всяко.

Професор Смит спира да снима и ме поглежда.

— Добре ли мина срещата с Уил? Разказа ли ти нещо полезно?

Разкривявам лице, но не казвам нищо.

— Сдърпахте ли се?

Взирам се в глинения пепелник върху бюрото, пълен с кламери. Изглежда някое от децата го е изработило в училище. Поглеждам към професора и промърморвам:

— Доста.

— Вече? — Той се смее. — Току-що се запознахте!

— Уил е голям инат. Нищо не иска да ми каже!

На всичкото отгоре, след като не отидох на вечеря с него, а той не се появи в кабинета на професора, съм разколебана дали не съм взела погрешно решение.

— Обясни ли ти защо?

Свивам устни в опит да не избухна, но гласът ми прозвучава саркастично:

— Изглежда аз съм го помолила да не ми казва.

Професорът пак се развеселява.

— Не е смешно!

Устните ми обаче неволно се разтягат в усмивка.

— Съжалявам... Разбирам защо си сърдита, но според мен е постъпил правилно. Не знаем как преждевременната информация би повлияла на бъдещето. Възможно е да го влоши.

— Или да не промени нищо. Не проумявам какво толкова ще стане, ако ми каже в кои години се пренасям и с кого се срещам.

Професорът накланя глава.

— Ти си го помолила да не ти казва какво те очаква в бъдеще. Явно си имала сериозна причина.

— Както и да е — изсумтявам. Ядосана съм на Уил, но той ме привлича. Ами ако връзката ни наистина е по-специална и разполагам само с днешния ден, преди някой от двамата ни да отпътува за някъде? Искам да го видя отново, за да се изясним. Освен професор Смит имам единствено Уил.

Черният телефон с шайба върху бюрото издрънчава шумно и ме сепва.

Професорът го поглежда намръщен, вдига слушалката, после се усмихва щастливо.

— През колко време са болките? О... о... Тръгвам веднага.

Оставя слушалката и ме поглежда грейнал.

— Бебето е на път! Трябва да вървя!

— Това е чудесно! — Заедно прибираме спомените на баба в кутията за шапки; ставам и слагам капака. — Изчезвам, за да не те бавя.

Професорът се изправя, потупва джобовете си и оглежда бюрото за нещо забравено.

— Съжалявам, че се налага да прекратя срещата ни.

Вземам кутията за шапки и тръгвам към вратата.

— Шегуваш ли се?

Той изважда ключовете си от джоба и заключва вратата на кабинета. Поемаме към стълбите.

— Да се видим пак утре сутринта в девет.

— Бебето ще се е появило ли дотогава?

— Добър въпрос. Ако по някаква причина се забавя, ще се обадя и ще оставя съобщение в пансиона ти. Кажи на Уил да се присъедини към нас и заедно ще напрегнем ум. Може би тримата ще открием ключа към загадката.

— Разбира се. Ако съм тук.

Тих ужас бълбука в дъното на съзнанието ми.

Той ме поглежда с присвити очи, докато слиза по стълбите.

— Защо мислиш, че няма да си тук?

— Стрелкам се из времето като пчела, прехвърчаща от цвят на цвят — изричам безизразно, за да не издам отчаянието си.

Професорът спира на стълбищната площадка.

— Имаш ли предсещане кога ще пътуваш? Зависи ли от настроението ти? Дали си радостна или тъжна?

— Не, нямам шесто чувство или нещо подобно. Сега обаче се замислих и сякаш всеки път съм тъжна. Всичко започна с баба. Беше ми мъчно за нея. Като пристигнах в университета и останах сама, усетих отново колко ми липсва. Не знам дали има значение...

— И аз не знам, но е възможно.

Спускаме се бързо по стълбите и излизаме навън.

— Поздравления за новото бебе. Надявам се да те видя утре.

Професорът прикрива вълнението си.

— И аз се надявам. Иска ми се да разбере как да те задържа на едно място.

— А на мен ми се иска да разбереш как да ме изпратиш у дома. Но забрави за мен. Отивай при съпругата си!

По краткия път към „Лиз Уотърс“ съм щастлива за професор Смит. Лицето му излъчваше блажена радост. Обича силно семейството си. И моята самота става още по-непоносима. Имам професора, но само от време на време. Срецнах Уил, който знае за мен повече от всеки друг, ала отказва да говори. Доволна съм, че ми показва заровената табакера, но защо не иска да ми разкаже повече?

Надявам се да го видя в „Лиз Уотърс“. Напрасно. Отивам в стаята си и продължавам да чакам с надеждата да дойде. Явно се е вмъквал в пансиона неведнъж.

Не съм сигурна как ще го приеме Джанис. Е, за нея ще мисля после. Всичко с времето си.

Уил обаче не идва. Отначало не съм разочарована, защото още съм му ядосана. По-късно, в тихата нощ, започвам да се ослушвам за

шум в коридора. Случило ли се е нещо? Ами ако е отпътувал нанякъде и съм пропуснала единствената възможност да науча повече от него?

Притискам чело в прозореца и се вирам надолу. Оглеждам гората и върха на Карилийн Тауър, издигащ се над дърветата.

— Какво правиш? Лягай си — промърморва Джанис, обръща се в леглото и ступва възглавницата.

Хрумва ми да изляза и да потърся Уил, но нямам представа коя е стаята му в Трип Хол. Момиче съм и няма начин да се вмъкна там и да започна да разпитвам, особено толкова късно през нощта. Притеснявам се да легна. Не искам да отпътувам отново и се питам дали нещо ще се промени, ако заспя другаде, не в своето легло. Дали има опасност така да затворя вратата към времето и никога да не се върна вкъщи? Потрепервам при тази мисъл и се пъхам под хладната завивка. Извивам глава да видя часовниковата кула и си пожелавам камбаните да не зазвънят. Ако съм будна, няма да ме изпратят на път. Надявам се.

Минутите стават часове и чувам как въздухът затрептява от екота на камбаните. Усецам, че заспивам, но съм твърде изморена да се съпротивлявам.

7.

Събуждам се с лице към стената. Будилник дрънчи силно като звънеца в началното ми училище. Не отделям глава от пухкавата възглавница и се вирам в боядисания хоросан. Страх ме е да се обърна на другата страна и да видя в коя година ме е изпратило безмилостното време. Някой изключва будилника, потвърждавайки, че не съм сама.

— Абигейл, ставай сънливке! — подвиква звънлив глас.

Не е Джанис. Значи наистина съм се пренесла в друго време. Доплаква ми се.

Вдигам глава да погледна през прозореца. В стаята е хладно. И, разбира се, голите клони на дърветата са покрити със сняг. Зима е. Това е нещо ново. Свивам се пак под топлата завивка. Не съм готова да се изправя лице в лице с непознатото време. Може би ще се крия в леглото цял ден.

Внезапно възглавница ме удря по главата. Страхотно. Имам закачлива съквартирантка. Обръщам се с въздишка и отмятам косата си от очите, за да видя с кого си имам работа. Дали ще е надута чистофайница, или безгрижна и забавна?

Момичето, което седи на леглото и разтрива длани да ги стопли, сякаш е изскочило от снимката в кутията за шапки. Прилича досущ на...

— Бабо? — прошепвам удивена.

Момичето се втренчва в мен.

— „Бабо“ ли ме нарече?

Деликатните ѝ черти са същите като на баба без веселите бръчици и стилната прошарена коса. Искрящите кехлибарени очи, които не пропускат нищо, не са се променили, както и високите скули, и извивката на устните.

— Уф... Сънувах баба. Затова... — заеквам, втренчена в младата двойничка на баба, която включва чайниче върху нощната маса.

— Какво сънува?

Тя озарява стаята. Носи небесносин халат над дълга фланелена нощница.

Не съм в състояние да мисля разумно. Сърцето ми бие като чук. Баба стои пред мен в пълно неведение, че съм дошла тук от бъдещето. Кръстът ѝ е тъничък, кожата — безупречна. Не е по-възрастна от мен.

— Хубав сън ли беше, или лош?

Включва грамофон и изпълва стаята с лека, мелодична музика. Усмивва ми се.

Отварям уста, но не успявам да изрека думите. Прочиствам гърло.

— Хубав. Много хубав. — Очите ми не се откъсват от нея. — Бях се изгубила и не можех да намеря пътя към къщи. Тогава се появи баба.

— Хубав сън наистина. Аз не познавам моята баба. Починала, когато мама била на две.

Сядам в леглото. Досега не ми е казвала нищо за майка си.

— Какво се е случило?

— Никой не знае — отговаря тя, ровейки из етажерката си с гръб към мен. — Приготвяла вечерята, погледнала през прозореца, нещо я изплашило до смърт. Паднала и повече не станала. Мама била на крачки от нея във високото си столче.

— Божичко! Звучи ужасно.

— Да — кимва тя; подрежда чаши и лъжички върху шкафчето до чайника, който вече свисти тихо. — Роднини отгледали мама. Местела се от къща в къща, докато баща ѝ се оженил повторно. После злобната ѝ мащеха я изпратила в пансион.

— Нямах представа — промълвявам.

Е, имах някаква, но сега историята е по-пълна.

Тя се обръща усмихната към мен, разкривайки частица от палавата си природа, която виждах рядко през последната ѝ година.

— Но аз съм си добре, макар да отраснах без баба.

Някой чука на вратата. Тя ме поглежда паникьосана.

— Какво? — повдигам вежди, учудена какво страшно има в някакво си тропане.

Тя посочва чайника, от който се вдига пара.

— Отвори, но не пускай никого вътре. Не искам пак да ме хокат.

— За какво?

— Къде ти е умът? Горещият чайник!

— О... да.

Скачам от леглото по раздърпана тениска. Стъпалата ми се сблъскват със студените плочки на пода. Тръгвам на пръсти към вратата и пътъом грабвам халат.

Чукането се чува пак. Обръщам се и виждам как баба изключва чайника и го оставя скришом на пода между леглото и шкафчето.

Завързвам халата и открехвам вратата, препречвайки изгледа към стаята. Момиче с къса червена коса наднича през пролуката.

— Да?

— Нося поканите за зимния карнавал. Надявам се и двете с Шарън да дойдете. — Подава ми картичка с имената ни и номера на стаята, напечатани на гърба. — Във вторник ще украсяваме библиотеката. Елате да помогнете, ако искате.

— Разбира се. Благодаря.

Вземам поканата и затварям вратата. Когато се обръщам, забелязвам календара на стената. Февруари 1951. Редно е да съм стъписана, но не ме е грижа. Нали съм с баба.

— Уф — въздиша тя с облекчение. — Беше на косъм.

Вдига чайника и напълва две чаши. Гребва нещо от кутийка, разбърква го и ми подава едната чаша. Сладкото ухание на горещ шоколад погъделичква ноздрите ми.

— Благодаря — усмихвам се.

Едва на осемнайсет, баба вече се грижи за мен.

По-късно закусваме в кафенето, откъдето като на длан се вижда покритата със снежен килим градина. Баба — или по-точно Шарън — поглъща набързо храната.

— Хайде! Не се бави! — махва ми с ръка.

Почти не съм яла. Не мога да откъсна поглед от прекрасното й лице без нито една бръчица и живите й очи.

— Защо припираш?

— Забрави ли, че от три седмици не е валило сняг?

Докато говори, размахва вилицата и ножа във въздуха. После внезапно ги оставя в чинията със звън.

— Ще се пързеляме!

— Хм... Добре. Кога?

Лапвам парченце палачинка.

— Сега!

Тя събира чиниите от подноса и ги подрежда на спретнатата купчинка.

Преглъщам си залька с мляко.

— Нямах ли лекции?

Да му се не види! Сигурно и аз имам, но не ме е грижа!

Тя се озърта да провери дали някой не подслушва, после прошепва:

— Днес е снежен ден.

— Отменили са учебните занятия?

Има десетина сантиметра сняг, но това е нищо за Уисконсин.

— Не, глупчо! Абигейл и Шарън пропускат лекциите, за да се наиграт в снега!

Вдига чинията ми с палачинките от подноса.

— Хей! Искам си ги!

— Късно е, костенурке. Ранно пиле, рано пее. — Разчиства двата подноса и става. Оглежда се скришом и пъхва своя под пуловера.

— Ще го откраднеш ли?

— Бързо! Никой не гледа. Вземай твоя!

Дъската изглежда ѝ хлопа, но сега, когато отново съм с нея, охотно бих направила всичко каквото поиска. Разпъвам боцкация си вълнен пуловер над металния поднос, все едно имам броня или по-скоро — поднос под пуловера.

Шарън тръгва право към вратата. Следвам я по петите. Озъртайки се да не ни хванат, излизаме бързо от трапезарията, изкачваме се по стълбите, прекосяваме коридора и най-сетне се скриваме в стаята. Тя изважда подноса и се строполява с кикот върху леглото.

— Това пък за какво ни е?

Засмивам се с нея, макар да не разбирам защо откраднах подноса.

— Имаме шейни! — Тя показва подноса.

След час, омотани в шалове, вълнени палта, шушлякови панталони и ръкавици, стоим на върха на Баскъм Хил с подносите в ръце.

Шарън вдига глава и усмихната се вира в снежинките, които падат от сивото небе, полепват по шапката ѝ и се топят върху косата ѝ. Цялата сияе.

Не сме единствените, решили да обявят „снежен ден“. Наоколо е пълно със студенти, пързалиящи се по хълма върху какво ли не — от подноси до парчета картон; един смелчага се носи върху лопата.

— Напред!

Шарън се спуска към утъпкана пърина, където други са се пързалияли преди нас. Хълмът е стръмен, но това не я плаши. Слага подноса върху снега, сяда и повдига вълненото палто, за да не се влачи.

— Хей, Том! Бутни ме! — извиква и момче със заразителна усмивка и зачервен нос се втурва през преспите към нея.

— Яко или бебешко бутане? — пита той.

— С всичка сила!

Том ѝ дава начална скорост и тя профучава трийсетина стъпки надолу, преди да се търкулне в снега с радостен писък.

Яхвам своята „шейна“ и се избутвам напред с ръце. Том ме тласва по надолнището и аз прелитам край Шарън, завъртам се и падам по лице в снега.

Изправям се и Шарън притичва до мен.

— Добре ли си? — пита през смях.

— Хайде пак!

Изтупвам снега от лицето си с опакото на покритите със сняг ръкавици. Шарън ми подава ръка и двете се изкачваме заедно по хълма. Пързалияме се до премала. После правим снежен човек с други студенти и се включваме в бой със снежни топки. Връщаме се в пансиона изтощени, мокри и замръзнали. И аз съм безкрайно щастлива.

Провесваме мокрите дрехи по радиатора и слушаме записи на Пери Комо и „Андрю Систърс“ — за пръв път ги чувам.

Шарън навива косата ми на ролки.

— Сигурна ли си, че не искаш да те подстрижа? По-лесно ще я оформяш, ако е по-къса, и ще ти отива.

— Можеш да подстригваш?

— Не, но едва ли е кой знае каква философия — отговаря оптимистично тя, поглеждайки към ножиците върху бюрото ѝ.

Докосвам дълъг кичур и поклащам глава:

— Не, благодаря. Така ми харесва.

Не ми допадат късите, накъдрени коси на момичетата. На баба ѝ отива, но не искам да се върна с такава прическа в своето време — особено след като тя всъщност не може да подстригва.

Шарън пристяга последната ролка и изважда нещо подобно на шапка за душ, от която излиза тръбичка. Тръбичката се пъха в някаква машинка. Шарън я включва и шапката се напълва с топъл въздух. Засмивам се; чувствам се като извънземно от стар анимационен филм.

Прелистваме списания „Нешънъл Джиографик“. Шарън ми посочва снимки на Мачу Пикчу. Надига глас, заради шума на сешоара:

— Това лято искам да отида там. Изглежда екзотично.

Древните зелени планини с каменни стъпаловидни руини ми се струват познати. Мисля, че съм виждала баба, снимана на това място.

— Мама обаче все забравя да ми изпрати акта за раждане, а без него не мога да си извадя паспорт.

Тя се обляга на възглавницата. Изглежда ми необичайно млада жена от онова време да пътува толкова далеч.

— Ако получавах петаче винаги когато мама ми обещае да го потърси, вече щях да съм ходила пет пъти. Според мен се страхува да ме пусне извън страната.

— Какво мисли баща ти?

Крещя, оглушена от бръмчащия сешоар.

— Мисли, че трябва да вдигам платната по-често, докато съм млада — усмихва се тя.

— Явно е добър човек.

Сещам се за снимката в рамка на баба и родителите ѝ, прибрана в кутията за шапки върху леглото ми. И двамата изглеждат сдържани и сериозни, за разлика от забавната си, жизнерадостна дъщеря. Какво ли би казала Шарън, ако ѝ я покажа? Надявам се да не ме шпионира. Претършува ли ми нещата, докато не съм в стаята, ще преживее истински шок.

— Да. Мама често се шегува как опитомила буйния му нрав.

Косата ми изсъхва и за мое удивление Шарън я оформя да се подвие навътре; после повдига бретона и го прикрепя с фиби назад. Прическата ми напомня нейната и вече определено се вписвам в обстановката.

Заставаме пред огледалото над тоалетната ми масичка.

— Виждаш ли колко си красива с фризура! Дай да те снимам.

Изважда обемист фотоапарат от чекмеджето си и го насочва към мен.

— Чакай. Искам да сме двете.

Шарън се усмихва широко.

— Добре. Ще извикам някой да ни снима.

Засмивам се.

— Глупаче! Не ни трябва ничия помощ. — Потупвам мястото до мен и вземам фотоапарата. — Ще си направим селфи.

— Какво?

Тя сяда до мен с объркано изражение.

— Сами ще се снимаме. — Оглеждам фотоапарата. — Къде е бутонът за снимане.

Шарън ми показва кръгло копче отгоре.

— Благодаря.

Насочвам обектива към нас и протягам ръка. С баба допираме глави и се усмихваме.

— Кажи „зеле“ — изкисква се тя.

— Зеле!

Щраквам бутона и светкавицата ме заслепява. Докато пред очите ми се мерзелят звездички, осъзнавам, че това е снимката, която после ще се озове в кутията за шапки. Взирам се във фотоапарата в ръката ми, замислена колко години и места ще обиколи тази снимка, преди да се върне при мен.

— Добре ли си? — пита Шарън.

Поглеждам прекрасното ѝ лице.

— По-добре от всякога.

Прегръщаме се и за миг имам чувството, че съм отново в обятията на скъпата си баба.

Привечер Шарън изважда нещо като дълги прозрачни чорапи до средата на бедрото. Наблюдавам я заинтригувана как внимателно издърпва ефирната материя нагоре и после я пристяга с ластик в горния край.

Тя ме поглежда.

— Какво има?

— О, нищо.

Отварям моя скрин и виждам, че и аз имам няколко чифта. Възможно най-невъзмутимо плъзвам крак в чорапа и го изтеглям внимателно нагоре. Отзад има шев. Странно. Намествам ластика, който ми прекъсва кръвообращението, и се оглеждам за обувки. Шарън се изкискава.

— Какво?

— Шевовете ти са криви като мълнии.

Извивам глава да погледна, но не виждам добре.

— Дай да ти помогна.

Тя кляка зад мен и с лекичко пощипване и усукване нагласява найлона така, че шевовете да застанат прави като железопътни релси.

След вечеря съм готова да се пъкна в леглото и да помисля как да остана тук с баба. Хрумва ми, че цял ден не съм се сещала нито за професор Смит, нито за Уил, но в момента баба е по-важна от тях двамата. Изритвам тежките обувки, бръквам в скрина да потърся топъл пуловер и ми се приисква някоя пижама и мекички чорапи от моето време да са пропътували с мен дотук.

— Какво правиш? — пита Шарън.

Обличам тъмносиня жилетка и се излягам върху леглото.

— Готвя се за почивка.

— О, как не! Ще излизаме.

Тя ме сграбчва за ръката и ме издърпва от леглото.

— Къде? Пак заваля сняг!

— Да. Красиво е, четвъртък вечер е и отиваме на клуб. Изваждай си грима и да се наконтим!

Как да откажа? Въртим се пред огледалото, напудряме носове и си слагаме червило. Няколко момичета пече ни чакат в коридора.

Навлечени с дебели палта и ботуши, изкачваме Баскъм Хил и се спускаме от другата страна. Потрепервам от студения февруарски вятър, смразяващ краката ми в найлон. Когато пресичаме Лейк Стрийт, забелязвам поредната празнота в пейзажа — голямата библиотека още не е построена; на нейно място има къщи и офиси, до бордюра са спрели ретро автомобили.

Колежанският клуб се намира в неизвестна за мен сграда. Вътре е нещо средно между сладкарница и кръчма и е пълно със студенти, заредени с енергия от чистия свеж сняг.

Шарън сякаш познава всички. Том, момчето от пързалката, ни черпи по бира. Танцуваме на музика от джубокс, пием и се смеем на дреболии. Много момчета я заговарят; тя е невероятно забавна, но Том е винаги на първа линия — флиртува с нея, разсмива я. Когато най-после се връщаме в пансиона, се чувствам изтощена.

Обличам мека фланелена нощница, сядам в леглото и се облягам на хладната външна стена. Моля се тази нощ да не отпътувам. И след всичко преживяно, може би затова съм пътешествала — да видя баба.

Толкова много ми липсваше и сега сме заедно отново. Тя не знае, разбира се, че съм нейната внучка, но по-прекрасен подарък не съм си представяла и не искам да си отида. Притискам гръб в студената стена с надеждата да ми попречи да заспя.

— Том явно те харесва. Двойка ли сте? — питам.

Шарън намества кабелите на лампата и на будилника зад нощното й шкафче.

— Боже! Не! С него просто си прекарвам добре. Няма да се омъжа.

— Защо?

— Не виждам смисъл. Защо да се обричам на слугуване? Не искам цял живот да си блъскам главата как се приготвя съвършен пай с хрупкава коричка или как се глади изрядно ръкав на риза.

Напушва ме смях. Баба не си пада по домакинстването. Независима жена е. Питам се обаче дали историята може да се промени, както ме предупреди професорът. Ами ако не се омъжи и не роди мама? Аз няма да се появя на бял свят.

— Как ще видя света, ако се омъжа? Няма да отида в Китай, в Гърция и в Амазония.

Тя разтърсва кабелите и едва не събаря лампата.

— Какво правиш?

Шарън вдига глава.

— Разделям кабелите, за да не се кръстосат и да стане пожар.

— Сериозно?

Полагам усилия да не се засмея.

— Съвсем сериозно. Ужасно е да се събудиш сред пламъци.

Подсмивам се, но сменям темата:

— Как смяташ да платиш екзотичните екскурзии, ако нямаш богат съпруг?

Надявам се да я побутна към брачния пазар.

— Е, определено няма да са ми по джоба, ако стана учителка, секретарка или медицинска сестра. — Тя избутва нощното шкафче на мястото му до стената и сяда на леглото. — Ще имам пламенни афери с красиви и невероятно богати мъже.

— Това е скандално! — възкликвам и двете се разкикотваме; почти си я представям как осъществява плана. — Но няма ли все пак да се омъжиш за някой от богатите си любовници?

— Не, за бога! След едно-две пътешествия ще ме отегчат до смърт.

Отмята завивките и пъхва крака под тях.

Шарън изобщо не подозира, че след няколко години ще се омъжи за дядо, който ще пътува по работа из цял свят, а тя ще го придружава.

За да не променя никак си бъдещето обаче, казвам:

— Надявам се да размислиш, защото ако нямаш семейство, няма да имаш внуци. Нима не е забавно да глезиш дечица, когато остареееш и не ти е до пътуване?

Тя бърчи замислено чело.

— Вярно... Сигурно е весело да имаш внучета. — Помълчава, претегляйки идеята, и изстрелва: — Искам единайсет внучета.

Засмивам се.

— Защо пък единайсет?

— Защото е любимото ми число, разбира се. Ще ги науча да карат ски и да яздят, а когато станат на осемнайсет, ще ги водя в Лас Вегас да играем хазарт!

Е, няма да получи единайсет. Ще има само мен. Научи ме наистина да карам водни ски и да яздя, но когато навърших осемнайсет, ракът я обрече на спокойни забавления вкъщи. Обичаше да играе покер и да реди пъзели, изобразяващи екзотичните места, където бе пътешествала.

Шарън се прозява.

— Размислих. За да ти угодя, ще се омъжа, но в последния момент, когато е крайно време да родя две-три бебета.

— Добро решение! — усмихвам се и се поуспокоявам, че не е отписала брака, и ще остави наследници.

Шарън изключва нощната си лампа. Моят излъчва меко сияние. Поглеждам към младата жена в леглото срещу мен и се усмихвам при

мисълта за приказната, невъзможна случайност, събрала ни заедно.

— Пречи ли ти светлината? Не съм изморена и ще почета малко.

— Не знам как не ти се спи. Аз съм изтощена. Стига да не пишеш на машина някоя курсова работа, нищо няма да ме разбуди.

Тя въздиша сънено. Аз обаче не бива да заспивам. Няма да поема риска проклетите камбани да зазвънят и да ме всмучат назад във времето. Най-сетне съм на място, където искам да остана поне още малко, преди да се върна у дома. Ще чета цяла нощ, само и само да не отпътувам.

— Лека нощ, Абигейл.

— Лека нощ — отговарям и добавям беззвучно, — бабо.

Сутринта съм будна и омаломощена, но съм тук и Шарън е в леглото си. Едва дочаквам да тръгне на лекции и се строполявам в моето. Проспивам половин ден. Пече разсънена си задавам въпроса какво ще правя и осъзнавам, че първостепенната ми задача е да открия професор Смит, а после и Уил.

Годината е 1951. Професорът едва ли е на възраст да преподава, но все пак проверявам кабинета му в Стърлинг Хол и предположението ми се оказва вярно. Кампусът е огромен. Не знам как ще го намеря.

Тръгвам към Трип Хол с надеждата да се натъкна на Уил. Наблюдавам входа половин час, треперейки в студа, но той не се появява. Най-после питам за него група момчета. Свиват рамене. Изругавам го наум, задето на инат не ми разказа повече за себе си. Не знам фамилията му, какви са любимите му занимания или каквото и да било, което да ми подсказе къде е, ако изобщо е тук.

Не успявам да открия професора и Уил, ала всеки ден ми носи нови вълнения с Шарън. Обичната ми баба се е превърнала в най-добрата ми приятелка, винаги изпълнена с несекваща енергия. Всяка нощ след поредното приключение — издигане на снежни замъци край брега на замръзналото езеро, „подправяне“ на пунша за Деня на Свети Валентин със силно вино и какво ли още не — грижливо проверявам дали всичко важно за мен е върху леглото ми, включително кутията за шапки на баба.

Всяка нощ оставам будна, докато Шарън, а и целият пансион, надявам се, заспи дълбоко. После обикалям из опустелите коридори. Преходът из всичките три етажа и петте крила на сградата запълва двайсет минути.

Понякога се натъквам на нощна птица. Първия път, когато видях тъмен силует в салона в два през нощта, се смразих от страх. Оказа се обаче, че момичето прекалило с кафето, за да довърши курсова работа, и не можело да заспи.

Нощем най-често мисля за професора. Къде ли е сега? Уил също се върти в главата ми. Изкушавам се да изкопая съкровището му, но се налага да почакам, докато снегът се стопи.

Една нощ баба се събужда, когато отварям скрина за по-дебел пуловер, който да ми държи топло по време на патрула из безлюдните коридори. Оплаквам се от безсъние и тя тръгва с мен. Вмъкваме се в кухнята и си изпичаме сандвичи с майонеза.

Един-два пъти заспивам преди зазоряване, но, слава богу, на сутринта ме събужда тананикането на Шарън. Обикновено са песни на Синатра; обича и Пери Комо, когато започвам да харесвам. Оцеляването с по пет часа дрямка дневно не се отразява добре на академичните ми занимания, но съм наясно, че няма да остана вечно при баба. След седмица получавам предупредително писмо за отсъствията от лекции. Все едно. Само една камбана ме дели от следващото пътуване през годините.

В необичайно топъл следобед след две седмици излизам на разходка да се полюбувам на хубавото време. Снегът се топи и ручейчета бълбукат край бордюра. Разминавам се със студенти с разкопчани палта. Най-сетне съм свикнала с вълнените поли на момичетата, покриващи коленете им, и с прическите, резултат от спане с ролки.

Неволно оглеждам всяко русокосо момче. Възможно ли е Уил да пристигне тук? Знаел е отговора миналия път, когато се срещнахме, но премълча упорито, разбира се.

Край мен минава студент и нещо в походката му привлича погледа ми. Кафявата му коса е подстригана възкъсо, значи не е Уил. Свива на ъгъла и зървам профила му в комплект с очила с дебели рамки.

Професор Смит!

Втурвам се след него.

— Професоре!

Той не забавя ход. Заобикалям тичешком група студенти и извиквам отново. Пак никаква реакция.

Той отваря вратата на Баскъм Хол.

— Професор Смит! — изкрещявам. Този път той спира и се обръща към мен. — Чакайте!

Отивам при него. Толкова е млад — с ясни очи, тясно лице и костеливо тяло. При последната ни среща се бе позакръглил.

— Има някаква грешка. Не съм дори на крачка от професор. — Той се усмихва и тайничко ме оглежда.

Така! Не е професор, разбира се. Прилича повече на студент, отколкото на преподавател.

Той се взира в лицето ми.

— О, боже, познавам те!

— Така ли?

— Да. Ти си Абигейл. Аз съм Смити. Запознахме се в първи курс. На терасата в „Юниън“ — уточнява с широка усмивка.

— А, да, спомних си.

Обхваща ме страх. Дватама сме се срещали, но той нищо не знае, че пътувам през времето. И го наричат „Смити“?

— Беше преди... колко? Три години? Не си се променила никак.

— Значи си в последния курс? — отбелязвам с надеждата да отклоня вниманието му от непроменената ми външност и пресмятам мислено, че ще се върна поне до 1948.

— Всъщност завършвам магистратура. Свикнах с живота в кампуса и всичко си дойде на мястото.

— Аха — кимвам, но не разбирам какво има предвид.

Той отваря вратата.

— Радвам се, че те видях отново. Бих искал да поговорим, но закъснявам за лекция.

Не мога да го оставя да си тръгне, без да науча повече.

— Искаш ли да изпием по чаша кафе, когато си по-свободен?

Той пуска бравата, намества си очилата и се втренчва в мен, сякаш съм казала нещо шокиращо.

— Разбира се. Утре следобед?

— В три в „Ратскелър“? — предлагам.

— Ще те чакам — кимва той с бегла усмивка и се изгубва в сградата.

Възприела съм професор Смит като авторитетна фигура, но сега той е най-обикновен студент, закъснял за лекция. Изглежда, наистина

не знае за пътешествията ми, иначе би проявил повече интерес към мен.

Изпитвам огромно облекчение, че съм зърнала познатото му лице, макар и значително по-млада версия на познато лице. Не съм подозирала колко важен е той за мен. Изгарям от нетърпение да разкажа на баба. Няма да ѝ обясня как сме се запознали, разбира се. Ще ѝ кажа просто, че сме се уговорили да прием кафе. Малко неща мога да споделя с нея, но информацията за новия приятел Смити ми се струва безопасна.

Втурвам се обратно към „Лиз Уотърс“. Топлото време и ненадейната поява на професор Смит ме окриляват. Денят наистина е прекрасен! Влизам във фойето и когато очите ми свикват със сумрака след ярките слънчеви лъчи навън, забелязвам в ъгъла широкоплещест мъж с мрачно изражение, стиснал шапката си в ръце. С изключение на някой баща от време на време, малцина мъже на средна възраст се навъртат в „Лиз Уотърс“.

Минавам край него с бърза крачка, прекосявам коридорите и влитам в стаята, за да разкажа на баба за Смити. Тя е с гръб към мен, наведена над отворен куфар.

Заминава.

Заковавам се на място.

— Какво правиш?

Тя се обръща. Лицето ѝ е мокро от сълзи.

— Какво има? — питам.

— Мама е починала.

Избухва в сълзи.

Спускам се към нея и я прегръщам. Тя хлипа, цялото и тяло се тресе от болка.

— Съжалявам... много съжалявам...

Отчаяно ми се приисква някак да я успокоя. Дръзката ми, храбра баба се е изправила пред непреодолимо предизвикателство.

Сълзите ѝ най-сетне секват и тя избърса лице с носната си кърпичка. Повеждам я към леглото ми и сядаме.

— Какво се е случило?

Осъзнавам, че не знам почти нищо за майка ѝ, моята прабаба.

— От няколко месеца боледуваше. Нямах представа обаче, че е толкова сериозно. Не искала да ме притеснява. Помолила татко да не

ми казва. После краят настъпил внезапно.

Тя закрива лице с кърпичката. Погалвам я по гърба и облягам глава на рамото ѝ.

Тя се съвзема и попива очи.

— Татко ме чака. Прибирам се за погребението. — Шарън, толкова съжалявам...

Не мога да си представя да изгубя мама, особено без да се сбогувам с нея. Ала всъщност ми се случи нещо подобно. Изгубих я сред времето. Дали се тревожи за мен? Знае ли изобщо, че ме няма? През тези седмици се чувствах щастлива с баба, но сега страхът и болката да съм далеч от нея се завръщат.

Шарън подсмърква, стиснала мократа кърпичка.

— Боже, Абигейл. Мама вече ми липсва до болка. Как ще живея без нея?

След кратък размисъл отговарям:

— Ще живееш ден за ден, предполагам.

Отмятам косата ѝ от лицето с мисълта, че този съвет важи и за мен.

— Но аз не знам как ще преживея следващите часове!

Усуква кърпичката.

— Тогава измервай времето в часове или минути. Преодолееш ли един, ще преодолееш и следващия. — Стисвам дланта ѝ. — Кажи ми как да ти помогна?

— Трябва да си събера багажа по-бързо. Само че не мога да си събера ума какво да взема.

— Ще се справим заедно.

Вземам рокля, захвърлена върху леглото на Шарън, и грижливо я сгъвам. Осъзнавам колко малко знам за живота на баба. Установява се в Охайо след колежа, но не съм се сещала да я попитам дори къде е родена.

— Далеч ли живееш?

— В Шибойган край езерото Мичиган. На два часа път източно оттук.

Запомням информацията и внимателно прибирам роклята в куфара. После добавям нощница, докато Шарън си събира тоалетните принадлежности.

— Не знам колко ще отсъствам и дали изобщо ще се върна — казва задавено тя.

Вдигам рязко глава.

— Защо да не се върнеш?

— Ако татко има нужда от мен, ще остана вкъщи. Не знам дали може да си свари кана кафе, камо ли нещо друго.

Сърцето ми се свива. Не мога да остана тук без нея. Толкова усилия положих да не отпътувам, но ако Шарън не се върне в колежа, какво ще ме задържи? Не искам обаче да се пренасям в друго време, освен в своето, у дома.

Тя прибира последните вещи в куфара, закопчава металните ключалки и оглежда стаята.

— Май това е всичко.

Понечвам да я помоля да не заминава, но тъгата в очите ѝ ми напомня, че важната не съм аз.

— Искан ми се да можеш да те утеша.

Шарън облича дългото си вълнено палто и вдига по-малък куфар, по цвят и форма като големия.

— Достатъчно е, че имам приятелка като теб — казва тя.

— Дай на мен — вдигам тежкия куфар от леглото и го помъквам по коридора.

През петдесетте куфарите нямат колелца и разтягащи се дръжки. Ръцете ми пламват, докато стигна до фоайето.

Бащата на Шарън — мъжа, край когото минах по-рано — чака безмълвно в ъгъла, отбягвайки любопитните погледи на момичетата, връщащи се от лекции.

— Татко! Това е съквартирантката ми Абигейл — представя ме стоически Шарън.

Той вперва в мен изморените си очи и кимва.

— Приятно ми е, Абигейл.

— Съжалявам много за загубата ви.

Разбирам колко недостатъчни са думите. После осъзнавам, че той е моят прадядо, и не мога да откъсна поглед от лицето му. Очите му са ми някак познати.

Откъде ли? Баба не прилича на него, но може би мама е наследила чертите му?

— Благодаря. Руби беше прекрасна жена. — Старае се гласът му да прозвучи спокойно. — Шарън, трябва да тръгваме.

Вдига куфара с лекота и се запътва към входа.

Прегръщам бързо и крепко баба с мисълта, че може би няма да я видя повече.

— Обичам те — прошепвам и я целувам по бузата.

— И аз, хлапе — отронва тя с тъжна усмивка и излиза през двукрилата врата.

Проследявам с поглед как се качва в колата на баща си — боботещ звяр, който я отнася надалеч.

Избърсвам сълзите си, покрусена от раздялата и от скръбта на Шарън. В отчаянието си едва сега осъзнавам, че баща ѝ спомена „Руби“ — името, избродирано върху кърпичката в кутията за шапки. Значи кърпичката е била на майка ѝ.

Ноцта настъпва — най-самотната в живота ми. Съсипаното ми сърце не може да понесе тъгата, че пак съм изгубила баба. Всъщност тя и нещо повече — най-добрата ми приятелка, невероятно момиче, претърпяло ужасна загуба.

Клепачите ми натезават, ала не смея да заспя. Отварям прозореца да пусна студения въздух, а по-късно кръстосвам тъмните коридори — бавен, мъчителен поход из всички етажи и крила на сградата.

Докато вървя, проумявам, че професорът е единствената ми надежда да се върна в моето време. Трябва да се съсредоточа и да потърся помощта му. Той обаче е прекалено млад и явно не знае, че се пренасям в миналото.

Време е да разбере.

8.

Силно тропане ме изтръгва от тежката дрямка. Примигвам сънena, очите ми се насочват към празното легло на баба и болка пронизва сърцето ми. Поне не съм отпътувала. Тропането се чува отново.

— Идвам — извиквам, старейки се гласът ми да прозвучи бодро.

Рано сутринта се пъгнах под завивките още щом слънцето започна да изгрява. Бърз поглед към будилника разкрива, че е единайсет и половина. Разтривам лицето си с длани, за да се разсъня. Спала съм като пън.

— Госпожице Торп, отворете, моля.

Да му се не види. Директорката на общежитието?

— Секунда!

Смъквам старомодната нощница и навличам роклята, която носех вчера. Извивам се да стигна ципа.

Нетърпеливо хлопане отново. Отварям вратата на раздразнената госпожица Чаплин с перлите и облака парфюм, на която явно не се харесах през 1961. Поне не знае коя съм. Със свити устни тя ме измерва с очи, вирнала топчест нос.

— Здравейте — казвам.

Очите ѝ се спускат от несресаната ми коса към босите стъпала върху студения под.

— Не трябва ли да сте на лекция по американска литература в момента?

— О, да. Тъкмо тръгвах.

Тя се втренчва отново в босите ми крака и се намръщва.

— Уведомиха ме, че сте пропуснали доста лекции през последните три седмици. Госпожице Торп, немарливостта ще ви изиграе лоша шега.

Устоявам на изкушението да спомена, че отсъствието от лекции е най-дребният ми проблем. Учтиво се извинявам:

— Успях се. Разкайвам се и обещавам да не се повтаря.

Пристъпвам от крак на крак и горко съжалявам, че не съм обула чорапи.

— Успиването не обяснява всичките ви отсъствия напоследък.

— Бях болна. Мононуклеоза сигурно. Нямах никаква енергия.

Госпожица Чаплин повдига изрисувани вежди. Питам се дали знае какво е мононуклеоза, но тя не повдига въпроса.

— При нормални обстоятелства бих ви повярвала. Неведнъж обаче ви виждах да се връщате от среднощни партита и не мога да взема думите ви за чиста монета. Както и да е, моето мнение няма значение. Деканът ви вика за обяснение.

Не съм очарована, че ме привикват при декана, но поне госпожица Вкисната Физиономия ще ми се махне от главата. Въздъхвам с облекчение.

— Сякаш не се трогнахте особено, госпожице Торп. Уверявам ви, че положението е сериозно. Ако деканът не остане доволен от обяснението ви, ще ви изключат.

Наострям слух. Тя ме възнаграждава с озъбена доволна усмивка.

— Ако искате да останете студентка в Уисконсинския университет, спазвайте правилата. Получавате второ предупреждение. — Подава ми плик. — Ето номера на кабинета и часа за срещата. Надявам се това да ви насърчи да се върнете в правия път.

Вземам мрачно плика.

— Ще се поправа.

Откога професорите следят студентите?

Госпожица Чаплин си отива. Скачам обратно в леглото да си стопля краката. Метнах в кошчето първото предупреждение, пъхнато под вратата. Среща с декана обаче... е, няма как да избягам от това.

Два часа по-късно, след конското от декана, тръгвам към „Юниън“. Строгийт престарял бърборко определено умее майсторски да трие сол и да цитира университетски правила и разпоредби. Накратко — ходи на лекции, иначе ще те изключат.

Пристигам рано в „Ратскелър“ за срещата с професор Смит. За мое учудване той вече е там. Седи сам на маса. Палтото му е преметнато на стол, върху него е кацнала шапката му.

— Здравей, Абигейл.

Скача на крака, когато приближавам.

— Здравсти.

Сменям обръщението от „професоре“ на „Смити“.

— Радвам се да те видя отново. Извинявам се за вчера. Изненада ме, а и бързах. Седни, моля.

Издърпва ми стол най-вежливо.

— Благодаря. И аз се изненадах да те видя.

Свалям палтото и сядам. Той се настанява до мен край кръглата дървена маса. Косата му е вчесана грижливо, ризата е прогорена под ръкава и е закопчана догоре.

Споглеждаме се с усмивка, но думи не ми идват наум. Незнайно защо съм объркана. Може би заради многото събития, случващи се едновременно. Смити отклонява поглед.

Защо е толкова неловко? Все едно сме на първа среща или нещо такова. Доста глупаво, като се има предвид колко отдавна се познаваме. Поне от моя гледна точка.

После двамата проговаряме.

— Какво учиш? — питам.

— Искаш ли кока-кола? — пита той.

Засмиваме се, разтопявайки леда. В очите му зървам познати искрици.

— Извинявай — казва той. — Чудех се какво ли е станало с теб. И ето те пред мен. Не знам какво да кажа. Ще пиеш ли кола?

— Не, благодаря.

Мълчим няколко секунди. Той постоянно си намества очилата, очите му обхождат стенописа, после рафта с германските халби за бира. Не поглежда единствено към мен. Внезапно изтърсва:

— Нека ти донеса нещо, за да се почувствам полезен.

Става ми смешно, че е толкова нервен.

— Разбира се. Една кока-кола.

Смити въздиша с облекчение.

— Благодаря! Връщам се веднага.

Скача да ми донесе питието.

Никога не съм го виждала неуверен или некомпетентен. Подсмихвам се. Явно е израснал доста от този момент до срещата ни в бъдещето.

След минута той се връща с две бутилки кока-кола и кошничка пуканки.

— Благодаря! — чуквам бутилката си в неговата и отпивам глътка.

— След онази първа година никога не съм те виждал. Какво се случи? — пита той.

Колата пресяда в гърлото ми. Вземам си пуканка да спечеля време за правдоподобен отговор.

— Наложил се да замина. Семейен проблем — отговарям накрая.

Той кимва, стиснал бутилката като спасителен пояс.

— Съжалявам... Но се радвам, че си се върнала и се видяхме отново.

Заинтригувана съм как сме се запознали и как е напреднал толкова бързо в университета. Изглежда на двайсетина.

— А ти? Спомена, че завършваш магистратура. Как е възможно за три години?

Той се намества на стола, сякаш въпросът е особено труден.

— Университетът е целият ми живот. Натоварвам се с много предмети дори през лятото.

— Възхитително! Искан ми се да бях целеустремена като теб.

Вместо това съм в немилост пред декана и трябва да измисля как да ходя на лекции през деня и същевременно да будувам нощем, за да бъда тук, ако Шарън се върне. Отпивам още глътка кока-кола.

— И каква магистратура избра?

— Математика — отговаря кратко той. — Светът е гигантско уравнение. Всичко може да се реши с математика.

Точно на това разчитам. Искан той да реши гигантското уравнение на пътуването във времето и ако математиката ще му помогне, аз съм „за“.

— Обзалагам се, че някой ден ще си страхотен преподавател.

— Да се изправя пред зала, пълна със студенти? Не бих могъл. Виж колко съм нервен сега.

Протяга ръка — трепери, разбира се.

Засмивам се.

Той се изчервява и намира драскотина върху масата, където да се втренчи.

— О, Смити. Не ти се присмивам. Наистина предвиждам, че ще станеш брилянтен професор. Толкова много ще постигнеш, че ще нарекат сграда на твоето име.

Той ме поглежда. Смее се и разкривява скромно лице.

— Благодаря, но предсказанието ти звучи странно.

— Е, някой ден ще разбереш.

Група момчета влизат и сядат до маса наблизко. Шумните им, жизнерадостни гласове са в контраст с неловкото ни мълчание.

Смити отпива дълга глътка от кока-колата.

— А ти какво учиш?

Наистина нямам представа каква дисциплина съм избрала дори след конфузното мъмрене в деканския кабинет.

— О, най-стандартна програма... В момента от ума ми не излиза Шарън, съквартирантката ми. След като се видяхме с теб вчера, се прибрах в пансиона. Току-що бе научила, че майка ѝ е починала.

— Това е ужасно.

— Да. Тя ще тъгува много. Прибра се у дома за погребението.

Мисля, че никога няма да забравя обляното ѝ в сълзи лице. Всъщност друг път не съм виждала баба да плаче.

Смити кимва.

— Аз не познавам родителите си.

Спомням си, че го е споменавал, но не мога да му кажа това.

— Така ли? Защо?

— Израснах в сиропиталище.

— Съжалявам. Сигурно ти е било тежко.

С темата за изгубени родители, която подхванах, сигурно съм пробудила болезнени мисли. Протягам ръка и я полагам върху неговата.

— Да... понякога. Но оцелях. Стига сме говорили за мен. — Той стисва дланта ми, но не я пуска. Поглежда ме с надежда. — Не искам да се чувстваш самотна без съквартирантката си. Ще ми окажеш ли честта да те заведе на кино утре вечер?

О, не! Професор Смит ме сваля? Как да откажа, без да разбия сърцето на горкото момче?

Предлагам му бледа усмивка.

Неговата помръква.

— Не мисля, че е добра идея.

Той пуска ръката ми и въздиша пораженчески.

— Не че не те харесвам. Напротив.

— Имаш сериозен приятел? — пита разочарова той.

— Не, за бога. — После обаче се сещам за Уил и добавям: — Всъщност не съм сигурна.

Той се обляга назад. Наскърбих го и никак не ми е приятно. Как да поправа стореното?

— Смити, не разбираш. Не знам докога ще бъда тук. Не бих се учудила, ако си тръгна този уикенд или дори още утре.

— И може би имаш приятел или пък не. Ясно е като бял ден — казва той.

Лицето на бедното момче е почервенияло от смущение. Издишвам нервно. Така няма да стигна доникъде.

— Смити, ще ти кажа нещо. Ще ти се стори невъзможна измишльотина. Моля те просто да ме изслушаш с открит ум.

— Добре. Целият съм в слух — кимва той, но се отдръпва от мен, сякаш е готов да побегне.

Оглеждам се, за да се уверя, че студентите, които учат или се хранят край нас, няма да ни чуят. Изтривам потните си длани в полата и отмествам бутилката кока-кола.

— Не те срещам за пръв път.

— Знам.

— Не — изричам възможно най-категорично и се опитвам да уловя погледа му. — Срещали сме се неведнъж, но не през първата година в университета.

Той ме поглежда объркан.

— Щях да си спомням, ако те бях виждал няколко пъти. — После добавя тихо: — Надявах се да те видя.

Усмиввам се. Толкова е мил.

— Ето какво — преглъщам буцата, заседнала в гърлото ми, поглеждам го право в очите и прошепвам: — Не съм от сегашното време. Срещам те в бъдещето — твоето бъдеще, когато си възрастен. Но това вече ми се е случило.

Смити замръзва. Не виждам дори гърдите му да се повдигат. Впил е в мен невинните си кафяви очи, които са ми толкова познати от по-късните му години. Изправя се, без да продума, и взема палтото и шапката си.

— Чакай! — Скачам от стола. — Знам колко абсурдно звучи, но трябва да ме изслушаш!

— Не съм глупак!

Той понечва да си тръгне.

Посягам към ръката му.

— Знам, че не си. Моля те, позволи ми да ти обясня.

— Игричката ти отиде твърде далеч. Харесвах те, Абигейл.

Той се отправя към вратата.

— Проф... Смити, чакай!

Грабвам си палтото и хуквам след него.

— Не си тръгвай! Трябва да ме изслушаш! Намрази ме след това, ако искаш, но ако не ти разкажа сега, няма да разбереш и да ми помогнеш по-късно.

Не знам какво го спира — дали отчаянието в гласа ми, или любопитството какво съм съчинила. Възползвам се от колебанието му.

— Хайде, да отидем на по-усамотено място.

Хващам го за ръката и го повличам към стълбището. Горе има тихо помещение с дивани и писалища, но е пълно със студенти. Продължаваме към следващия етаж, после изкачваме още един ред стълби и задъхани стигаме до просторна зала с мраморни колони, позлатена ламперия и стенопис на тавана.

— Уха! Не знаех, че има такова нещо! — ахвам.

— Ако си от бъдещето, трябва да знаеш всичко — отвръща саркастично той.

— За пръв път стъпвам тук. Така и не успях... Няма значение.

Виждам ниша с две кресла.

— Там е достатъчно уединено — посочвам.

Мятам палтото си на съседен стол и сядам.

— Е, момиче от бъдещето. Разказвай!

Той седи на ръба на стола, скръстил отбранително ръце.

— Дойдох да уча в университета през двайсет и първи век — подхващам. — Съквартирантката ми се казваше Джада.

Той повдига безмълвно вежди.

— Легнах си в стаята в пансиона „Лиз Уотърс“, но на другата сутрин всичко беше различно. Съквартирантката ми се казваше Линда, на стената висеше календар от 1980 година.

— И двамата се срещнахме — предполага хавливо той.

— Всъщност не. Бях уплашена. Не разбирах какво се случва. И през ум не ми мина да отида на лекции. Като се замисля сега обаче, ако бях отишла, сигурно ти щеше да си професорът.

Смити изпуктява. Не ми вярва.

— Да! Сега определено ми се иска да бях отишла — казвам, осъзнала колко различно щяха да се развият събитията, ако той ме беше видял тогава.

— Защо?

— Защото после се пренесох в 1970 и ти ми каза, че си на път да откриеш нещо. Имало връзка с теорията на струните. През 1980 може би вече си стигнал до откритието.

— Не съм физик. Математик съм — поправя ме той.

— Значи ще си промениш специалността, защото през 1970 преподаваш квантова физика.

Той поклаща глава.

— Преподавател съм значи.

— Не просто преподавател. Професор. Затова вчера те нарекох така. За мен винаги си бил професор. Досега.

Той се намръщва.

— Нещо като ясновидка си, а?

Не обръщам внимание на забележката.

— Въпросът е, че постоянно се пренасям из времето, и винаги се натъквам на теб. Мисля, че си важна част от случващото се. Вероятно ще разгадаеш тайната на пътуването във времето. — Привеждам се напред и го поглеждам в очите. — Трябва да ми помогнеш.

Изражението му става по-топло. Трогнат е от молбата ми, но си личи, че не ми вярва.

— И как ще успея?

— Ще успееш, защото имаш брилянтен ум! — възкликвам и разпервам ръце.

Той се усмихва леко.

— Но аз не искам да преподавам. Искам да работя в частна корпорация и да се занимавам с висша математика. Говори се, че не след дълго ще се създаде машина, която извършва математически операции. Не прости изчисления, а сложни уравнения, тригонометрични операции и прочее.

— Да, но ти няма да я изобретиш. Оставаш тук, в университета, за да ми помогнеш.

— Абигейл, това е любопитна история, но нямаш никакви доказателства.

Той скръства отново ръце и се обляга назад.

— Какво те интересува? Ще ти кажа всичко.

— Добре. — Той се замисля. — Щом ме познаваш отблизо, защо не знаеше, че съм студент тук? Бъдещият ми Аз не ти ли каза?

Не успявам да сдържа усмивката си.

— Добър въпрос, но бъдещият ти Аз упорито мълчи. Професор Смит е прекрасен човек, обаче непреклонно отказва да споделя къде ще отида и какво ще ми се случи.

Той ме поглежда многозначително.

— Доста удобно обяснение.

— Не ми позволява да разкривам неговото бъдеще добавям, все още раздражена от неотстъпчивостта на бъдещия Смит.

— Защо професор Смит, тоест аз, не иска да обсъждате бъдещето?

— Страхува се, че ако някой от двамата ни разбере какво ни очаква, може да направи нещо, което да промени предстоящите събития. И това вероятно ще ми попречи да се върна в моето време.

Смити сбърчва чело.

— Е, всичко е ясно. Не можеш да подкрепиш думите си с нищо конкретно.

— Чакай. Не съм приключила. Професорът имаше такива съображения. На теб очевидно ти предстои доста работа, преди да станеш професор. Не си ми преподавател, нито наставник. На този етап дори не сме приятели.

Той изсумтява; не съм сигурна дали изразява съгласие.

— Не си ми разказвал личната си история, но знам, че имаш няколко деца.

Той явно наостря слух.

— Къде живея?

— Не си споменавал, но мисля, че не е далеч от университета.

Той ме поглежда скептично.

— Добре. Не знам много за личния ти живот, но знам какво се случва в бъдещето. Сега е 1951? Появил ли се е Елвис? Ще се прочуе. И „Бийтълс“. Група са, известни колкото Елвис.

— Аз съм човек на цифрите, не на рока. Пробвай пак — подрасква с нокът по тапицирания стол; търпението му е на изчерпване.

— Изпращаме човек на Луната. През 1968, мисля. Убиват президента Кенеди през 63-та.

— Не съм чувал името.

— Ще го чуеш.

— Ако това е вярно, защо не ми каза, когато се срещнахме през първата година в университета?

Обмислям въпроса.

— Честно казано, не знам. Защото още не съм го преживяла. Но сигурно има причина.

Неприятно ми е чувството за уязвимост при мисълта, че бъдещето ми е обвито в неизвестност.

Смити ме поглежда объркан.

— Връщам се назад във времето — обяснявам. — Ти си ме срещнал преди три години, но на мен това още не ми се е случило. Ще се видим за четвърти път, но за теб ще е първи.

На лицето му се изписва удивление.

— Не помниш срещата ни преди три години?

— Да. Още не съм била там. Ако ми разкажеш сега, ще знам какво да очаквам. Как се запознахме?

Смити се намества на стола.

— По-добре да не ти казвам.

— Защо?

— Беше неловко.

Очите му се стрелват настрани.

Разпервам ръце.

— Виждаш ли? Същият си както в бъдещето. Непоносимо потаен.

Той разтрива чело.

— Доста заплетена история ми разказваш. И невероятна. Как е възможно?

— Не знам. Пътуването във времето е единственото ми обяснение. Съвсем логично е да сме водили този разговор при първата ни среща, ала щом не знаеш нищо, явно не сме.

Смити се изправя и закрива напред-назад. Поне обмисля думите ми — добър знак.

— Няма ли някакво доказателство? — пита.

Сецам се за кутията за шапки и нещата в нея, но повечето са от колежанските години на баба. Няма нищо от бъдещето. После ме осенява идея.

— Гледай! Виждаш ли дупчиците в ушите ми? Направиха ми ги в шести клас. По мое време всички си пробиват ушите.

После повдигам коса и дръпвам надолу яката на роклята, за да му покажа татуираната звезда върху рамото ми.

Смити се навежда да погледне и се помайва по-дълго от необходимото.

— Защо си се татуирала? Не си моряк или войник.

Засмивам се и намества яката.

— Не съм. Направих си татуировката, когато навърших осемнайсет. Скоро след като почина баба. Искях да я запомня с нещо. Преди това мама ми забраняваше.

Звездата ми напомня, че баба е на небето.

— Майка ти явно е умна жена.

— Да — кимвам с въздишка. — Липсва ми много.

Този разговор не води доникъде.

— Какво ли си мисли, че се е случило с теб? — пита Смити с известно любопитство; може би все пак отбелязвам напредък.

Спомням си как мама се просълзи, когато се сбогувахме, и как потегли с колата.

— Не знам дали съм потънала вдън земя, или времето там е спряло. Боже, надявам се да не мисли, че са ме убили или нещо лошо.

Не съм се замисляла преди и сега се чувствам още по-зле.

— Все пак нямаш никакво реално доказателство. Нали? — Той се засмива. Не разбира колко съм безпомощна.

— Да — признавам сломена.

— Но ще размисля над думите ти. Сигурна ли си, че не изучаваш творческо писане?

— Абсолютно. Слушай, очевидно още не си станал професор, затова ще ти кажа нещо важно, което той не пожела да чуе. Не работи през нощта в кабинета си на 23 август 1970.

— Защо? — повдига вежди Смити.

— Няма да ти кажа.

— Е, не ми помагаш. Ще се получи само ако ми кажеш нещо наистина важно.

— Това е важно — натъртвам.

Той скръства ръце и ме поглежда свъсено.

— И още как!

— Смити, ще повторя за последен път!

Трябва да ме чуе и да запомни. Поглеждам го право в очите и продължавам със сериозен тон като на лекаря, който ни съобщи, че баба гасне от рак.

— Не работи в Стърлинг Хол през нощта на 23 август 1970.

Не откъсвам очи от неговите.

Смити пристъпва смутен от крак на крак.

— Защо? Ще умра ли?

Замълчавам. Не съм сигурна дали обърквам бъдещето, но се надявам той да остане невредим. Прошепвам:

— Не знам.

Той преглъща.

— Отпътувах, преди да разбере.

Той се замисля над думите ми.

— Не бих казал, че вярвам в пътуването във времето, защото не вярвам. Но мисля, че ти си вярваш.

— Не лъжа — изричам най-сериозно.

— Може би, може би.

— Не си длъжен да ми повярваш, но след време ще разбереш, че всичко е истина. Дори отбеляза, че не съм се променила. Ако не греша, напусна ли настоящето, ще се върна в първи курс.

— Значи ще ме видиш скоро — очите му грейват.

Поклащам глава.

— Надявам се да не е скоро. Не съм готова да напусна това време. Искам да съм тук, когато Шарън се върне. Ако се върне.

— Защо държиш толкова на нея?

Поглеждам го спокойно.

— Защото тя е моята баба.

9.

Цяла нощ се вирам в звездите, осеяли вледененото небе като блещукащи кристали. Не искам да заспя. Докато тягостните минути се точат мъчително бавно, си припомням отново и отново разговора със Смити.

Доста мислене му предстои. Първо ми беше трудно да не го наричам „професоре“, но щом свикнах с младото му лице, осъзнах, че прилича повече на книжен червей, отколкото на бъдещ гений.

Няма значение, предполагам, дали ще ми повярва. Някак си ще разбере. Надявам се да не съм опропастила бъдещето с откровенията си. Когато му казах, че Шарън ми е баба, лицето му преbledня. Вероятно ме смята за смахната, но в очите му зърнах и известно любопитство. Редно е един бъдещ физик да има широк мироглед.

На другата сутрин, вместо да се пъхна под завивките и да поспя както обикновено, отивам на лекции като другите студенти. Не бива да ме изхвърлят. Искам да съм тук, когато баба се върне, а и не бива да губя мястото си в „Лиз Уотърс“ — отправната ми точка, откъдето да се прибера у дома. Освен това професорът е тук и на всяка цена трябва да го убедя да се заеме с явлението „пътуване във времето“.

Най-належащата ми задача обаче е да открия сградата, където се провеждат лекциите по домашна икономика. След пет минути започва часът по основи на храненето. Стоя на ъгъла на Чартър и Линдън Стрийт, объркана накъде да тръгна, когато бъдещият професор се появява, натоварен с дебели учебници.

— Още си тук — казва той с нотка сарказъм.

Усмиввам се, радостна да видя високия, върлинещ младеж.

— Надяваше се да си тръгна ли?

Той накланя глава с усмивка.

— Не, просто констатирах факт. Каза, че може всеки момент да се пренесеш в друго време.

— Казах ти, че не зависи от мен кога и накъде пътувам.

Той изсумтява скептично.

— Хей, цяла нощ обикалях из студените коридори, за да се задържа тук! — Интересно колко дълго успях да остана на едно място този път. После си спомням какво ми хрумна снощи. — Смити, сетих се нещо. Може и да не ти говори нищо сега, но веднъж ми спомена как едва не си приел предложение за работа извън щата. В някаква голяма нюйоркиска компания, доколкото си спомням.

Той се ококорва.

— Боже, говори ти нещо! — възкликвам доволна и плясвам с ръце.

— Как разбра? — Смити е изумен.

— Ти ми каза. Подхвърли го ей така. Било добре, че си отказал работата в Ню Йорк. Предлагат ти я сега, нали?

Той кимва.

— Откъде знаеш? Никой не знае. Получих писмото вчера. Да не би да си се вмъквала в стаята ми?

— Не, разбира се. Дори не знам в кой пансион живееш.

— Не съм в пансион. Живея под наем на Монро Стрийт.

Усмивам му се самодоволно. Започва да ми вярва. Предлага да отидем да поговорим на по-уединено и топло място от уличната пряка. Влизаме в съседна сграда и намираме празен учебен кабинет с излющена дървена маса и четири стола край нея. Осветява я едно-единствено прозорче с изглед към отсрещната постройка.

Смити ме обсипва с въпроси, чиито отговори в ловенето случаи не знам — защо пътувам например и как. Обяснявам му какво сме разбрали за часовниковата кула и камбаните, че се пренасям във времето само нощем и може би при пълнолуние. Има толкова много обстоятелства, но всъщност не знам нищо със сигурност.

— Някой друг пътува ли като теб?

Той вдига глава от листа, където си води бележки. Поколебавам се дали да му кажа.

— Има друг! — той ме посочва с писалката.

— Да. Познаваш го.

Той се обляга изненадан назад.

— Кой?

— Срещнали сте се в университета. Казва се Уил. Смити се замисля, сбърчил чело.

— С руса коса и е гребец в университетския отбор?

— Да!

— Запомнил съм го, защото винаги дъвчеше тревичка.

— Той е! — кимвам, обхваната от неочаквана носталгия по човек, с когото съм прекарала заедно само един ден.

Спомням си веселите искрици в очите на Уил, увереността му, вдъхнала ми надежда, умението му да ме дразни с тайните си.

Смити ме наблюдава изпитателно, сякаш съм лабораторна мишка. После, все едно е стигнал до брилянтно умозаклучение, избърборва:

— Падаш си по него!

— Не!

— Вчера каза, че може би имаш приятел. Говореше за него. Но защо „може би“?

Засмивам се. Цялата ситуация е абсурдна!

— Защото съм го виждала само веднъж и нещата не се развива добре. Уил ми подсказа, че сме повече от приятели, но понеже аз го срещах за пръв път, отношенията ни бяха доста едностранчиви.

С изключение на целувката. Изненадаме с нея. Не очаквах да е толкова чувствена.

Смити продължава да си води бележки и, слава богу, не забелязва изражението ми.

— Кога те е срещнал? — пита, без да вдига глава.

— Не ми каза — навъсвам се. — Ти не си ли ни виждал заедно?

— Не. Размених само няколко думи с него на една лекция.

— По физика?

— Да. Той обаче изчезна и повече не се появи — додава замислено Смити.

— Ще го видим пак. Сигурна съм.

Олеква ми при мисълта, че двамата ще се срещнат, макар че аз ще съм кой знае къде, и то сама.

— Откъде знаеш?

Усмиввам се самодоволно.

— Знам, защото ще се срещнете благодарение на мен.

Смити се хваща за главата.

— Толкова е объркано!

— На мен ли го казваш?

Той замълчава. После пита:

— Наистина ли някоя сграда ще носи името ми?

Кимвам.

— Библиотеката по физика.

— От коя година идваш? През коя година построяват библиотеката?

— Не знам дали трябва да ти кажа.

— Шегуваш ли се? Искаш да взема сериозно фантасмагориите ти за пътешествия из времето, а отказваш да ми кажеш от коя година идваш, защото мислиш или вероятно знаеш, че съм умрял?

Сецам се колко се дразнех, когато Уил и професорът криеха информация от мен, и му отговарям.

Той оставя писалката и се обляга назад.

— Тогава наистина ще съм умрял.

— Не знаем — преглъщам тежко. — Не е сигурно.

Той се втренчва в мен. Вълнението му се сменя с примирение.

— Мисля, че е очевидно.

— Е, живеј здравословно и се постарай да не умираш. И не пуши. Пушиш ли?

— Всички пушат.

— Раќът на белите дробове е сред най-опасните убийци. Спри да пушиш. От днес.

Заповедният ми тон го размива.

— Сигурна ли си, че излизаш с Уил? Така де... нали още не се е случило? Струва ми се, че с теб ще се разбираме доста добре.

— Не мога да изляза с теб — казвам с мек глас.

Смити взема писалката и я завърта между пръстите си.

— Цял живот съм сам. Искам да създам семейство. Трудно ми е да говоря с момичета, но с теб е лесно.

— Съжалявам, не съм подходяща. Не се задържам дълго на едно място. Намери си умно и мило момиче, а не използвачка, дошла да си търси мъж в университета. Повярвай ми, ще се ожениш, ще имаш деца и ще бъдеш много щастлив.

Той се усмихва обнадежден.

Два дни по-късно звънецът на вратата ме изтръгва от дълбок сън. Имам или писмо, или посетител. Какви ли неприятности съм си навлякла този път? С ужас осъзнавам, че пак съм се успала и съм

пропуснала сутрешните лекции. Снощи едва останах будна. Легнах да поспя час, но явно съм забравила да навия будилника.

Обличам се и слизам във фойето да видя каква беда ме очаква. После ми хрумва, че може би Уил е дошъл. Вчера се разходих до Пикник Пойнт да проверя дали снегът се е разтопил достатъчно, та да изровя съкровището. Преспите обаче се оказаха дълбоки, прорязани тук-там от заешки пътечки.

Спускам се на бегом по последните стъпала с надеждата да зърна спокойното лице на Уил. Сварвам обаче Смити да пристъпва смутено от крак на крак, стиснал дебела книга под мишница. Очите му се стрелкат насам-натам, избягвайки погледите на момичетата, тръгнали за лекции.

Минавам зад него.

— Не хапят. Повярвай ми.

Той подскача.

— О, здрасти, Абигейл — казва с очевидно облекчение.

— Аби. Така ме наричат приятелите.

— Добре, Аби — усмихва се той, сякаш съм го допуснала в специален клуб.

— Наистина ли се смущаваш толкова край момичета?

— Не, разбира се. Просто не съм влизал никога в женски пансион.

Намества си очилата, все едно са му защитна броня.

Постарavam се да не се разсмея.

— Е, какво те води насам?

— Обмислих всичко, което ми каза. Сега търся начин да докажа историята ти.

Въздишам. Мислех, че ми е повярвал.

— Вчера се порових из университетските архиви и открих нещо, което ще ти се стори интересно.

Измъква дебелата книга изпод мишницата си. Оказва се албум.

В същия момент входната врата се отваря и вътре влитат снежинки. Нахлува студен въздух. Увивам се по-плътно в жилетката и виждам Шарън да тегли куфарите през прага.

— Дай да ти помогна.

Смити се втурва към нея, грабва грамадния куфар и го пренася до средата на фойето.

— Благодаря — казва тя, изтупвайки снега от палтото си; бузите ѝ са порозовели от мразовития вятър.

Смити вирва демонстративно брадичка и ми прошепва:

— Виждаш ли. Мога да говоря с момичета.

Притичвам край него и прегръщам Шарън.

— Върна се!

Тя се усмихва леко.

— Татко настоя. Можел да се грижи за себе си. Мама му заръчала непременно да завърши университета и да получи учителската си диплома. Сърце не ми даде да му кажа, че съм се записала да уча археология.

Смити ни наблюдава с интерес.

— Шарън, запознай се с моя приятел Смити. Смити, това е съквартирантката ми Шарън.

Той ме поглежда и повдига многозначително вежди.

— Приятно ми е да се запознаем.

Усмихва ѝ се широко и веднага разбирам какво си мисли.

— И на мен — отвръща учтиво тя.

Дръпвам го настрана и му просъсквам:

— Няма да флиртуваш с баба!

— Защо?

Оглежда я от глава до пети — от сияйните очи до стройните крака и обратно.

— Защото знам кой е дядо ми. Не си ти! Ще прецакаш всичко! Буквално — процеждам през зъби.

Той обръща гръб на Шарън, за да не ни чуе.

— Каза ми да си намеря мило момиче. Тя определено е подходяща.

— Шарън не ти е в категорията. Не си го и помисляй! И не ѝ разказвай историята ми. Никога! Бог знае какво може да стане. С тази скорост нищо чудно да се разтопя пред очите ти. Започвам да разбирам защо настояваше да не говорим за миналото... и за бъдещето.

Смити вирва упорито брадичка и прошепва:

— Доколкото разбрах, ще си заминеш. И няма как да научиш.

Поглеждам към Шарън и забелязвам, че ни наблюдава с интерес. Решавам да не се впускам в спорове.

— Благодаря, че намина Смити, но трябва да помогна на Шарън да си пренесе багажа в стаята.

Побутвам го не особено нежно към вратата.

— О! Вземи албума.

Подава ми го.

— Благодаря. — Поемам тежкия годишник и накланям глава, сочейки вратата; колкото по-малко се навърта край Шарън, толкова по-добре. — Довиждане!

Грабвам тежкия куфар на Шарън и го помъквам към нашето крило.

— Чао! Радвам се, че се запознахме, Шарън! — подвиква Смити след нас.

Тя ме настига.

— Приятелят ти е много симпатичен. Каква е историята?

— Запознахме се преди два дни. Покани ме да излезем, но отказах.

— Има чар. И изглежда е умник. Защо отказа?

Не ми харесва как поглежда назад към Смити.

— Може би си права. Утре ще говоря с него и ще му кажа, че съм размислила.

Още щом влизаме в стаята и затваряме вратата, слагам албума върху моето легло и се обръщам към Шарън:

— Е, как си?

Тя свива устни, слага си палтото на закачалката и сяда на ръба на леглото си.

— Ужасно. Изплаках си очите, а когато полагаха ковчега в земята, татко едва не рухна. Смъртта ѝ го съсипа. Не мога да повярвам, че ме изпрати тук.

Сядам до нея.

— Може би му трябва време да го преживее сам.

— Може би. Толкова е немислимо. Къщата е зловецъ тихо без нея. Тя пускаше радиото и печеше хляб всеки ден. Вкъщи винаги миришеше на пресен хляб. След Коледа обаче едва ли е влизала в кухнята. Татко каза, че състоянието ѝ се влошило много бързо.

— Съжалявам...

— Не знам как ще ходя на лекции. Мисля само за мама.

Очите ѝ овлажняват и тя избърсва една сълза.

— Не е необходимо да започнеш да учиш веднага. Дай си време.

За бога, аз не съм посещавала нито една лекция, така де, допреди три дни, а след това на два пъти пропуснах занятията.

Отварям чекмеджето на скрина и изваждам шоколад.

— Да хапнем нещо сладичко и ако искаш, ще ми разкажеш за майка си. Искам да науча всичко за жената, отгледала най-удивителното момиче на света.

— Абигейл, ти си неповторима.

Шарън ме прегръща. Затварям очи и си представям, че съм у дома с баба.

Шарън пуска плоча на грамофона и слага пени върху игличката, за да не прескача. Натрупвам всички възглавници върху нейното легло; двете се настаняваме удобно, разопаковам шоколада и очаквам с нетърпение да науча нещо за моята прабаба.

Шарън лапва парченце шоколад и подхваща:

— Мама беше чудесна! Винаги ме окуражаваше да правя каквото ми харесва. Татко май искал момче, но получил мен. Научи ме да стрелям, да играя баскетбол, да карам ски — все едно съм му син. Мама не възразяваше. Връщяхме се къщи кални до ушите. Тя ни питаше дали сме видели мечка или слон.

Шарън се подсмихва, унесена в спомени. Трудно ми е да си представя мъжа със сериозно лице, когото видях преди няколко дни, да се забавлява с леко сърце. Замислям се за моя баща и се питам какъв ли щеше да бъде, ако беше останал жив.

— Мама не е получавала много обич като малка. Сигурно затова беше толкова сърдечна с мен.

— Но защо казваш, че не са я обичали?

Отчупвам парченце шоколад.

— Майка ѝ починала. Втората съпруга на баща ѝ била коравосърдечна жена. Виждала съм я като малка. Помня как мама заставаше между мен и нея. Помня и злостното лице на жената, все едно всеки момент ще протегне ръка и ще ме оципе.

— Това е ужасно.

— Изпратили мама в пансион. Щастливка съм, предполагам. Осемнайсет години беше до мен. Разкажи ми сега за твоята майка.

Без малко да се задавя с шоколада. Пита ме за бъдещата си дъщеря. Очите ми се просълзяват, но бързо се овладявам.

— Ами... тя е чудесна. Не обича да домакинства, но е много умна. Обича си професията и винаги ме подкрепя.

— Явно е доста модерна. Мисля, че ще ми хареса.

— Сигурна съм — усмихвам се, но болка пронизва сърцето ми. Липсват ми и двете — и мама, и баба. Прекрасно е, че съм с Шарън, но ми липсва присъствието ѝ като по-възрастна.

Тя се смъква от леглото и взема дамската си чанта.

— Абигейл, открих мрачна тайна. Ще я споделя с теб, но се закълни да не казваш на никого.

Оставям шоколада върху нощното ѝ шкафче.

— Разбира се.

Тя отваря чантата и изважда сгънат лист хартия.

Внезапно някой почуква силно на вратата. Шарън подскача и напъхва листа обратно в чантата, преди да отвори.

— О, здрасти, Бети!

— Здравсти, Шарън. Нося официално писмо за Абигейл. Госпожица Чаплин ми каза да ѝ го предам лично.

Лицето на Бети е сериозно. Отивам при тях до вратата. Бети държи бял запечатан плик. Втренчвам се в него. Боя се, че знам какво съдържа, но не искам да безпокоя Шарън.

— Благодаря — изричам ведро и вземам плика.

Бети си тръгва без повече приказки. Шарън затваря вратата.

— Какво е това?

— По-късно ще видя. Тази вечер важната си ти.

Подхвърлям плика върху моето легло и сядам пак на нейното.

Шарън го вдига и прочита адреса на подателя. Сбърчва угрижено вежди.

— От декана е! По-добре го прочети сега.

— Знам какво пише. Включили са ме в списъка със стипендианти — излъгвам.

— Чудесно!

Тя се усмихва с облекчение и оставя писмото.

— Е? Какво се канеше да ми кажеш? Напрежението ме убива.

— О, да!

Тя пак изважда листа и ми го подава. Познавам го по откъснатия крайчец и ме обхваща злокобно предчувствие.

— Прочети го — настоява Шарън. — Това е удостоверението ми за раждане.

Не е толкова просто. Същият документ с избледняло мастило беше в кутията за шапки през онази първа нощ. Поглеждам към моето легло, където кутията лежи в долния край до стената. Незнайно кога това свидетелство за раждане е стигнало до мен.

Впивам поглед в листа. С дребен шрифт е написана болницата, имената на лекарите и служебните лица.

Виждам и нейното име: Шарън Рей. Родителите са Руби М. Фелпс и Уолтър С. Смит. Когато преглеждах за пръв път документа, не обърнах внимание на имената им. Сега обаче тези хора са реални. Руби е починала току-що, преди няколко дни се запознах с покрусения Уолтър. Шарън наднича над рамото ми и ме подсеща за загадъчната си тайна.

— Какво да търся? — питам.

— Погледни реда, където е отбелязана майката.

— Да?

— До него пише „брой живородени деца“.

Посочва мястото.

Присвивам очи и различавам дребните букви до квадратче с цифра.

— Пише две.

Вдигам глава за обяснение.

— Не разбираш ли? Не съм единствено дете. Мама е родила друго преди мен.

— Е, странно е, но може би детето е починало, докато ти си била бебе.

— Абигейл, не може да съм имала по-голям брат или сестра. Родена съм година след като родителите ми са се оженили. Детето трябва да е родено преди това.

Изречението ѝ ми подсказва, че това е голям скандал.

— Може би майка ти е имала друг съпруг преди баща ти и детето е от него — предполагам, за да разсея смущението ѝ.

— Невъзможно е. — Шарън крачи из тясната стая. — Мама е била на осемнайсет, когато се запознала с татко, на деветнайсет, когато

се оженили, и на двајсет, когато съм се родила.

— Питай баща си. Ще ти обясни.

— В никакъв случай! Не мога да говоря с него. Представи си да попитам — сяда до мен, — а той да не знае за бебето? Това ще го съсипе. Обичаше мама до полуда.

— Сигурно е виждал свидетелството ти за раждане. Най-вероятно знае — подавам ѝ документа.

— Както и да е. Не мога да разпитвам за извънбрачно дете. Не е редно.

— Излиза, че майка ти е родила, преди да навърши осемнайсет. И какво от това?

Питам се обаче какво момиче е била моята прабаба Руби. По онова време едва ли е имало противозачатъчни. Като се замисля, нямам представа какво използват жените и в тази епоха. Използвали ли са изобщо нещо?

Шарън поклаща глава.

— Не се връзва с характера на мама. Беше порядъчна, с отлични обноси... Току-що я изгубих и изведнъж разбирам, че имам брат или сестра. Трябва да открия това дете.

Решимостта ѝ ме трогва. Разбирам и желанието ѝ да намери сродна душа.

— Защо мама не ми е казала? — Шарън грабва възглавница и я прегръща. — Момиче от гимназията ми неочаквано се премести в Канзас да се грижи за болната си леля. По-късно чух, че нямала леля в Канзас. Родителите ѝ я изпратили, защото се била опозорила. Ами ако същото се е случило с мама?

— Може да е чиновническа грешка. Вместо едно са написали две.

— Не мисля. Когато бях на осем, молах родителите си за братче или сестриче. Сега разбирам, че се държаха странно. Същата година писах на Дядо Коледа, че искам само един подарък — бебе за семейството ни. Прочетох писмото на глас и мама се разплака, а татко взе писмото и ме накара да напиша ново и да поискам играчка.

— О!

— Може би мама се разплака, защото е оставила първото си бебе.

— Може би... Но как ще разберем със сигурност?

Особено без компютри и интернет.

— Не знам, но трябва да има начин.

Харесвам нейната решителност.

— Добре. Ще се справим заедно. Ще търсим навсякъде, където се сетим, и ще измислим как да открием бебето.

Тя ме поглежда с надежда в очите.

— Обещава ли?

— Честен кръст — прекръствам се. — Започваме още утре сутринта.

Шарън ме прегръща силно.

— Абигейл, ти си най-добрата приятелка на света.

По-късно, след като тя заспива, отварям писмото от декана. С разтуптяно сърце изваждам листа и го разгъвам.

Уведомление за изключване.

Дъхът ми секва. Официално ме изритват от колежа. Трябва да освободя стаята до двайсет и четири часа. Поглеждам към баба, заспала кротко след всички прекеждия — загубата на майка ѝ, а сега и загадката с бебето.

Времето не играе честно. Ако не остана будна през цялата нощ, ще се пренеса другаде. Но ако не заспя, от умора няма да успея да отида на лекции и ще ме изключат, а няма къде да отида. Какво ще стане с мен? Ще заседна ли в това време без леглото си в стая 4418, което да ме върне въкъщи?

Лежа отчаяна и прокарвам пръсти по кръпките от различни платове, от които е съшита покривката ми. Иска ми се Смити вече да е професор. Той би ми помогнал. Утре трябва да го намеря и да му съобщя новината. Ръката ми докосва албума. Да си блъскам ума какво е искал да видя в него, не ми е по силите тази нощ. Смачквам уведомлението за изключване и го захвърлям към кошчето за смет. Не улучвам.

Замислям се за изгубеното бебе. Баба има брат или сестра. Осъзнавам, че за това ми е говорела, преди да умре. Каза, че съм обещала да ѝ помогна да открие бебето. Да продължавам да търся. Тогава сметнах, че умът ѝ е помътен от обезболяващите или от тумора в мозъка. Сега разбирам, че причината е друга.

Не ми хрумва как да открия следите на изгубеното бебе и се втренчвам в тавана, замислена за Уил. Чудя се къде е и дали му е по-

леко отколкото на мен. Затварям очи и си го представям как върви край езерния бряг с тревичката в уста. Откъм Карилийн Тауър долита приглушен звън на камбани.

10.

Събуждам се бавно; лицето ми е притиснато в нещо твърдо. Отварям очи и виждам албума от Смити. Заспала съм. Ужас! Изправям се рязко.

Леглото на баба е покрито с тъмносиня покривка и възглавнички с бродерия. Всичко в нейната страна на стаята не е както трябва. Изчезнала е.

— Не!

Как можах да заспя? Баба тъкмо се беше върнала след погребението на майка си, а аз я изоставих точно когато съм ѝ най-необходима.

— Пфу! — удрям с юмрук по възглавницата.

Не знам в кое време съм се озовала и ми е все едно, защото баба няма да е тук. Най-после разбрах каква е била последната ѝ молба, а не мога да направя нищо.

Седя на леглото — единственият ми оазис сред бурята — заобиколена от непознати вещи на непознато момиче. Обхваща ме страх. На стената виси нов календар, разбира се. Коя е годината? Не искам да знам. Няма да ми донесе нищо добро. Освен приземяването във времето на баба, никога не е било добре.

Новият ми план е да остана в леглото, скрита от времето. Любопитството обаче надделява. Ставам и се вирам в проклетия календар. Септември 1948.

Боже, мразя това място. И това време. Баба я няма тук. Искам да се върна вкъщи.

Поглеждам през прозореца. Листа покриват клоните на дърветата. Няколко жълтеят. Поне не е зима. Обличам риза от груб памук, вълнена пола и обувки от моя гардероб.

Излизам в коридора и виждам името си на вратата до името Дороти. Още не съм я виждала и това ме устройва. Ако ми провърви, ще я отбягвам цял ден. Удобно съм прахосала толкова време сутринта, че коридорът е празен. Банята — също.

Измивам се и се връщам в стаята, която ми изглежда съвсем чужда след седмиците, прекарани с баба. Смехът и лъчезарното ѝ присъствие я превръщаха в убежище от стихията на времето. Какво ще правя сега? Нямам никакво желание да опознавам тази нова година. Щом не мога да се върна у дома, искам да съм с баба. Ала съм подминала и двете времена.

После се сецам за Уил и заровеното му съкровище. Септември е — земята не е замръзнала. Мога да го намеря! С възобновена енергия обличам сив пуловер и връзвам косата си на опашка. Вероятно не е стилът на 1948, но не ме е грижа. Грабвам писалка и лист хартия от бюрото, прибирам ги в плетената чанта от 1970 и се спускам по задното стълбище. Не възнамерявам да се смесвам със студентите от четирийсетте — освен в краен случай.

Свежият есенен въздух ухае прелестно в сравнение със снежната зима на 1951. Бързам по покритата с чакъл алея покрай брега. Подминавам Адамс и Трип Хол.

Дали младият професор е тук? Вероятно, но няма представа коя съм. Безсмислено е да го търся. Но пък може би сега се срещам с Уил?

Прекосявам полуостровчето, заобиколена от калейдоскоп от златисти, оранжеви и ръждивочервени листа, и вдишвам дълбоко есенното благоухание.

Стигам до първото отклонение от алеята. Как ме упъти Уил? Дясно, ляво и пак ляво? Уф! На следващото разклонение поемам надясно по тясна пътечка, после свивам наляво. Мястото ми изглежда съвсем непознато. Но пък Уил ми го показва почти петнайсет години по-късно, нормално е да изглежда променено. Оглеждам се за падналото дърво, но не го откривам. Толкова по въпроса за ориентацията ми.

Връщам се по стъпките си до главната алея и пробвам пак. Цялата съм плувнала в пот. Този път свивам наляво след първото отклонение и минавам край гъсталак червена смрадлика. Клонки се плъзгат по раменете ми, чувам как дребни гадинки се разбягват от пътеката.

На следващото отклонение се изкушавам да завия наляво, но се придържам към плана и поемам надясно. Пътеката прави широк завой и разкрива огромен дървесен ствол, полегнал върху горския под в цялото си величие. Провирам се през трънака, който захваща пуловера

ми. Сърцето ми препуска при мисълта, че ще открия съкровището на Уил. Заобикалям падналото дърво. Както преди купчина сухи клони покриват гниещата му основа. Спомням си как Уил покри с тях безценните си притежания. Отмествам дебел клон, после още един. Виждам купчината листа, изпод която Уил измъкна лопатката. Клякам и разчиствам листата с длани. Нещо дребно се стрелва през ръцете ми. Изпищявам. Мишлето побягва и се скрива. Вземам пръчка и с нея смятам останалите листа и клонки. Стигам до лопатката, пъхната под дънера.

Благодаря, Уил.

С лопатката в ръка се оглеждам за големия камък. Опитвам да го избутам с крак, но е много тежък. Почуквам с лопатката по него да не би да е скривалище за други създания. Навеждам се да го повдигна, но проклетникът не помръдва. Хващам го с две ръце и напъвам сили. С рязко движение го отмествам и залитам назад. Падам по задник върху влажните листа.

Изправям се бързо. Пръстта под камъка изглежда недокосвана отдавна. Коленича и забивам лопатката в рохката земя. Натрупвам пръстта на купчина до мен. Червеите се гърчат от възмущение, че ги разбутвам.

Тук ли ще е табакерата? Сигурно. С всяка пълна лопатка се чувствам взе по-близо до Уил, единствения човек във времето, който разбира какво преживявам. Не бях особено мила с него в деня, когато се срещнахме, и сега ми се иска да мога да му се извиня.

Лопатката удря нещо твърдо. Да! Трескаво разкопавам около него и трофеят ми се показва. Развивам брезента, виждам табакерата и въздишам с пълни гърди.

Както направи Уил, подпъхвам ръба на лопатката под капака и го отварям, като внимавам вътре да не се посипе пръст. Избърсвам длани и изваждам съкровищата — монетите, банкнотите, джобния часовник и дебел ключ, който предишния път не съм забелязала. Най-сетне стигам до плика. Хартията се разгъва, щом я освобождавам от табакерата. Изваждам листа и започвам да чета.

Скъпа Аби,

Сърцето ми скърби без теб. Знаехме, че този ден ще дойде, но това не намалява болката и отчаянието ми.

Увери ме, че пътищата ни ще се пресекат отново, ала докато не видя пак прелестното ти лице, ще тъна в тъга и ще влача жалкото си съществуване.

Ако прочетеш писмото ми — моля се да е така — недей да мислиш, че засвидетелствам любовта си като безумец. Вероятно очакваш да проявя доблест и сила. Ще откриеш обаче изгубено момче, търсещо смисъл и посока в абсурдния свят, който споделяме.

Аби, ти ми донесе утеха и отново осмисли живота ми. Всяка нощ се моля камбаните да забият и да ме пренесат във времето, където ще зърна отново сладкото ти лице.

С обич, Уил

Леле! Облягам се на падналото дърво и грубата кора остъргва гърба ми.

Сърцето ми бие лудешки. Стъписана съм от неочакваното любовно писмо. Ако не броим целувката, в деня на срещата ни Уил сдържаше чувствата си, но тук всичко е казано от ясно по-ясно. Да можех да го видя само за секунда! Ала макар че го няма, красивите му думи са при мен.

Отгръщам листа и намирам втора бележка.

Моя скъпа Аби,

Поговорката „отсъствието разпалва любовта“ е пълна глупост. Думата „отчаяние“ описва най-добре състоянието ми. Мъчително е да знам, че ти си някъде там, скрита във времето.

Искам да се уверя, че си в безопасност, но съдбата пренебрегва желанията ми. Не си ми оставила послание; сигурно не си успяла да откриеш моето „съкровище“.

Питах се дали си като повечето жени, на които им липсва чувство за ориентация. Чудя се ще намериш ли някога мястото. Сега се усмихвам, представяйки си колко

си раздразнена, задето те сравнявам с безпомощните момичета от миналото.

Ако откриеш съкровището, знай, че аз съм добре. Вече се приспособявам по-умело към новия живот. Нямаме избор, нали?

Всяка вечер съзерцавам нощното небе и звездите с мисълта, че някъде из времето ти правиш същото.

Докато се срещнем отново, Уил

Прегръщам писмото, влюбена в думите му, и съжалявам, че не съм била по-откровена с него през деня, когато се срещнахме.

Изваждам писалката и листа от джоба си и се замислям какво да напиша. Уил вероятно знае почти всичко, което ще се случи, защото вече съм му разказала. Думите се оформят в ума ми, усмихната ги запечатвам на листа.

Скъпи Уил,

Озовах се тук през есента на 1948, но ти вероятно знаеш, защото смятам да ти разкажа, когато се срещнем отново. Между другото, не ми каза кога ще се случи това и упорството ти ме вбеси, както знаеш.

Снощи се разделих с баба. Бях тъжна, но днес открих твоите писма и не можеш да си представиш колко щастлива се чувствам. През 1961 прекарах само няколко часа с теб, но сега, след като прочетох думите ти, очаквам с нетърпение да те видя отново и да откроя магическата близост, която споделяме. Ти я представи като на шега, но пък какво, малко смях никога не е излишен.

Видях Смити през 1951. Покани ме на среща! През последната ми вечер там го запознах с баба. Изпадна във възторг, та се наложи да го предупредя да не я ухазва. Не мога да си представя как бедното момче ще открие любовта.

Прабаба ми Руби почина. Баба е покрусена. Сега разрешавам нова загадка, за която вероятно вече съм ти разказала, и няма да се впускам в подробности.

Между другото, не можа ли да скриеш съкровището на по-добро място? През ръката ми притича мишка и едва не получих удар. Е, разбъбрих се очевидно, но това облекчава самотата. Време е да се прибирам, но съквартирантката ми сигурно ще ме изхвърли, когато види как съм си изкаляла роклята и обувките. Заради теб, разбира се!

Надявам се да те срещнем скоро.

Твоята спътница във времето:

Аби

Добавям името си с усмивка, представяйки си как някой ден Уил ще прочете писмото ми. Сгъвам листовите и ги прибирам в плика. Когато ги връщам в табакерата, забелязвам снимки, пхнати на дъното.

Внимателно изваждам черно-белите фотографии. Първата е на семейство в старовремски дрехи. Стоят на кей — мъж, жена, момиче и момченце. Вглеждам се отблизо. Боже, това е Уил като малък, носи панталонки до средата на глезена. На другата снимка същото семейство е на плаж; всички носят смешни старомодни бански. Уил държи кофичка. Сърцето ми се преобръща. Как е оцелял след загубата на най-близките си хора?

Поглеждам следващата снимка и ахвам.

Широко усмихнати, с Уил се вираме в обектива. Прегърнали сме се през рамо. Изглеждаме радостни, сякаш сме се заливали от смях, когато фотоапаратът е щракнал. По дрехите не мога да определя годината. Обръщам снимката; няма дата. Уил сигурно не я е написал нарочно.

Хванала снимката в краищата, за да не я съсипя с мръсните си пръсти, дълго се вирам в нея. Уил излъчва спокойна увереност. Усмивката му е предразполагаща и озарява очите, които блестят дори на тази стара снимка. Носът му е тесен и прав, веждите — гъсти и извити, скулите — високи. Склонил е глава върху моята, сякаш и двамата искаме да се почувстваме свързани.

Неудържимо се изкушавам да взема снимката, но Уил няма да я намери, а може би на него ще му е нужна повече. Дано да го открия тук през 1948 и да не ми е необходима снимка за спомен.

Неохотно прибирам всичко в табакерата. Укорявам се мислено, че не донесох нещо дребно, което да добавя вътре. Заравям я и се изпоцапвам още повече. Докато наместя камъка и го покрия с клоните, вече съм цялата в кал.

По дългия обратен път към „Лиз Уотърс“ не мога да прогоня Уил от ума си, а и не искам. Защо времето ни събира и после ненадейно ни разделя? И защо се срещнах с баба и професора? В тази лудост сигурно се крие някакъв смисъл, има ред в хаоса, но какъв? Крайно време е професор Смит да запретне ръкави и да изучи физиката, за да разреши загадката.

Изгладняла без закуска и от копаенето, вземам отново душ, обличам чисти дрехи и тръгвам към „Юниън“ за ранен обяд. По-бързо ще е да се нахраня в закусвалнята в „Лиз Уотърс“, но не искам да се преструвам, че познавам хората и да водя лековати разговори. На терасата с изглед към езерото е по-лесно да остана анонимна.

„Юниън“ изглежда съвсем непроменен отвън. Вътре също не откривам особена разлика. Мирис на печени бургери напълва устата ми със слюнка. Грабвам поднос и го плъзвам по тезгяха. Студенти с бели хартиени шапки и престилки вземат поръчките и приготвят храната.

— Какво обичате? — пита момче, докато чета менюто, написано четливо върху черна дъска.

— Един хамбургер и шоколадов малц, моля — отговарям.

— Добре — казва той.

Гласът му ми се струва странно познат. Настръхнала, поглеждам на кого принадлежи и виждам висок студент с пъпчиво лице да записва бързо поръчката ми. Познати кафяви очи се втренчват в мен иззад очила с телени рамки. Той ми подава купон.

Смити?

— Благодаря — заеквам и вземам хартийката.

Не мога да откъсна поглед от недораслия професор Смит. Забелязал любопитството ми, той свежда очи и избърсва длани в престилката си.

— Всичко ще е готово след няколко минути.

— Благодаря — повтарям, затруднена да свържа младата му версия с първата, която срещнах през 1970. Изглежда различен дори в

сравнение с последния път, когато го видях. Кожа и кости е, с източен врат и дълги ръце. След време ще стане далеч по-привлекателен.

Обръщам му гръб, плащам поръчката и сядам на малка маса, откъдето мога да го наблюдавам. Суети се объркан зад тезгяха. Разбърква малца с мляко, после прибавя препълнена лъжица сладолед; млякото плисва и опръсква престилката му.

Непохватните му движения привличат вниманието на колега, който му дава указания. Смити добавя още съставки и слага чашата под бъркалката. Щом я включва, сместа изригва като фонтан.

Закривам уста, за да не се разсмея. След няколко минути той тръгва да ми донесе обяда. По стъклената чаша с малцов сироп се стича сладолед.

— Изглежда много вкусно — казвам, за да го поуспокоя.

Той ме стрелва с поглед.

— Приятен обяд!

— Благодаря — усмихвам се.

Докато поглъщам лакомо сочния бургер и пия малца, наблюдавам как Смити разтребва и бърше маси. Вдига купчина мръсни съдове, обръща се и препречва пътя на момче, натоварено с пълни чинии.

Отварям уста да му извикам предупредително, но е твърде късно. Той се сблъсква с другия студент и храната се разпилява. По лицето му се изписва ужас. Трябва да решава сложни уравнения, келнерството не е за него.

— Смити! — подвиква по-възрастен работник.

— Да, сър? — отвръща гузно той.

— Я си почини да се успокоиш!

— Да, сър — съгласява се още по-оклюмал Смити.

Сваля бялата престилка и шапката. Излиза на терасата и сяда на оранжев стол с изглед към езерото.

Не мога да го гледам толкова отчаян. Избърсвам уста и отивам при него.

— Лош ден, а? — Сядам на стола срещу него.

Той се сепва и изправя гръб.

— Видя ли?

— И как не! — усмихвам се. — Не се панирай. Всички имаме лоши дни.

Той поклаща глава и се втренчва в земята.

— За нищо не ме бива. Сигурно не съм създаден за колеж.

— Защо мислиш така?

Дъската ли му хлопа? Той е съвършеният студент.

— Не съм схватлив. Всички други знаят какво да правят и се вписват в обстановката.

Намества си очилата, сякаш положението ще се подобри, ако вижда по-ясно.

— А ти?

Върху масата пада листо. Той го перва с длан, поглежда ме, после пак се взира към езерото, все едно му е много трудно да ме гледа в очите.

— Като малък живеех доста простичко. Сега всичко е ново и ме препъва. Не съм работил в ресторант. Нищо не правя както трябва и цялото ми старание отива на вятъра.

Въздишката му е пълна с разкаяние и самоомраза.

— Тогава недей да се стараяш чак толкова — предлагам.

Поглежда ме, сякаш съм идиот.

— Как ще ми помогне по-малкото старание?

— Е, няма да си толкова нервен. В момента си напрегнат до скъсване и просто си чакаш белята. Отпусни се, забави темпото.

Той поклаща глава. Не одобрява съвета ми.

— Не мога да карам по-полека. Имам много за вършене.

Потропва бързо с крак по земята и пак побутва нервно очилатата.

— Защо не си намериш друга работа? Какво умееш?

Говоря по-тихо и по-бавно, за да го успокоя.

— Градинарство. Работил съм в овощна и зеленчукова градина. Работя и в университетската библиотека. Там е по-добре. Най-голямата злополука е да объркам подредбата на книгите.

— Или да събориш етажерка. Това е сериозно — подсмиввам се.

На лицето му се изписва страх.

— Не говори така!

Ветрецът духва косата ми пред очите. Отмятам я зад ухото.

— Работиш на две места? Много е.

— Не е достатъчно. Търся си работа и в неделя. Разходите надминават очакванията ми и парите ми се топят.

— Кога намираш време за учене?

— Когато не работя, уча. Харесва ми. През останалото време спя, но то все не стига.

Усмива се срамежливо, напомняйки ми благия мъж, в който ще се превърне.

— Съчувствам ти за недоспиването — казвам, но за мен сънят представлява опасност. Опасност да ме запратят в поредното непознато време. — Е, според мен се справяш чудесно. Помни, че колкото и лоши да изглеждат нещата, всичко ще се подреди. Недей да губиш надежда. Горе главата и не позволявай на никого да те отчайва.

— Защо си толкова мила с мен?

Въпреки думите ми той отпуска умърлушено глава.

— Защо не? Ти си страхотно момче. И ако ми позволиш да ти дам съвет, потърси си работа при някой професор по математика или физика. Ще се чувстваш много по-добре.

— Предложението не е лошо.

— Още нещо. Случайно да познаваш момче на име Уил?

Мисля, че едва ли са се срещнали, но си струва да пробвам.

— Не, доколкото си спомням. Имам съсед на име Били.

— Висок и русокос? — питам, но се съмнявам Били да е Уил.

— Не, с тъмна коса е. Защо питаш?

— О, просто търся стар приятел.

— Жалко, че не мога да ти помогна. — Той се изправя в цял ръст.

— Почивката ми свърши. Благодаря за разбирането.

— Няма проблем. Беше ми приятно да си поприказвам с теб.

Той си слага хартиената шапка.

— Надявам се да те видя пак.

Усмивам се.

— Ще ме видиш. Обещавам.

Оставям Смити сам с надеждата да съм го поутешила и отивам на лекция по физика. Може би ще открия разковниче, което съм пропуснала, отсъствайки от клас. Професорът обаче е стар и скучен, а лекцията надминава възможностите ми. Определено няма начин сама да открия формулата за пътуване във времето.

На връщане към пансиона спирам до часовниковата кула — висока и загадъчна. Какви тайни крие зад стените си и защо не съм чувала камбаните да бият през деня?

Слагам длан върху камъка. Изпрати ме вкъщи. Изпрати ме там, където се чувствам в безопасност и имам семейство и любов. Затварям очи и облягам чело върху хладната стена, ала нищо не се случва. Не проехтява камбанен звън, мълния не прорязва синьото небе. Още съм тук, с обувки с цветни носове и дращеща вълнена пола.

Тръгвам по кея пред „Лиз Уотърс“ и гледам лодките по гладкото чисто езеро. Дали Уил гребе сред водата? Има ли изобщо значение? Ами обещанието, което дадох на баба, да открия изгубеното бебе? Как ще го изпълня, след като не знам кога е родено, къде и кой е бащата?

През нощта лежа и обмислям преживелиците си. Прелиствам албума, който Смити ми даде през 1951. Тежкото чудовище сигурно тежи поне два килограма. Обръщам на спортния раздел и намирам двете страници с гребците.

И го виждам. Уил е в отбора от 1930. Лицето му е със сериозно изражение, типично за момче, позиращо за спортна снимка. Не мога да преценя дали е доволен, пътувал ли е вече и знае ли за мен. Косата му е същата както в деня, когато го срещнах — чорлава и поне от две седмици се нуждае от подстрижка. Взирам се дълго и зърнистото черно-бяло изображение.

— Кой си ти, Уил? И защо се появи в живота ми?

Не получавам отговор като с вълшебна пръчица. Прелиствам албума да убия времето. Смити сигурно е искал да видя снимката на Уил. Или нещо друго? Стигам до раздела, посветен на „Лиз Уотърс“. Има пет групови снимки, по една за всяко крило. Прокарвам показалец по редиците лица и едно ми изглежда познато, ала не разбирам защо. Проследявам списъка с имената и откривам момичето. Руби Фелпс. Майката на баба. И тя ли е живяла в „Лиз Уотърс“?

— Коя си ти, Руби? Какво се е случило с бебето ти?

Взирам се в деликатните ѝ черти, сякаш да я накарам по телепатия да ми изпрати отговорите. Тя ми се усмихва безгрижно. Затварям албума и се излягам. Какво ли е било да родиш толкова млада по онова време? Омъжена ли е била? Или още е учела в гимназията?

Изтощена съм. Не знам дали е от вълненията, или от безсънните нощи. Изглежда няма да науча нищо повече тук, в това време. Срещнах бъдещия професор, намерих писмата на Уил и той не се появи магически, затова решавам да се оставя в ръцете на съдбата. Завивам се и затварям очи. Блаженство е да отпусна глава върху

възглавницата. По-късно, от дълбините на съня, долавям далечен звън на камбани.

11.

Голите стени над мен разкриват, че съм в ново време. Дори не се изненадвам. Лежа, загледана в тавана. Снощи мислех, че ми е все едно дали ще отпътувам или не. Сгрещила съм. Мразя да се нося из времето като перце във ветровит тунел.

Това скиталчество изсмуква силите ми. Постоянното лутане държи нервите ми обтегнати до краен предел. Изтощително е. В очите ми напират сълзи. Дали да не остана в леглото оттук нататък и да видя какво ще последва? Ако не излизам от стаята, не се налага да се изправам лице в лице с новия свят.

Вратата се отваря. Избърсвам безнадеждните сълзи. Влиза момиче в пола, спускаща се доста под коленете, закопчана догоре риза и чуплива коса, подстригана на черта над раменете. Веднага решавам, че не я харесвам, защото не е баба.

Непознатата ме поглежда и поклаща глава.

— Е, поне си будна вече. Ако побързаш, ще можеш да закусиш.

— Не съм гладна — промърморвам с надеждата да не е бъривка.

— Твоя работа, но не се мотай.

Новото момиче си събира учебниците, тананикайки, и излиза отново след още едно назидателно поклащане с глава.

Слава богу. Обръщам се и оглеждам спретнато подредените й вещи. Книгите са подредени по височина. Виждам недовършен гоблен с цветен десен. Върху нощното й шкафче има снимка в рамка на млад мъж. Годеник може би?

Върху моето нощно шкафче има будилник, ключ за стаята, карта за членство в студентския клуб. Вземам картата и я разглеждам. Името ми е изписано четливо. Абигейл Торп. После дъхът ми секва. Годината е 1930.

Скок от осемнайсет години. Твърде далеч. Как ще се впиша тук? Хрумва ми само един отговор — няма да мога. Аха да се разплача пак, но погледът ми попада върху албум на леглото и се сещам, че е от

1930. Уил също ще е тук! Прогонвам тревогите и скачам от леглото да видя календара. Да! Април 1930. Сигурно сега се срещаме за пръв път.

Втурвам се към гардероба. Роклите са по-дълги от предишните, които изгърпях по принуда. Върху най-горния рафт са подредени шапки с форма на камбана. Обувките са с дебели токове и обли носове. Няма пантофки или маратонки. Избирам жълта рокля с буфан ръкави и разкроена пола. Слагам и кремав пуловер. Роклята е с изчистени линии и вталена на подходящи места — приятна промяна в сравнение с предишните десетилетия. Кой би очаквал елегантна мода по онова време?

Не съм сигурна какво да направя с косата си. Момичетата от албума са с къси, причудливо чупливи коси отстриани. Няма да ми се получи. Не изглежда уместно да я вържа на опашка или да я оставя пусната. Сплитам я на тила и се надявам да е достатъчно убедително.

В закусвалнята избирам маса в ъгъла, за да не ме безпокоят. Ровя из гъстата овесена каша в купата и се питам как най-бързо да открия Уил. Да се навъртам край навеса за лодки? Ще се появи там рано или късно, ако е тук. Ами ако не е?

След закуската излизам навън да завладея моя нов свят. Няма да ходя на лекции. Да пропусна един ден не е от значение, а и нищо чудно още утре да отпътувам нанякъде. Подухва хладен ветреца, но слънцето грее ярко. Денят ще е топъл. Цъфнали глогини изпълват с уханье пролетния въздух.

Къде да отида? Знам, че професорът не е тук. Сигурно още не е роден. Баба също. Според албума обаче Уил вече се е появил на белия свят. Той е единствената ми надежда да намеря приятелско лице. Тръгвам по скърцащите дъски на кея пред „Лиз Уотърс“ да огледам езерото за гребни лодки. Не виждам нито една.

Няколко минути се любувам на птиците, реещи се изящно над водата, после поемам към Пикник Пойнт. Сега по покрития с чакъл път се движат и старомодни автомобили. Под старомодни имам предвид черни, изработени сякаш от консервени кутии, с тънички черни гуми и калници, по-подходящи за велосипед.

Навлизам в полуострова и тръгвам по главната пътека. Решавам да нагледам тайника на Уил. Знам, че не може да е добавил нещо ново, защото пътува само напред, а аз вече съм прочела писмата му. Съкровището обаче ми вдъхва увереност. Свързва ме с Уил.

Стигам до отклонението и не вярвам на очите си. Облегнат на дърво, Уил лови риба, сякаш няма никакви грижи на този свят. Свел е глава или дълбоко замислен, или задрямал. Тъмнорусата коса се спуска над лицето му, но бих разпознала навсякъде чистия контур на профила му. Свил е коляно; между пръстите на свободната му ръка виси цигара.

Сърцето ми изпомпва кръв с пълна скорост. Озъртам се, не знам какво да направя. Да отида до него и да го поздравя? Познава ли ме вече Уил? Не мисля. Най-послед топката е в моето поле. Аз дърпам конците. Знам неща, които не знае, и той има нужда от мен.

Приближавам и спирам до бряст на десетина крачки от него. Дълбоко замислен, Уил не ме забелязва. Лицето му е сериозно. Не прилича на усмихнатия безгрижен Уил, когото познавам.

— Здравей, страннико.

Той вдига отнесен глава. Откъснала съм го от някакво далечно място.

— Здравей — отговаря любезно, но насочва поглед към въдицата. Няма никаква представа коя съм. Разкъсана съм между разочарование и радостно вълнение, че най-сетне имам думата след всичките му тайни в деня, когато се срещнахме. Сега разбирам как се е чувствал.

— Откога си тук?

Заставам на няколко стъпки. Уил ме поглежда, сякаш съм нахална натрапница, каквато съм, предполагам.

Мълчим. В очите му не проблясва нито искрица интерес. Не ме познава, а няма и никакво желание да ме опознае.

— Час-два — отговаря и пак се втренчва във водата.

Взирам се в познатия му профил; олеква ми при вида на русата му коса, контура на брадичката, дланта, стиснала въдицата. Не го познавам добре, но вече съм сигурна, че ще го опозная. Поне едно съм научила — времето не лъже.

Сградата на парламента е красив декор на хоризонта. Поне някои неща не се променят с годините.

— Хубав ден е — отбелязвам.

Той свъсва вежди. Свивам устни да не се разсмея и сядам на тревистия бряг. Нагласявам роклята, та да не показвам твърде много крака.

— Преча ли ти?

След минута мълчание той дръпва от цигарата; върхът ѝ припламва ярко и мирис на тютюн стига до ноздрите ми. Уил издишва бавна сива струйка дим.

— Плашиш рибата.

В моето време момчетата обикновено се понаперват и присъствието на момиче. Уил очевидно е безразличен към мен. Кимвам към празната кофа.

— Май не ти върви много.

Той изрича с едва прикрито раздражение:

— Искате ли нещо, госпожице?

Подсмихвам се. Да си поиграя ли с него, или да карам направо? Да се опитам ли да го стресна? Полага му се.

— Не. Но пътувах дълго време.

Той свива устни и се обръща към мен с посърнало лице. Не очаквах това. Уил бързо прикрива болезненото чувство, изсумтява и се извъръща с престорено отегчение.

— Трийсет години — казвам, имайки предвид първата ни среща.

Изражението му се променя — в сините му очи пробягва изненада. Остава въдицата и се обръща безизразно към мен.

— Преди трийсет години не съм бил роден.

Повдигам вежди.

— В бъдещето.

Той застива. Вече съм привлякла вниманието му. Той издишва и раменете му се отпускат. Спомням си своята безпомощност, когато започна всичко, и ми дожалява за него. Ако е от двайсетте, вероятно не е пътувал повече от два пъти. Уил обаче нищо не казва. Дръпва от цигарата и издишва дима. Мислите му остават недостъпна загадка.

— Можеш да говориш с мен. Всъщност през 1961 беше доста приказлив.

Раменете му се изопват. Дразня го, но не искам да се откажа и да си тръгна. Той се втренчва в далечна лодка сред езерото. Опитвам отново:

— Показа ми къде си заровил табакерата. Да те заведе ли там? Знам къде е.

Лицето му изразява удивление, ала той мълчи цяла минута. Найсетне се обръща към мен и казва остро:

— Добре. Какво искаш?

— Слушай, ако ми дадеш възможност, можем да си помогнем.
Срещали сме се преди.

— Звучи невероятно.

— Да, но е факт.

Внезапно думите ми, че съм от бъдещето, ми се струват като от нескопосан сценарий за научнофантастичен филм.

Уил се взира в плувката сред водата, всмуква пак от цигарата и издишва дима, все едно ме няма. Мислех, че ще събудя любопитството му, ала сякаш съм невидима.

Оглеждам този Уил от трийсетте. Носи избеляла зелена риза. Платът изглежда мек като масло. Кафявите му панталони са закопчани небрежно с тиранти. Шапката заслонява очите му от слънцето, но не ги скрива от мен. Хладният ветреца откъм езерото роши косата му. Потънал е в мисли, в които още не съм допусната. После си спомням и ми се приисква да се ритна, задето съм толкова безчувствена.

— Съжалявам за семейството ти — изричам нежно.

Болка помрачава очите му.

— Знам колко е трудно да си съвсем сам.

Той прочиства гърло и проговаря тихо:

— Откъде знаеш?

— Ти ми каза — отговарям, наблюдавайки внимателно лицето му.

Уил поклаща глава.

— Щях да си спомням, ако ти бях казал. Сигурен съм, че не те познавам.

— Уил...

Поглежда ме с повдигнати вежди, изненадан, че съм изрекла името му.

— Аз съм като теб. Каза ми го в бъдещето.

Той впива очи в мен. Приисква ми се да разбере какви мисли се въртят в ума му, но те са стаени дълбоко. Уил захвърля цигарата във водата, навива кордата и прибира въдицата.

Изправям се и пристъпвам по-наблизо.

— Вярно е. Каза ми го през есента на 1961. Срещнахме се в „Юниън“.

Той става и вдига длан.

— Стига. Престани, моля те.

— Но...

— Сигурно си мило момиче и може би казваш истината, но днес не ми е до това.

Поглежда ме с измъчени очи и дъхът ми секва. Взема кофата и се отдалечава.

Тръгвам след него.

— Уил, чакай! Трябва да ти разкажа всичко!

Той спира.

— Остави ме на мира! Моля те! Не искам да знам.

Гласът му, глух и умолителен, ме заковава на място.

После се отдалечава по пътеката. Крачи с отпуснати рамене и сведена глава. Тежко му е, но защо не иска да говори с мен, навярно единственият човек, който наистина го познава? Необяснимо е.

Сядам и се облягам на дървото там, където допреди минута е седял Уил. За пръв път усещам, че съм тук с някаква цел. Иначе защо съдбата ще ме праща из времето без причина? Винаги съм или с Уил, или с професора. И с баба.

Хвърлям камъче в плитката вода и се вирам в концентричните кръгове. Ако в този хаос има някакъв порядък, защо не го съзирам?

Минава цял ден, откакто видях Уил да лови риба на Пикник Пойнт. Още съм тук, но пътищата ни не са се пресичали повторно. Реших да изчакам съдбата да ни събере отново. След една умопомрачителна литературна лекция за кръговите сюжети обаче пращам съдбата по дяволите. Ако искам да го открия, най-добре сама да го потърся.

Появата ми пред Трип Хол предизвиква любопитни погледи от студентите, които отиват на лекции или се прибират. От Уил обаче няма и следа. Виждам няколко момчета да спринтират на спортното игрище и ми хрумва къде може да е той.

Връщам се по пътеката край езерния бряг, спирам пред навеса за лодки и оглеждам водата. Сниман е в албума, значи участва в отбора по гребане.

На дока група момчета издърпват дълга тясна лодка от езерото, после се събират около тренъора. Поемам обратно към общежитията,

за да пресрещна Уил на връщане. Заставам на хълма край „Лиз Уотърс“ и чакам, сгушена по-плътно в пуловера, защото захладнява бързо.

След петнайсетина минути най-сетне виждам момчета в спортни екипи — бели тениски и къси панталони. Поглеждат ме, когато минават край мен. Правя се, че не ги забелязвам. Чакам Уил. Забелязвам го да върви сам с наведена глава, стиснал цигара между пръстите.

Щом приближава, заставам на пътеката пред него. Той вдига глава и застива. Реакция му е като студен шамар.

— Здравсти.

Препречвам му пътя като неподвижна бариера.

— Здравсти — изрича той по-скоро като „довиждане“ и отклонява поглед.

Заобикаля ме и продължава напред с широка крачка. Подтичвам, за да го настигна.

— Нищо ли няма да ми кажеш? — питам запъхтяна.

Той дръпва от цигарата и изпълва въздуха с миризма на тютюн.

— Госпожице, изморен съм, а и гладен. Искам да се нахраня.

— Сериозно? — търпението ми се изчерпва. — Аз съм тук! Не че ми се иска, но съм тук. Ти също.

Вятърът разплита косата ми. Прибирам кичура зад ухото.

Той продължава да върви.

Спирам и подвиквам след него:

— Уил, имам нужда от теб.

Той се обръща към мен и пак ми прави впечатление измъченото му изражение.

— Не разчитай на мен. Повярвай ми, не мога да ти предложа нищо. Най-добре стой далеч от мен.

— Моля те. Не ме отблъсквай. Можем да си помогнем взаимно.

Уил се поколебава и сякаш обмисля думите. Ала точно когато решавам, че съм го убедила, той поклаща глава.

— Никой не може да ми помогне.

И пак тръгва.

— Да му се не види, Уил! През шейсет и първа си трън в задника, но през трийсета направо си непоносим! И аз не съм искала това!

Той обаче не спира. Изчезва зад завоя. Прииска ми се да изкрещя, но по пътеката има други студенти. Втурвам се към кея пред „Лиз Уотърс“. Водата плиска по пилоните. Писнало ми е да нямам власт над живота си, а сега единственият човек, на когото мога да разчитам, дори не желае да разговаря с мен!

Двама влюбени разстилат одеяло върху дъсчения кей. Носят и кошница с храна. Насилвам се да се усмихна. Не искам да ги гледам как флиртуват, ала нямам желание и да се върна в пансиона при високомерната си съквартирантка. Не искам да ходя на Пикник Пойнт, нито на терасата в „Юниън“. В кампуса буквално няма място, където мога да се чувствам добре. Погледът ми обаче попада на две лодки и кану, вързани за дока. В езерото никой няма да ме безпокои. Какво пък!

Качвам се в по-чистата на вид гребна лодка и развързвам едната връв.

— Ще ми подхвърлиш ли другото въже? — питам момчето, принуждавайки го да остави за малко възлюбената си.

— Сигурна ли си, че е добра идея? Изглежда ще вали.

Поглеждам към облачното небе. Не е толкова зле, а и ако не избягам нанякъде, ще се разпадна.

— Няма да се бавя.

Настанявам се на дървената пейка. Лодката се плъзва по водата и се отдалечава от кея. На летните лагери съм управлявала кану и каяк, но не и гребна лодка.

Потапям веслото във водата. Заоравам прекалено надълбоко и едва го издърпвам. По-трудно е, отколкото изглежда. За щастие правя две-три добри загребвания и се откъсвам от кея и любопитните погледи. После веслото се отплесва, защото съм го потопила плитко, и ме праща върху грапавото дъно на лодката. Припълзявам отново на мястото си с надеждата двамата на кея да не са забелязали и започвам да гребя по-внимателно. Вятърът ми помага да се отдалеча от брега и от източника на всичките ми злощастия. От вътрешността на езерото гледката е по-красива. „Лиз Уотърс“ се възправя като непоклатима скала на хълма. Нейно Величество Карилиън Тауър се извисява достолепно над дърветата, направлявайки тъжната ми участ.

Студентите на терасата в „Юниън“ приличат на мънички статуетки. Свободна съм и най-после съм сама. Прииска ми се да продължа да гребя, докато се върна в своето време.

Повдигам веслата, прибирам ги в лодката и се оставям на течението. Езерото е необятно, водата — тъмна. Аз съм незначително петънце като водна буболечка на повърхността.

Вятърът побутва леко лодката, вълничките се плискат утешително в дъските. Над мен прелитат гъски, връщащи се от южните си убежища. Позволявам на ума си да се зарее към побезгрижното време, когато най-големият ми проблем бе как да се отърва от противния пияница край лагерния огън. Колтън, слава богу, ми се притече на помощ. От тогава сякаш е минала цяла вечност.

После се питам дали през онази нощ табакерата на Уил е лежала заровена в земята наблизко. И какво се случва с Уил в бъдещето? Ужасява ме мисълта, че е възможно да не разбере, защото не мога да се върна у дома.

Вятърът се усилва и носи студ над езерото. Поглеждам към брега и осъзнавам, че е тъничка ивица в далечината. Навлязла съм много навътре. По дяволите!

Пускам веслата във водата и насочвам лодката към сушата. Завалива ситен дъждец. След минута се излива студен порой и пуловерът ми подгизва като гъба. С разкривено лице натискам по-силно веслата. На два пъти не загребвам достатъчно дълбоко и се стоварвам на дъното на лодката сред растящата локва вода.

Връщам се разтреперана на седалката. Брегът все още е далеч. Стисвам по-здраво веслата и започвам да гребя като луда. След пет минути ръцете ме заболяват, дланите ми се покриват с мехури и непрекъснато изпускам хлъзгавите весла. Греблото се изплъзва от хватката ми за кой ли път, изскача от халката и цопва в езерото. Проклятие.

Залитайки, се пресягам да го взема, но разбунената вода вече го е отнесла извън обсега ми.

— АААА! — изкрещявам.

Опитвам се да гребя с едно весло, но се завъртам в кръг. Остава ми да извадя тежкото весло от халката и да гребя права. Изправям се внимателно под пороя и се разкрачвам, за да запазя равновесие. Пробвам да насоча лодката към отплавалото весло. Безуспешно.

— Защо всичко се прецаква? — извиквам. — Мразя те, свят! Мразя те!

Дъждовните капки, плющящи в езерото, заглушават гласа ми. Сядам тежко на пейката, прибирам единственото си весло в лодката и отчаяна закривам лице с длани.

Обувките ми са пълни с вода, пръстите — по-набръчкани от онзи път, когато гостувах на приятелка и киснах два часа в горещата ѝ вана; на всичкото отгоре мехурите по дланите ми започват да се пукат. Обзема ме отчаяние, но сама съм си виновна, че като глупачка тръгнах с лодката, вместо да се прибера в стаята си.

Чувам шум и се оглеждам. Сред сивата дъждовна пелена зървам лодка да плава към мен.

Слава богу, не знам как щях да се върна без помощ!

Лодката приближава. Самотният гребец движи веслата с плавен, силен замах. Никакво плискане и отплесване от халките. Фигурата се очертава по-ясно и подозренията ми се оправдават.

Уил е.

12.

— Полудя ли? — Уил надвиква плющящия дъжд.

Лодката му приближава до моята. Не се стърпявам. Усмиввам до уши.

— Явно си полудяла. — С гневно присвити устни той се пресята и сграбчва въжето, влачещо се във водата, събрана на дъното на лодката ми. Овързва го около кърмата на своята лодка и пита: — Можеш ли да се прехвърлиш?

— Разбира се. Не съм безпомощна.

Той повдига вежди.

— Нима?

По лицето му се стичат дъждовни капки. Мокър е до кости като мен.

Хваща ръбовете на двете лодки с една ръка. Подвива колене, за да не залитне и ми протяга длан.

— Ще държа лодките. Хвани ме за опора.

Сърцето ми препуска; не знам дали защото дойде да ме спаси, дали защото съм сред езерото посред буря, или защото дори и под дъжда лицето му е неочаквано красиво.

Замръзнала до кости, поемам протегнатата му ръка. Той ме хваща крепко и ме удържа, докато с роклята и обувките с високи токове трмаво се прехвърлям в неговата лодка. Лодките се разклащат и си наранявам глезена на ръба, но Уил все пак успява да ме придърпа при себе си.

Продължава да вали като из ведро. Уил пуска лодките, хваща ме с две ръце и ме настанява на седалката срещу него, преди да направя нещо глупаво — например да съборя и двама ни в бурните води.

— Добре ли си? — пита загрижено.

— Не съм била по-добре — зъбите ми тракат.

Той се намръщва, после хваща ловко греблата и насочва лодката към брега. Едва сега, виждайки колко усилия полага да ни върне на сушата, осъзнавам, че на истина съм се отдалечила много. При всяко

загребвано силните му мускули се напрягат под тениската. Дъждът се стича по носа му и капе от върха. Усмиввам се.

— Кое е смешно? — пита той.

— Знаех си, че рано или късно ще ми проговориш. Не си представях обаче, че ще е така.

— Разговорът се отлага. Сега трябва да стигнем до брега, преди да умреш от студ.

Той е по тениска и къси панталони; под студения порой кожата на ръцете и краката му е настръхнала.

Най-после стигаме до кея през навеса за лодки. Уил скача пъргаво на дока, развързва лодките и ми подава ръка. На бузите му има червени петна. Краката ми са вкочанени от студа, едва успявам да се изправа и да протегна вледенената си длан. Той я хваща и с лекота ме издърпва от лодката.

— Защо не ме върна до пансиона? — питам.

Вървя след него по кея и обувките ми джвакат при всяка стъпка.

— Не ми се гребеше още половин миля в дъжда. Ще откарам лодките там, когато спре да вали.

Заслонът е пълен с тесни и дълги гребни лодки — някои заемат цялото протежение на пода, други са провесени от тавана; по рафтовете са натрупани весла, въжета и други принадлежности за плаване.

Продължавам да треперя. Две момчета се суят край колесар с теглич.

— Ахой! — поздравява Уил. — Дъждът ни изненада. Ще отидем да се изсушим в салона.

Момчетата ме оглеждат. От дрехите ми се стича вода като от повредено кранче. Едва ли виждат често жени в заслона за лодки, камо ли някоя с вид на удавник.

— Ние сме готови. Заклучи, когато си тръгнете — подсмивва се единият.

Уил му обръща гръб и ме повежда към стълбище между редиците провесени лодки. На втория етаж включва единствената крушка и тръгва право към камината до задната стена.

— Свали пуловера, преди да загинеш. Ей сега ще запаля огън.

Стаята е пълна със стари дивани и столове, събрани сякаш от буницето. Снимки в рамки на отборите, грамоти и купи от регати са

разпръснати по стените и етажерките. Голям плетен килим е застлан пред камината.

Треперя неудържимо. Събличам тежкия мокър пуловер и го слагам върху полицата на камината, за да не съсипе дъсчения под. Кожата ми е настръхнала. Скръствам ръце да се стопля. Уил подпалва стари вестници в камината. Пламъците лумват силно; инстинктивно пристъпвам към огнището.

Докато огънят се разгаря с жизнерадостно прашене, Уил изчезва и се връща с купчина малки хавлиени кърпи.

— Няма други, съжалявам. С тези бършем лодките, но са чисти. Ето ти и сухи дрехи. По-малки не можах да намеря. В дъното на коридора има баня.

Поглеждам с признателност сивия анцуг с емблема на отбора по гребане.

— И той е чист, не бой се — казва Уил, сякаш ще се погнуся да облека сухи дрехи.

— Благодаря.

Вземам вързопа и отивам да се преоблека в банята. Подсушавам си косата с кърпите, надявам възширокия спортен екип и мекото трико е като ласка върху студената ми кожа.

Връщам се боса, понесла мократа рокля, чорапогащника и съсипаните обувки. Уил вече е сложил два дървени стола пред разпаления огън.

Обръща се към мен ядосан:

— Ще ми обясниш ли сега какво търсеше посред езерото в бурята?

— Не предполагам, че ще се отдалеча толкова. Лодките са ужасни. Трябва да изобретят по-добър начин за захващане на веслата в проклетите халки. — Протягам замръзналите си крака към огъня. — О, да... Всъщност някой се е сетил. В бъдещето.

Устните му се разтягат в ненадейна усмивка и за да я скрие, той започва енергично да бърше косата си с кърпа.

— Не отговори на въпроса ми. — Поглежда ме с щръкнала нагоре коса и оцветено от пламъците лице, досущ, като плашило. — Е?

Въздишам и се вирам в огъня, припомняйки си чувството за безизходица, подтикнало ме да отплавам с лодката.

— Не издържам вече. Никога не съм на мястото си. И не мога да избягам от... — Размахвам отчаяно ръце във въздуха. — Времето.

Гърлото ми се стяга, ала отказвам да плача пред Уил.

Той стои пред мен с мокрите дрехи и гуменки, хавлията е праметната през врата му, косата му стърчи във всички посоки. Гледа ме, все едно съм идиот.

— И какво? Излезе с лодка в бурята?

— Отначало не валеше.

Уил се смръщва.

— Хей! Ако беше поговорил малко с мен, нямаше да го направя! Не съм малоумна. Позволено ми е да се разпадна след толкова щурание из времето. — Сядам на ръба на камината, за да съм по-близо до топлината. — Миналия път беше мило момче. Сега си странен, меко казано.

— Да се разпаднеш? — Уил разкривява лице. — Изразяваш се доста интересно.

— Светът се променя много, повярвай ми — отвърщам тихо, уморена след пороя от думи.

Той сяда на стола до камината. И двамата мълчим объркани. Огънят пропуква и най-сетне започвам да се стоплям.

Уил проговаря, този път с по-мек тон:

— Колко пъти си пътувала?

Пресмятам, свивайки пръст след пръст.

— Шест, ако броим този път... мисля.

— Шест!

Той скача от стола, все едно съм го сръчкала с горещ ръжен.

Цифрата, изречена на глас, потиска и мен.

— А ти?

— Два пъти, но и това ми е много.

Поглежда ме, паникьосан от вероятността да продължи да пътешества из годините.

Кимвам. Разбирам го отлично.

— Не знам докога ще остана тук, но в бъдещето ти ми каза, че сме добри приятели. — Поглеждам го в очите и най-искрено добавям: — Наистина имам нужда от приятел. Случиха се много неща, а с другото не мога да ги споделя.

Уил се обляга на полицата над камината. Лицето му омеква.

— Вчера, когато ме заговори, току-що бях получил ужасна новина. — Прокарва пръсти през влажната си коса. — Не знаех как ще оцелявам занапред. Реших, че е най-добре да не създавам приятелства, защото нямам представа какво ще ми се случи утре. Ти обаче ме накара да видя нещата от друг ъгъл.

— Значи сме приятели? — питам.

Той се усмихва и за пръв път откакто се разделих с баба, чувствам, че може би ще се справя.

Уил се преоблича в анцуг като моя. Приличаме на дубликати на Нещото 1 и Нещото 2. Той хвърля в камината подгизналия си пакет цигари се мръщи. Слага чайник над огъня и сяда до мен.

Неловко е. Договорили сме се да си помагаме, но сме на тръни. Той хвърля още една цепеница в камината. Искрици се разлитат във въздуха като светулки по здрач.

— Знаеш кой съм, но коя си ти? Не знам дори как се казваш.

— Аби. Откакто започнах да пътувам, всички ме наричат Абигейл, но за приятелите съм Аби.

Той улавя погледа ми и двамата се усмихваме едновременно.

— Нали разбираш, че това е парадокс? Познаваш ме от твоето минало, което е моето бъдеще?

— О, схващам абсурда, повярвай ми. — Взирам се в огъня и пак протягам длани към пламъците; пръстите ми все още приличат на сушени сливи.

— Имаш мехури. — Уил улавя ръката ми.

— Заслужавам си ги.

Той прокарва леко показалец по разранените ми пръсти. По ръката ми пробягват тръпки.

— От кое време си всъщност?

Той пуска дланта ми и се изправя.

Казвам му.

Уил се облещва.

— Това е доста далеч в бъдещето.

— Знам. Всичките ми познати роднини още не са родени.

— И всички от моето време са мъртви в твоето — добавя тъжно той.

Уил сварява кафе — прекалено горчиво и пълно с едри зрънца. Цял час му разказвам преживелиците си. Обяснявам му как съм се

срещнала с професора и добавям, че според мен ще изиграе важна роля в живота ни. Споделям надеждата си да ни спаси.

— Обаче не мога да говоря повече с професор Смит. Поне ако продължа да се връщам назад. Оттук нататък ти си на ход. Когато се срещнете, направи всичко възможно да му помогнеш. Ще стане брилянтен физик и вероятно ще намери начин да ни върне там, където ни е мястото.

Уил обмисля думите ми.

— Докато си тук, може да потърсим някакво обяснение, което да споделя с професора.

— Дали да не посетим Карилиън Тауър? Не съм се качвала в кулата, но може би ще намерим начин да влезем.

Пламъците обрамчват с топли сенки скулите на Уил.

— И индианските могили. Може да открием нещо важно там — предлага той.

— В мистични сили и духове ли искаш да повярвам?

— Знам само, че индианците са гледали много сериозно на обичаите си. А и все пак са били на тази земя по-дълго от нас. — Уил поглежда към часовника и се намръщва. — Вечерният ти час приближава. Трябва да тръгваме към пансиона.

Скача и разпръсква въглените в камината.

Ставам и връщам столовете на място.

— Съвсем забравих за това.

Събираме мокрите дрехи и излизаме навън. Дъждът е спрял и влажният въздух е свеж и дъхав като обещание.

— А лодките? — сецтам се.

— Ще те изпратят и после ще ги върнат.

Хладно е и съм доволна, че не съм с мокрите дрехи. Обувките ми обаче продължават да джвакат.

— Вчера изглеждаше разстроен. Или може би тъжен е неподходящата дума — казвам.

Уил свива устни. Явно не иска да говори затова. След известно мълчание все пак решава да сподели:

— Току-що бях научил, че фермата на татко я няма вече. Целият му труд е отишъл на вятъра.

— Как така?

— Изгубих семейството си...

Той замлъква.

— Каза ми преди. Много съжалявам.

Приисква ми се да го прегърна, ала не дръзвам. Той кимва стоически.

— Като единствен жив наследник на татко получих фермата, но се пренесох напред във времето, а борсата се срива. Понеже никой не внасял дължимите месечни вноски, банката иззела имота.

— Редно ли е?

— Да. И сега всичко, за което е работил татко, е изгубено. Разорен съм, ако не броим малкото, което съм скътал.

— Уил, това е ужасно.

— Мислех, че винаги ще мога да се върна у дома, ако реша, но фермата вече не е моя. Сам съм, без средства за препитание. Не знам какво ще правя.

— Ще измислим нещо. Вече не си сам.

Хващам го за ръката и я стисвам леко. Студен ветрец поклаща клоните на дърветата и ръси дъждовни капки върху нас. Докато стигнем до „Лиз Уотърс“, раменете ни са мокри.

— Е, аз съм дотук — казвам.

Уил не продумва. Взира се в Карилиън Тауър с потъмнели от тревога очи.

— Какво има? — питам.

— Ами ако тази нощ някой от нас отпътува?

Разбирам страха му. Усещам го всеки ден, несигурна дали е по-добре да остана, или да се надявам да се върна вкъщи.

— Когато бях с баба през петдесетте, се стремях да будувам нощем. Получи се и не се пренесох никъде. Чувствах се обаче изтощена и ме изключиха от колежа.

— Значи ще стоя буден. Не съм готов да те изгубя, след като толкова се потруди да привлечеш вниманието ми.

Крайчецът на устните му се повдига и той ме перва игриво с палец по брадичката.

Усмивам се, радостна да видя отново по-топлата му същност.

— Договорихме се! Няма да заспиваме преди зазоряване. Искаш ли да се срещнем някъде към обяд?

— Какво ще кажеш за часовниковата кула? — посочва общия ни враг.

— Чудесно. Дотогава! — Забелязвам жена във фоайето, която се готви да заключи вратите. — Трябва да тичам!

Уил подвиква след мен:

— Не заспивай, Аби! Не искам да остана сам.

Спирам пред вратата.

— Обещавам!

Уил ми махва и поема към навеса за лодки. В стаята събувам мокрите обувки. Искам единствено да заспя, но съм дала обещание. Очаква ме дълга нощ.

Чувам тих звън. Оглеждам се. Съквартирантката ми спи кротко; маска покрива половината ѝ лице. Косата ѝ е навита с парцалчета. Запомнила съм името ѝ — Милдред.

Пак чувам звука. Някой сякаш хвърля камъчета по прозореца, но съм на четвъртия етаж.

Покатервам се върху леглото и надничам към двора долу. Момиче размахва лудешки ръце. Посочвам себе си.

Тя се усмихва и сочи рядко използвания заден вход за моето крило на сградата.

Кимвам, нахлузвам чехли и слизам по задното стълбище до приземния етаж. Открехвам вратата и от прага ми се усмихва момиче с порцеланова кожа и деликатни черти.

— Много си мила — казва ми и се вмъква вътре; преди вратата да се затвори, махва към висока фигура в сенките. — Изгубихме представа за времето, а злата госпожица Пийбоди заключва мястото като целомъдрен пояс.

Засмивам се.

— Радвам се, че ти помогнах.

Момичето ме озарява с широка усмивка и ме обзема усещане, че съм я виждала преди. Къде ли? Изкачваме стълбите.

— И ти ли си на четвъртия етаж? — питам, опитвайки се да се сетя кое е това момиче.

— Не. На третия. В стая 3424. — Носи тежко палто с широка кожена яка; чупливата ѝ светлокестенява коса не стига до раменете. — А ти?

— Номер 4418. Лягам си късно, а съквартирантката ми Милдред спи като пън, така че спокойно замеряй прозореца ми с камъни.

— Делиш стая с Милдред Бродбент? Съчувствам ти.

— Защо?

— Ужасна доносница е. Ако полата ти не е дълга ковкото трябва, ще те издаде. Но сигурно знаеш от опит.

— Знам само, че спи с маска и прилича на опосум.

— Интересно... Видях, че в стаята ти свети. Единствената в цялото крило.

— Нощна птица съм.

— И аз очевидно. Вече знам кого да търся, ако пак пропусна вечерния час.

Тя се засмива и тръгва към стаята си.

— Между другото, казвам се Аби.

Надявам се да съм открила още един приятел в това чуждо ново време.

— Много ми е приятно! Аз съм Руби.

Тя изчезва в коридора.

Зяпвам. Невъзможно е, нали? Ала отговорът ми се прояснява още преди да стигна до стаята си.

Прелиствам албума, който Смити ми даде. Трескаво обръщам страниците до раздела, посветен на „Лиз Уотърс“. Оглеждам снимките на момичетата от всяко крило. Ето я! Руби Фелпс, със същите фини черти и сладка усмивка.

Просвам се върху възглавницата. Току-що помогнах на прабаба си да се вмъкне в пансиона след среща с момче. Обгръщам албума и поглеждам през прозореца към небето над мен.

Бабо, може би все пак ще успея да откроя изгубеното бебе.

13.

Точно преди дванайсет по обяд чакам Уил пред Карилиън Тауър. Още не мога да повярвам, че снощи се запознах с Руби. Светът ми става все по-безумен. Потърсих я, когато се събудих преди малко, но не я намерих. Понеже ни дели само един етаж, едва ли ще е трудно да я срещна отново, но как да я попитам дали е имала дете? Или да я предупредя, че скоро ще забременее?

Уил се появява. Спуска се по хълма. Вятърът развява меката му коса. Висок и строен е, с лека походка; образец на колежанската мода от трийсетте в пуловер без ръкави над риза с яка.

Със свенлива усмивка казва:

— Успяхме.

— И аз се радвам да те видя.

Отдавна знам, че ще се срещнем, ала сега, когато наистина сме заедно, не съм сигурна какво да правя.

— Значи смяташ, че тук е ключът към тайната на пътешественическите ни проблеми?

Посочва часовниковата кула. Каменните стени изглаждат дебели и непоклатими.

— Не съм сигурна, но определено е една от постоянните величини.

Той оглежда стръмните високи стени.

— Не разбирам как камбанен звън може да ни пренесе във времето.

— Може би отваря някакъв портал или пролука. Не знам как се получава, но си струва да поогледаме.

— Може би вътре има тайник с машина на времето размърдва вежди Уил.

— Бих припаднала, буквално, ако открием нещо такова.

В ума ми изплуват научнофантастични филми единственият ми източник на познания за пътуването във времето.

Уил натиска бравата и дори побутва вратата с рамо.

— Залючено е здраво като Форт Нокс.

— Гадост.

— Да. Гадост.

Става ми смешно как пробва израза.

— Може би трябва да влезем с взлом — предлагам.

— Имаш ли фиба?

Поклащам глава. В бързината не си направих труда да си пооформя косата по модата на трийсетте. Просто я вързах на тила. Прическата ми изглежда прекалено семпла и старомодна в сравнение с късите шикозни фризури на другите момичета.

— Но мога да донеса. Да отида ли сега?

— По-добре да не разбиваме ключалката денем. — Той оглежда вратата и дръпва от цигарата си. — Ще действа ме тихомълком.

— Значи тази нощ?

— Да.

Замълчаваме. Подритвам камъчетата по алеята и се питам дали да се сбогувам и да се върна в стаята си. Уил обаче ме изпреварва:

— Искаш ли да се разходим?

Тръгваме към Баскъм Хил. Денят е слънчев и прохладен, но се затопля бързо. Нося жилетка над роклята.

Вървим известно време, потънали в мислите си. Искам да му разкажа много неща, но не знам откъде да започна. Най-сетне казвам:

— Снощи обмислях твоя проблем с парите.

— Имаш предвид липсата им — поглежда ме косо той.

— Да. Каза обаче, че имаш малко. Мога да ти помогна.

— Да не би да разнасяш из времето торба с пари?

— Не, но знам доста за бъдещето и мога да ти предложа къде да инвестираш на сигурно.

Уил явно е скептичен.

— Например дядото на най-добрата ми приятелка от гимназията работеше в „Полароид“, голяма фирма за фотоапарати. По-късно „Епъл“ са голяма компютърна компания. Ще ти напиша някои популярни марки, „Набиско“, „Оскар Майер“ и тем подобни. Ако продължиш напред, ще провериш дали съществуват.

— Не знам как се купуват акции, а след срива на борсата миналата година не мисля, че е добра идея.

— Ще се наложи да научиш сума ти нови неща. Светът се променя много бързо.

— Звучи сложно.

Той изхвърля угарката, настъпва я, бръква в джоба на ризата и изважда нова цигара.

— Ще ти помогна. Непременно трябва да го направиш. Ако заседнеш в бог знае коя година без никакви средства, как ще оцелееш? Парите улесняват живота, а бъдещето е скъпо.

Моят проблем е с обратен знак. Как да отнеса пари в миналото? При всяко пътуване намирам някакви банкноти и монети върху нощното шкафче или в чекмеджето в скрина, но как да съм сигурна, че разполагам с достатъчно за извънредни случаи? Не мога да използвам банкноти от шейсетата през 1930.

Уил запалва нова цигара и дръпва като заклет пушач. Набръчквам нос.

— И спри да пушиш. Ще се разболееш от рак на белия дроб, а и дъхът ти мирише на пепелник.

Той се намръщва.

— Обичаш да се разпореждаш. Всички жени в бъдещето ли са твърдоглави като теб?

Усмиввам се, но знам от кое време идва той.

— Просто се опитвам да помогна. И в бъдещето жените наистина са силни.

Той ме поглежда ехидно.

— Имаш предвид както вчера, когато не можеше да излезеш от езерото?

— Не се разкрещях: „Помощ! Спасете ме!“. Щях да измисля нещо.

Само дето бях изпаднала в самосъжаление. Засмивам се и ми става още по-добре, когато Уил смачква цигарата с върха на обувката си.

— Какво пък! Ще инвестирам и ще се моля да успея да си получа дивидентите.

Пъхва ръце дълбоко в джобовете. Напрягам ум за повече подробности, които да му помогнат.

— Америка ще се включи във Втората световна война в началото на четирийсетте.

— Нова световна война? — смайва се той.

— Да. Много лоша. На всяка цена гледай да не те мобилизират.

Уил въздиша тревожно. Не бива да мисли за това. Може би не е редно да му казвам толкова неща.

— Всичко ще е наред. О! Помня, че войната ни изважда от Депресията. Автомобилните компании извличат огромна полза, защото започват да произвеждат танкове и самолети.

— Надявам се планът ти да успее. Нямам много, но скътах нещичко след смъртта на родителите си.

Произнася думата „смърт“ с тих шепот. Осъзнавам, че е изгубил семейството си преди години, ала за него не е толкова отдавна.

— Кога починаха?

Той прочиства гърло.

— Двайсет и девети септември 1927.

— Преди колко дни разбра?

Болка помрачава очите му.

— Преди седем.

— О, Уил. Дори не мога да си представя как си се почувствал...

Приисква ми се да го прегърна и да го помоля да ми разкаже за семейството си, ала не посмивам и само го докосвам по ръката. Той хваща дланта ми и кимва. Тръгваме отново. Описвам му по-подробно разговорите с професора, разказвам му за бомбата в Стърлинг Хол, за страховете ми, че може би е загинал. Уил се разтревожва не по-малко от мен, но и двамата не сме в състояние да променим обстоятелствата.

Стигаме до Стейт Стрийт и забелязвам колко различно изглежда всичко. Магазините са със старомодни навеси, по ъглите има зелени пощенски кутии, уличните лампи са от красиво орнаментирано ковано желязо и със стъклени глобуси.

— Неузнаваемо е! — ахвам.

— И за мен! Когато тръгнах на училище, по улиците още имаше файтони. Сега профучават автобуси и товарни камиони.

Минаваме край туристическа агенция. Плакат на витрината рекламира екскурзии за младоженци до Ниагарския водопад. Въздишам.

— Какво има? — пита Уил, проследил погледа ми.

— Пътешествията ми напомнят за баба. Беше й много тежко точно преди да се разделим през 1951. Току-що бе изгубила майка си

Руби и освен това се бе натъкнала на тревожна тайна. Обещах да ѝ помогна да я разкрие, но отпътувах и я изоставих.

— Каква беше тайната?

— Открила, че майка ѝ е родила бебе, за което тя не знаела нищо.

Решихме да открием детето.

— Значи сега трябва да разкрие загадката без теб.

— Именно! Знам обаче, че няма да успее. — Посочвам се с показалец. — Нали не си забравил, че съм от бъдещето? И искаш ли да чуеш нещо още по-странно?

Той кимва.

— Снощи срещнах майката на баба. Руби.

Уил се заковава на място и се втренчва в мен.

— Срещнала си жената, която току-що е умряла?

— Да.

Всичко е налудничаво.

— Майката на баба ти... Невероятно! Тя ти е... прабаба, нали?

Какво ѝ каза?

— Почти нищо. Помогнах ѝ да се прибере след вечерния час. Била е на среща. Осъзнах коя е в последния момент.

Уил поклаща объркан глава.

— Какво смяташ да правиш? Да я попиташ какво е станало с бебето?

— Може би още не го е родила. Не знам.

— Мислиш, че... очаква дете сега?

Той се изчервява. Очевидно „бременна“ е неприлична дума по негово време. Подсмихвам се, развеселена от смущението му.

— Не изглежда така, но я видях само за няколко минути и не съм я оглеждала под лупа. Може би още не е срещнала бащата.

— Щом се е връщала от среднощна среща, вероятно е била с него.

— Не е сигурно — застъпвам се за Руби.

— Цялата ситуация е доста странна.

Двама влюбени се появяват иззад пряката до „Ренебомс“; държат се за ръце и не откъсват очи един от друг.

Надигам се на пръсти и прошепвам в ухото на Уил:

— Току-що стана още по-странна.

— Защо? — пита той, свел лице до моето.

Момичето ме забелязва, грейва в усмивка и се втурва към мен.

— Здравей, Аби! Ти си, нали?

— Да. Радвам се да те видя. — Не мога да повярвам, че стои пред мен. — Това е приятелят ми Уил. — Обръщам се към него, прехапала устни: — Уил, това е Руби. Запознахме се снощи. Живее в „Лиз Уотърс“.

Очите на Уил едва не изскачат от орбитите. Напушва ме смях.

— Приятно ми е — казва Руби. — Това е годеникът ми Уолтър.

Зяпвам. Уолтър! Сега моят дядо изглежда млад и красив; със същите гъсти вежди и с любимото момиче. Ала след двайсетина години ще бъде мъж на средна възраст с прошарена коса и ще чака във фойето на „Лиз Уотърс“ да отведе дъщеря си на погребението на Руби.

Всички ме гледат в очакване да кажа нещо.

— Привет, Уолтър — успявам да изрека.

— Приятно ми е да се запозная и с двама ви. — Той се ръкува с Уил.

— Аби е милото момиче, което ми отвори снощи. С Уолтър изгубихме представа за времето и пропуснах вечерния час — добави поруменяла Руби. — Щяха пак да ме мъмрят. Аби буквално ми спаси живота.

Уил едва не се задавя. Започва да кашля хрипливо от цигарите. Тупвам го якичко по гърба.

— Позволете ми тогава да ви почерпя. Хайде да пийнем нещо! — Уолтър посочва витрината на дрогерията закусвалня.

— Не е необходимо. Помогнах ѝ с удоволствие — казвам.

— Настоявам! — Той поглежда първо към мен, после към Уил.

— Няма да се откаже, докато не постигне своето — усмихва се Руби и го хваща за ръка. — По-лесно е да се съгласите.

— Добре тогава — кимвам.

Какво пък? Ще пия сода с прабаба си и с працядо си. Сюрреалистично. Поглеждам към Уил.

— Звучи чудесно! — усмихва се широко той.

Уолтър отваря вратата на дрогерията и я задържа, докато влезем. Дръпвам ръкава на Уил и му прошушвам:

— Това е працядо ми.

Той се засмива тихо и поклаща глава.

Мирис на прясно кафе и скара изпълва въздуха. Настаняваме се в сепаре; Руби и Уолтър сядат един до друг, толкова близо, че раменете им се докосват. От нашата страна Уил оставя порядъчно разстояние помежду ни. Всеки си поръчва различен сироп. Мястото е предшественик на кафенетата от моето време, когато ще пия мокачино с приятели в „Старбъкс“. Сервират ни питиетата във високи чаши с дълги сламки. Моето е газирани черешов сироп. Уил си е поръчал билкова бира с топка сладолед. Не мога да откъсна поглед от Руби и Уолтър, толкова млади и жизнерадостни. Те се поразмърдват неловко, явно смутени от втренчения ми поглед.

— Съжалявам, просто изглеждате толкова влюбени.

Двамата се споглеждат усмихнати и грубостта е забравена.

Правя мислена снимка на сцената и се надявам да запомня завинаги този момент.

Докато отпиваме от чашите си, Уил неочаквано изтърсва:

— Уолтър, влизал ли си в Карилиън Тауър?

Умът ми не го побира. Що за въпрос? Сритвам го под масата, но той не трепва.

— Вътре ли? — Уолтър се почесва по главата. — Не, но вчера бях в един от тунелите под кампуса.

— Не знаех, че има тунели — обаждам се.

— О, да, простират се на километри, но трябва да си носиш силно фенерче, защото е тъмно и опасно.

Руби се обръща изненадана към него.

— Какво си търсил в тунелите?

— Криех се от университетската охрана. Хванаха ме да се пързаям по аварийните стълби в Научния център.

— Ходил си без мен? — Разочарованието на Руби явно размеква Уолтър и той улавя ръката ѝ.

— Разказах на неколцина приятели от пансиона. Настояха да им покажа. Обещавам да те заведа скоро.

— Какво им е интересното на аварийните стълби? — осведомява се Уил.

— Забавно е да се спускаш по тях — отговаря Руби и разбърква сиропата си със сламката. — Но трябва да се качиш тайно на последния етаж в Научния център. Докторантите там не обичат „зайците“ да възпрепятстват изследователската им работа.

Разкривява присмехулно лице и произнася саркастично „изследователска работа“.

Засмивам се, зарадвана от откритието, че прабаба и працядо обичат забавленията.

Руби продължава:

— Уолтър ме заведе там на първата ни среща.

Той поклаща глава.

— О, хайде, Руби! Ще ме помислят за стипца. — Обръща се към нас: — Пропусна да спомене, че първо я заведох на кино.

— Изобретателен подход! Трудно ще измисля нещо по-добро. — Уил ме поглежда със засмени сини очи.

Боже! Да ме покани на среща ли смята? Руби се усмихва одобрително.

— Защо искаш да влезеш в часовниковата кула? — пита Уолтър.

Поглеждам към Уил с повдигнати вежди. Мисля си: „Защото зад каменните ѝ стени се надява да открие тайната на пътуването във времето“.

— Защото е там. Какво друго? — засмива се Уил с цялата прелест на заразителната си усмивка.

Уолтър удря по масата и чашите ни подскочат.

— В такъв случай аз съм най-подходящият помощник.

14.

Двете с Руби, облечени в тъмни палта, се измъкваме през задния вход на „Лиз Уотърс“ точно преди единайсет. Тя подпира вратата с камъче, оставя я леко открената, и се усмихва доволна. Правила го е и преди.

Тръгваме по алеята край гората и се изкачваме по ниския хълм към Карилиън Тауър. Кулата се издига на фона на осеяното с блещукащи звезди небе. Мътната светлина от лампата до ъгъла на улицата я обгръща в зловещи сенки.

— Тук винаги ли е толкова тихо нощем, или така ми се струва, защото ще вършим нещо незаконно? — Руби се вкопчва в ръката ми, докато приближаваме предпазливо. — Къде са момчетата? Не ми е приятно да съм сама навън в тъмното.

Поглеждам към горичката, но Уил и Уолтър още ги няма. Избоботва кола. Притичваме зад кулата да се скрием. Колата отминава и в същия момент някой изскача от сенките.

С Руби изпищяваме.

— Хванах ви! — засмива се Уолтър и прегръща Руби.

— Изплаши ме до смърт! Срамота. — Руби го шляпва игриво по ръката.

Уил се появява до Уолтър с фенерче и доволна усмивка.

— Хубава вечер за разходка, дами. — Докосва шапката си, сякаш всяка нощ разбива ключалки.

— Не мога да повярвам, че ще го направим! — Руби се увива поплътно в палтото. — Чувствам се като крадец.

Сърцето ми затуптява нетърпеливо, когато се скупчваме край вратата. Ръката на Уил докосва моята. Той ми се усмихва.

— Притесняваш ли се, Руби? — пита Уолтър. — Може би вие, момичета, е по-добре да се приберете. С Уил ще се справим.

— В никакъв случай. Любопитна съм да видя какво има вътре. Но да не ни хванат! — отговаря Руби. — Не искам госпожица Пийбоди да се обади на татко.

— Разчитай на мен. — Той я прегръща през рамо и я целува по слепоочието.

Уил се обръща към мен.

— Аби, нали не си се разколебала? — намигва ми и ме докосва по ръката.

Решително пристъпвам по-наблизо. Ако нещо в кулата ще ни помогне да разберем какво ни запраща през годините, искам да го видя.

— Ако се зададат неприятности, Руби, бягай в гората — казва Уолтър.

Тя кимва.

— Значи сме готови? — пита Уил, обхождайки ни с поглед.

Руби изважда игла за шапки, а Уолтър — отвертка.

Аз протягам ръка, стиснала фиба, и изричам:

— Кълна се, че ще нарушим правилата.

Всички кимваме еднородно. Уил насочва лъча на фенера към ключалката.

— Добре си се сетил да го вземеш. — Притискам се до него, за да се стопля.

— Благодарни на Уолтър. Той го поиска от един работник в ремонтната бригада на университета.

— Важно е кого познаваш — ухилва се Уолтър и взема иглата за шапки.

Разтваря я и я мушва в ключалката. Поразмърдва я, но нищо не се случва.

— Използвай я едновременно с фибата. Така правят по телевизията.

Руби ме поглежда учудено.

— Какво е телевизия?

За секунда го приемам като шега, но осъзнавам, че ти може би наистина не знае.

— О, имах предвид радиопиесите.

Уил ме поглежда многозначително. Той също не знае какво е телевизия, но знае, че съм от бъдещето. Ох... Май не трябваше да се изпускам.

Уолтър пъхва фибата в ключалката и я размърдва насам-натам заедно с иглата.

— Не става. Ключалката е здрава.

Подава фибата и иглата на Руби и изважда отвертката. Няма къде да я подпъхне обаче. Вратата е дебела и без видими процепи.

Руби наднича през рамото ми и прошепва уплашена:

— Някой идва! Бързо, скрийте се!

Двамата с Уолтър изтичват зад дъб в началото на горичката. Уил изключва фенерчето, сграбчва ме за ръката и ме дръпва зад кулата. Чакаме. Притиснала съм гръб в студената каменна стена. Сърцето ми бие толкова силно, че се страхувам да не ни издаде.

Уил ме поглежда и се усмихва, сякаш всеки ден се крие от властите. Лицето му е близо до моето и дъхът му облъхва бузата ми. Мирише на мента, гора и дом. Изненадвам се как някой от толкова далечно минало може да поражда такива чувства у мен. Очите ни се срещат и забравям да дишам. Сините му очи са тъмни и загадъчни в мрака.

— Брегът е чист — подвиква Уолтър и прекъсва момента.

— Някакъв студент се прибираше в пансиона — додава Руби.

— Отвертката няма да свърши работа — отбелязвам, съсредоточена отново върху мисията ни.

— Няма проблем. Измислих друг начин — Уолтър посочва прозорче високо над земята.

— Ето защо те помолих за помощ. Бива те за взломаджия. — Уил го потупва по рамото.

Двамата опипват масивните камъни за издатини. Съмнявам се да са тренирали скално катерене. Все пак опитват да се изкатерят по стената, забивайки върховете на обувките си в пролуките между камъните. Уолтър носи дебели обувки и веднага се свлича. Кожените мокасини помагат на Уил да се изкачи на три стъпки, преди да залитне и да се плъзне надолу.

Понечват да опитат пак, но ми хрумва нещо.

— Ако се кача на раменете ви, ще се добере до прозореца.

Двете години в мажоретния състав са ме понаучили на това-онова.

Момчетата се втренчват в мен.

— Какво? — свивам рамене.

Уолтър сплита длани и ги вдига.

— Хайде, Уил, ще те повдигна.

Не ми обръщат никакво внимание. Приличат на боричкащи се маймуни, докато Уил се опитва да се покатери върху Уолтър.

— Дайте ми шанс! — настоявам.

След трети неуспешен опит двамата се споглеждат, почесвайки се по главите, и Руби избухва в смях.

— Сериозно! Искам да опитам — тросвам се.

Момчетата пак се втренчват в мен, но този път в краката ми.

— По рокля си, Аби — прошепва ми Руби, сякаш не усещам как студеният въздух ме вкочанява.

— О, моля те. Сигурна съм, че двамата джентълмени няма да надничат под полата ми.

Представям си неудобните дълги чорапи с ластични жартиери, в които съм се напъхала.

Уил свива насмешливо устни, закрива ги с длан и извъръща поглед.

— Аз може и да се изкуша — признава Уолтър с лукава усмивчица.

„Лоша идея, дядо!“ — помислям си.

Руби го дръпва настрана.

— Уолтър, ужасен си!

Свалям палтото, за да не ми пречи, и оставам по памучна рокля и пуловер. Потрепервам, събувам кожените обувки с токове и пристъпвам към Уил. Полата до средата на глезените ще затруднява движенията ми, но съм сигурна, че ще се справя. Повдигам роклята над коленете и се питам как ли биха им се сторили минижупите.

Уил повдига вежди, но също си смъква палтото.

— Аби, боя се, че това ще свърши зле. Видя колко е трудно. Остави тази работа на мъжете.

Явно не вярва, че ще се справя.

— Сериозно? Имай повече доверие на жените! Не ме познаваш! — натъртвам.

— Предавам се! — казва той.

— Приклекни с раздалечени крака — инструктирам го. — Ще стъпя върху бедрото ти с един крак, после върху рамото ти с другия.

Уил ме поглежда, все едно съм полудяла, но изпълнява указанията ми.

— Сега вдигни ръце, за да се хвана. Дръж ме здраво, за да не падна.

— Да, мадам. — Уил заема позиция до стената на кулата.

Руби ни наблюдава, зяпнала от смайване, сякаш сме циркови актьори, изпълняващи опасен номер. Уолтър застава до нас, готов да ме хване, ако залитна.

Стъпвам върху бедрото на Уил току до хълбока му. Щеше да ми е по-лесно, ако вместо найлонови чорапи носех маратонки, но няма такава възможност. Хващам здраво протегнатата му ръка и с лек тласък стъпвам върху рамото му. Той се поразклаща, но не изгубва равновесие.

— Дръж! — Стисвам ръцете му и внимателно се изправям, използвайки за опора стената. Маневрата не отнема повече от няколко секунди. Чувам тихо подсвиркване.

— Страшна си — казва Уолтър.

Уил ме удържа с лекота. По-силен е, отколкото изглежда.

— Хвани ме за прасците — разпореждам се.

След дълго мълчание той пита:

— Правилно ли чух? Искаш да те хвана за краката?

Осъзнавам, че за 1930 това сигурно е доста неприлично.

— Да. Иначе ще падна.

Ръцете му се плъзват бавно по глезените ми. Леле! Усещането наистина е неприлично.

— Стигаш ли? — пита Руби, връщайки ме към реалността.

Повдигам предпазливо длани, без да ги отлепям от грубата каменната стена, и почти докосвам перваза на прозореца.

— На сантиметри съм. Можеш ли да ме вдигнеш още малко?

— Чакай! Уолтър, помогни ми да я избутаме нагоре.

Силни ръце хващат първо единия, после другия ми крак. Залитам.

— На три! — казва Уил.

Вкопчвам се в стената и на три се издигам с един лакът по-нагоре. Стигам до перваза и оглеждам прозореца. Рамката е метална и има решетка. Няма мрежа и изглежда не се отваря.

— Какво правите, да му се не види? — раздава се строг глас.

Уолтър се сепва и отдръпва ръце. Плъзвам се по стената и си изжулвам дланите.

Уил ме подхваща несръчно. Изхлузвам се надолу и го удрям с лакът по главата. Едната му ръка неволно попада върху гърдата ми, другата — върху бедрото. Олюлява се, но не ме изпуска. След конфузна секунда осъзнава къде са ръцете му и ме пуска рязко на земята.

Обръщаме се. Приглаждам роклята и виждам мъж в работно облекло, сложил длани на кръста.

— Вътре ли искахте да се вмъкнете?

— Нещо такова — признава Уолтър.

Поглеждаме го смръщени.

— Защо не поиска ключовете вместо фенерчето? — пита мъжът.

Уолтър се усмихва дяволито.

— Боже, Франк! Не се сетих, че имаш.

— По-умен съм от всички тъпоглавци, дето учат тук. — Той ни оглежда. — Какво сте намислили?

Уил пристъпва напред.

— Всъщност аз исках да вляза в кулата. Уверявам ви, сър, че причината е много лична.

— И по-точно?

Франк скръства ръце пред гърдите. Ясно е обаче, че е любопитен, а не ядосан.

Уил му прошепва нещо в ухото. Франк се усмихва и показва криви зъби. Изважда гривна с ключове от джоба си, измъква един и го пуска в дланта на Уил.

— Ето! Ще изпуша цигара, ще нагледам обсерваторията и ще се върна. Ако не си свършиш работата дотогава, значи си пълен кретен.

— Благодаря, сър. Добър човек сте — казва Уил, стиснал скъпоценния ключ.

Франк се отдалечава по хълма.

— Сякаш не си патя от това — подмята през рамо.

Скупчваме се около Уил.

— Какво му каза? — пита Уолтър.

— Мъжка тайна — отговаря Уил с многозначителен поглед към мен.

Уолтър се изкикотва.

— Да действаме! — Уил ми помага да облека палтото и надява своето. Обувам се и всички се събираме пред масивната врата. Уил

завърта ключа в ключалката, чува се щракване и вратата хлътва навътре, разкривайки тъмно помещение. Уил включва фенерчето и лъчът осветява метално стълбище.

— Уолтър, ще стоите ли на пост с Руби, докато се качим?

По силата на някаква телепатична връзка помежду им Уолтър се ухилва и кимва.

— Разбира се.

— Но аз искам да видя каква гледка се открива отгоре — жалва се Руби, подръпвайки Уолтър за ръкава.

Той улавя ръката ѝ и я целува.

— Там е пълно с паяжини и мишки. Остани тук с мен. Ще те пазя.

Тя потръпва.

— О... — Уолтър ѝ прошепва нещо, тя ме поглежда, позите поглежда към Уил и пак мен и се разкикотва. — Ще остана, разбира се.

Сграбчвам Уил за лакътя, задавайки му негласен въпрос: „Сериозно ли ще го направим?“. Той прекрачва невъзмутимо прага. Фенерчето обхожда помещението и спира на стълбите, водещи към непрогледния проход нагоре.

— Стой до мен — казва ми през рамо.

— Дадено — отвърщам и бързо приближавам до него и светлия лъч.

Уил изкачва едно стъпало. Хващам ръбестия метален парапет и ръката ми докосва паяжина. Отдръпвам я рязко и тръгвам след Уил, като гледам да стоя по средата на стълбището и се моля да не се заплетя в паяжина.

След пет-шест стъпала стълбището завива. Студената кула излъчва влажна миризма на мухъл. Нещо прошумолява.

— Какво беше това?

— Не чух нищо — прошепва Уил и продължава нагоре.

— Чакай ме! — Сграбчвам палтото му и той се разсмива тихо.

Стъпало след стъпало най-после стигаме до площадка и тясна стаичка. Лунният сърп наднича през прозорчето и обвива в сенки ъглите, неосветени от фенерчето. Стоя плътно зад Уил. Фенерчето осветява нещо масивно до стената.

— Сигурно това е органът. Покрит е с платнище.

— Какво ще правим сега? Какво търсим всъщност?

Уил прехвърля фенерчето в другата си ръка и ме придърпва до себе си, за да не се крия зад гърба му като уплашено дете.

— Не знам. Може би бутон с надпис „Натисни тук за пътуване във времето“.

Той оглежда стените и насочва лъча нагоре, търсейки нещо, което да ни помогне.

Светлината огрява силует. Някой ни наблюдава.

Изпищявам и се прилепям до Уил, стиснала в мъртвешка хватка дланта му.

— Какво?

Насочва лъча отново към същото място, но аз заравям глава в гърдите му.

— Това е камбана — засмива се той.

Повдигам глава да надникна. Разбира се. Виждам тъмна камбана голяма горе-долу колкото човешка глава.

— Взех я за мъж.

Пускам ръката му и приглаждам палтото му с надеждата да не съм му оставила синини.

— Ама че страхливка. Тук горе няма никого.

— Е, аз пък мислех, че е невъзможно да се пътува из времето, та не бъди толкова сигурен. Може и призраци да има.

Помествам крака да не би да ме полази паяк.

— Вратата беше заключена — напомня ми Уил, сякаш това ще ме успокои.

— Но кой бие камбаните, когато пътуваме?

Уил продължава да шари насам-натам с лъча на фенерчето.

— Може би вятърът.

— Тук не изглежда проветриво.

Внезапен повей облъхва лицето ми, после още един.

С тъничък писък пак скривам глава в гърдите на Уил. Той ме обгръща закрилнически с длан.

— Прилепи — казва.

— Шегуваш ли се? Летящи мишки!

Вкопчвам се в него и усещам колко са силни гърдите му и колко тънък кръст има. Лицето ми е току до врата му. Кожата му ухае адски приятно.

Той се засмива, ала не се отдръпва.

— Няма да им позволя да те спипат, обещавам.

— Всичко наред ли е там? — подвиква Уолтър и гласът му отеква.

— Малко приключение с прилепи — отвърща Уил.

Смехът на Уолтър долита отдолу. Уил също се засмива. Дланите ми изтръпват.

— Това ти е по-забавно, отколкото ти се полага — прошепвам в ухото му.

— Кое? Че красиво момиче се е лепнало за мен?

Усещам лукавата му усмивка и поотпускам ръце, макар да съм поласкана.

— Е, Шерлок, какво следва?

— Не знам. Мислех, че отговорите ще се разкрият от само себе си.

Уил ми се усмихва. В мрачната кула, пълна с прилепи, изглежда спокоен, все едно търсим четирилистни детелини в парка.

— Как убеди Франк да ти даде ключовете?

— Казах му, че смятам да те целуна тук горе.

— О!

Отличен момент да го направи, но той се отдръпва и отмята платнището. Прикривам разочарованието си и се съсредоточавам върху дългата редица дървени клавиши.

Уил докосва единия.

— Представях си истински орган, а не дървени лостове.

Взираам се в машинарията с незнайна роля в пътешествията ни из времето.

— Ами ако го задвижа сега?

Под лъча на фенерчето Уил оглежда уреда част по част.

— Дали ще се пренесем?

— И къде?

— Знам само, че ако камбаните забият, ще се вкопча в теб — казва Уил.

Изненадана съм, защото си придава доста невъзмутим вид. Забележката му обаче стопля сърцето ми.

— Където и да отидеш, идвам с теб — добавя той.

Може и да не иска да ме целуне, но пък иска да остане с мен.

Той пак насочва фенера към дървените клавиши.

— Свири ли ти се?

— Да не си полудял? Най-добрият начин да привикаме ченгетата е камбанен концерт посред нощ.

— Да не споменаваме, че може да ни запрати в неznайно коя година. — Уил протяга ръка към клавишите и докосва един. — Дали и другите чуват камбаните като нас?

— Хрумна ми да попитам някого, но е невъзможно, понеже се пренасям в ново време.

Клавишите ме зоват, но не знам как се свири. Затананиквам мелодията, която чувам нощем. Уил започва да ми приглася.

Очите ни се срещат в тясната кула, осветена от единствения лъч на фенерчето. Съзерцават ни само мълчаливите камбани. Като хипнотизирани тананикаме в синхрон. Уил знае мелодията, разбира се, щом също е пътувал, ала въпреки това съм поразена.

Стигаме до фалшивата нота. Версията на Уил обаче е различна. Аз нарушавам хармонията в бемол, той — в диез.

— Боже! Тук се разминаваме — казвам.

— Какво значи това?

Той е по-стъписан и от мен.

— При мен фалшивият тон е надолу, при теб — нагоре. Затова ли аз се връщам назад, а ти отиваш напред?

— Изглежда логично. Питам се дали ще се върна назад, ако и моят тон прозвучи по-ниско?

— А на мен ми трябва по-висок тон. Трябва значи да измислим как да стане.

— Не открихме машина на времето, но поне разбрахме нещо. Да покрием това.

Той вдига платнището от пода.

Заедно го разстиламе върху дървените клавиши. Тежестта му ги задвижва и се раздава силен камбанен звън. Звукът отеква в каменната сграда и заглушава писъка ми.

Изскачаме през вратата и се сблъскваме с Уолтър и Руби.

— Мъртвите ли се опитват да разбудите? — възкликва Уолтър.

— Не беше нарочно. Да заключим, преди охраната да дотича.

— Дай ми фенерчето. Изпрати момичетата до пансиона, а аз ще върна ключа и фенерчето на Франк. — Уолтър припряно пъхва ключа в ключалката.

Уил му подава фенерчето.

— Хайде!

Махва ни и с Руби тръгваме след него покрай горичката, готови да се скрием сред дърветата, ако дойде някой. Стигаме до „Лиз Уотърс“ и Руби ми намигва и се шмугва през задния вход. Оставам сама с Уил.

— Отдавна не съм се забавлявал толкова. Аби, не съм срещал по-възхитително момиче от теб! — Усмихва ми се широко, сякаш ме вижда за пръв път. — Ще те видя ли пак утре по обяд?

— По-добре да не се срещаме пред Карилиън Тауър.

— Статуята на Линкълн на Баскъм Хил? — предлага Уил.

— Отлично. Дотогава. И не запрашвай нанякъде през нощта — предупреждавам го.

— Ти също.

Уил изчезва в мрака.

Вмъквам се вътре и оставям вратата да се захлопне.

Руби ме чака.

— Беше толкова вълнуващо! Не съм се страхувала толкова през целия си живот!

— И аз.

Изкачваме се по стълбите до нейния етаж.

— Доста се забавихте горе. Целуна ли те Уил? — подсмива се тя.

Лицето ми пламва. Целувката щеше да ми хареса.

— Уолтър ми каза, че затова искал да отидете горе.

Руби спира пред своя коридор.

— Не ме целуна. Не ме харесва по този начин.

Казвам го нехайно и се изкачвам нагоре по стълбите.

— Сигурна съм, че е влюбен в теб. И е много симпатичен. Добре е, че не бърза. Нека те ухажда както си му е редът — подхвърля ми Руби.

— С нощни набези из кампуса и разбиване на ключалки — казвам.

Тя се усмихва.

— Е, не е по установения ред, но е по-забавно.

15.

— Абигейл, ако пропуснеш още една лекция, ще те накажат. — Досадният глас на Милдред изжужава в ухото ми.

— Колко е часът? — промърморвам със затворени очи.

— Осем и половина. Нямах време да закусиш.

Простенвам. Безсънните нощи ме убиват.

— Не съм гладна.

Милдред изсумтява и захлопва чекмеджето на скрина си.

— Закуската не бива да се пропуска.

В такива моменти закопнявам за модерните удобства, например за слушалки, заглушаващи звука.

— Не се безпокой за мен. Просто не мигнах цяла нощ. Знам, че не си беше в леглото — отсича тя, все едно споделя голямо прозрение.

— Остави ме да поспя.

Покривам глава с възглавницата, за да ме остави на мира.

Милдред измърморва нещо и вратата се затваря. Слава богу. Потъвам отново в сън.

След по-малко от пет минути пак ме изтръгват от дрямката. Някой ми издърпва възглавницата.

— Виждате ли, госпожице Пийбоди? Не иска да стане — изхленчва пискливо Милдред.

О, не! Довела е директорката на „Лиз Уотърс“. Отварям очи и сядам рязко, отмятайки коса от лицето.

Милдред ме наблюдава гневно със скръстени ръце и вирнат задник.

— Успива се за втори пореден ден, но не е болна.

— Какво те интересува? — озъбвам ѝ се аз.

— Настоявам за обяснение, Абигейл. — Кракът на госпожица Пийбоди барабани по пода.

Разтривам очи да се разсъня. Госпожица Пийбоди се надвесва над мен. Висока и кльоцава, досущ като чапла. Клюнестият нос допълва приликата.

— Напоследък ме мъчи безсъние. Не знам защо. Ако си отспя, ще съм по-бодра през деня.

— Порядъчните млади дами от „Елизабет Уотърс“ не лентяйстват. Ставай веднага, обличай се и отивай да учиш. Коя е първата ти лекция? — пролайва тя като сержант по време на военно обучение.

— Литературата през осемнайсети век — отговаря услужливо Милдред.

Втрещвам се смаяна в нея.

— Откъде знаеш?

Аз определено нямам представа.

— Смятай се за предупреждена — продължава госпожица Пийбоди. — Още едно неоснователно отсъствие и ще получиш официално мъмрене. О... и въведи косата си в ред. На нищо не прилича.

Госпожица Пийбоди се обръща кръгом и излиза от стаята.

— Боже, искате да ме убие! — простенвам.

Милдред ме изпепелява с поглед.

— По-скоро да те вкараме в правия път.

— Жал ми е за мъжа, който ще се ожени за теб.

Тя пребледнява.

— Какви ужасни думи!

Някой се засмива. Руби е на прага, облечена с палто.

— А ти какво търсиш тук? — тросва се Милдред.

— Всичко друго, но не и теб — отвърща Руби и пристъпва към мен.

— Добре. Отивам на лекции като отговорен човек. — Съквартирантката ми си взема учебниците и излиза с маршова стъпка.

Руби затваря вратата.

— Ама че неприятно момиче! Внимавай с нея. Ако те нарочи...

— Лошо ми се пише.

— Да — кимва Руби. Какво правеше тук госпожица Пийбоди?

— Погрижи се да не си отспя — прозявам се. — Дали има начин да посещавам следобедни лекции?

— Пробвай да си промениш програмата. — Руби сяда на опънатото като по конец легло на Милдред и се усмива. — Снощи беше много забавно.

Спомням си как се бях вкопчила в Уил горе, в камбанарията. Напушва ме смях.

— Да!

— Не мога да повярвам, че се качи в тъмната кула с Уил. Заведе те потайно там за нищо.

— Срамежлив е.

А това никак не ми харесва.

— Да го побутнем тогава. Уолтър ще му каже да те покани на пролетния бал.

Лицето ѝ грейва възторжено.

— В никакъв случай. Ние сме просто приятели.

Приятели, принудени да си помагат в кошмарното пътуване из времето. Изправям се и стъпалата ми се вледеняват на студения под. Защо никой не се сеца да сложи килим?

— Но двамата сте толкова хубава двойка! — възкликва замечтано Руби.

— Хайде сега, не ставай сватовница! — усмихвам ѝ се. — Ами вие с Уолтър? Изглеждате доста близки.

Ако още не е родила мистериозното бебе, сигурно Уолтър е бащата. Отварям скрина и разравям чекмеджето да намеря топли чорапи.

— Той е чудесен. Ще се женим.

Сепвам се и я поглеждам радостно.

— Страхотно! Поздравления!

В такъв случай удостоверението за раждане на баба може би наистина е сгрешено.

— Но ще го направим тайно. Татко никога не би му дал благословия.

Подскачайки от крак на крак, нахлузвам чорапите.

— Защо? Уолтър е чудесно момче.

Малко луда глава, но явно е улегнал, ако може да се вярва на баба.

— Заради мащехата ми. Татко винаги я слуша. Руби взема възглавничка за облягане от леглото на Милдред и я удря с юмрук. — Няма по-злобна жена от нея!

Сядам пак на своето легло.

— Какво я засяга за кого ще се омъжиш?

— Понеже татко е обичал първо мама, мащехата ми си го изкарва на мен.

— Явно наистина е ужасна.

— От две години ми пробутва счетоводител от града. Дребна душица, работи във фирмата на баща си. Отегчителен е до смърт и за нищо на света не бих се омъжила за него.

— Определено не те виждам със счетоводител.

Руби захвърля възглавницата и тръгва към вратата.

— Време е да ходя на лекции, но нали ще се срещнем довечера?

— Непременно.

Правя жалък опит да придам на косата си вид а ла трийсетте, захвърлям архаичната желязна машина на пода и прибирам косата в нисък кок. Не точно по нашумялата мода, но повече не мога да направя. Съжалявам горките момичета. Кой има време да се къдри всеки ден? Решавам да помоля Руби за съвет.

Вместо на лекции, отивам право в канцеларията да си променя програмата. Кой знае колко още ще съм тук, ала не бива да си навличам неприятности.

Киселият секретар с провиснала папийонка зад масивното писалище отказва да изпълни молбата ми. Когато споменавам ежемесечното си проклятие и подчертавам, че безсънието ми се дължи на хормонални смущения, той подписва със зачервено лице формуляра за новата ми програма. Следобедите ми са заети, но пък официално съм освободена от всички лекции преди обяд.

Въодушевена, хуквам да се срещна с Уил. Той ме чака до статуята на Линкълн. Изважда цигарата от устата си и ми се усмихва.

— Изглеждаш доста доволна от себе си.

— Преместих си лекциите следобед — оповестявам гордо. — Мога да се успивам и Натегачката Милдред ще ми се махне от главата.

— Умно! И аз ще пробвам номера.

Той дръпва от цигарата.

— Уил, наистина трябва да спреш да пушиш — намръщвам се.

— На никого не преча. — Той изтръсква сива пепел върху тревата.

— Повярвай ми. Няма да ти е приятно да се разболееш от рак на белите дробове. Опитай да спреш.

Този път го казвам мило и с пърхащи мигли.

Уил поклаща глава, но захвърля цигарата и я стъпква с подметка.
— Харесва ли ти? Направих го само заради теб.

Озарява ме с дяволитата си усмивка, от която очите му заблестяват.

— Благодаря — усмихвам се с топло чувство, че съм специална, и ми хрумва нещо: — Допуши ли ти се, взе ми дъвка или подъвчи... — Оглеждам се, откъсвам дълго зелено стръкче от високата трева край статуята и му и подавам: — Ето това!

Уил се втренчва в тревичката.

— Искаш да преживям трева?

Засмивам се. Да знаеше само!

— Струва си да опиташ.

Той взема тревичката и я пъха между зъбите си.

— О, да, далеч по-приятно е от цигара. Ако започна да муча и да давам мляко, обещавай да ми позволиш пак да пропуша.

— Дадено! — Усмихвам се. — Лекциите ми обаче започват скоро. Загуба на време, разбира се, след като ще съм тук само за малко, но не искам да ме изключат.

— Ще те изпратя.

Той взема учебниците ми под мишница. Разбирам донякъде защо навремето момичетата са се захласвали толкова по мъжете.

Уил съобразява крачката си с моята.

— Доста размишлявах, Аби, и наистина се надявам да не заминеш.

При тези думи ме обзема успокоение, но колко ще остана не зависи единствено от мен.

— Преди да дойдеш, единственото хубаво нещо в живота ми беше гребането.

— Май наистина обичаш лодките.

— Да. Напомня ми за дома. Живеех край вода и само гребането ме спасяваше от татко.

Казва го нехайно, но долавям, че подтекстът е дълбок.

— Той... тежък характер ли имаше?

Инстинктите ми се включват на пълни обороти. Що за човек е бил баща му?

Уил изважда тревичката от устата си, поглежда сдъвканото връхче и се намръщва.

— Все не успях да му угодя. Изискваше много и вярваше силно в принципа „щадяш ли пръчката, разглезваш детето“.

Напряга тяло, сякаш преживява спомена. Не мога да си представя някой да удари Уил, но помръкналите му очи ми подсказват, че се е случвало. Той лапва тревичката.

— Звучи ужасно. Съжалявам...

Вървим в мълчание. Не знам какво да кажа за мъжа, който го е тормозил. Радвам се, че баща му си е отишъл, ала Уил едва ли иска да чуе това. Решавам да сменя темата.

— Е, сега си в истински отбор по гребане. Споменах ли, че професорът... така де, като първокурсник, ми даде стар албум от тази година и в него има твоя снимка? Така разбрах със сигурност, че ще бъдеш тук. Не знаех дали ще се засечем, но предположих, че е вероятно.

— Очаквам с нетърпение да се запозная с професора. Кога ще го видя?

— Каза ми, че се срещате през втората му година в университета. Може би през 1949. Не го съди обаче твърде строго. — Представям си нервния студент с пъпчиво лице и се усмихвам. — Още не е помъдрял. Не очаквай да видиш брилянтен учен. Тепърва ще търси пътя си.

— Ще го имам предвид.

Замълчаваме отново. Чудя се какви ли мисли се въртят в главата на Уил.

— Трябва да призная, Аби, че снощи доста се повеселих — казва той най-сетне. — Прабаба ти и прадядо ти са страхотни.

— Съгласна съм. Преди две седмици не им знаех дори имената, а сега са ми приятели. Смахнато е.

Спираме пред Факултета по социални науки.

— Лекцията ми е тук. Ти какво имаш следобед?

— Физика, лабораторно упражнение, после тренировка.

— Е, няма да скучаеш... Честно казано, на мен не ми се ходи на лекции. Изглежда ми безсмислено, след като всичко е временно.

— На мен ми харесва. Скоковете из времето ми пречат да уча, но няма да се откажа. Все пак затова напуснах семейството си. — Обляга се на стълб на улична лампа. — Кога ще те видя пак?

— Кога искаш?

Не ме кани на среща, но някак си звучи така.

— Да се срещнем ли в библиотеката? Може да поучим заедно — подсмивва се той.

Сбърчвам нос.

— Разбира се. Току-виж съм прихванала от ученолюбието ти.

— В седем часа? — Той ми подава учебниците.

— Дотогава.

След две отегчителни лекции се връщам в пансиона. Преструвката, че съм студентка от трийсетте с консервативна прическа, рокля и обувки с токчета, ме развеселява. Това надхвърля границите на въображението ми, но поне имам Уил, Руби и Уолтър, за да не съм сама.

Пред „Лиз Уотърс“ ме пресреща Уолтър. В очите му се чете паника.

— Аби, помогни ми да открия Руби! Спешно е!

Запъхтян е, лицето му пламти.

— Разбира се. Какво има?

— Нещо ужасно се е случило с татко. Връщам се вкъщи, но не мога да намеря Руби, за да ѝ кажа. — Той мачка шапката си. — Позвъниха в стаята ѝ. Не слезе. Не знам дали е на лекции, обаче непременно трябва да говоря с нея.

— Ще отида да я потърся. Чакай тук!

Втурвам се вътре и чукам трескаво на вратата на Руби. Отваря съквартирантката ѝ — момиче с миша физиономия и очила със стъкла като лупи.

— Да?

— Виждала ли си Руби? Спешен случай.

Поклаща глава. Научавам каквото мога и хуквам обратно при Уолтър.

— Съжалявам. Руби каза, че отива в библиотеката, после на пазар. Съквартирантката ѝ не знае къде точно и кога ще се върне.

Той крачи напред-назад.

— Какво да правя? Ако изпусна автобуса за Шибойган, следващият е чак след три дни. Но не мога да оставя Руби така... Имахме планове. Важни планове.

Сърцето ми се свива от съчувствие.

— Руби ми каза, че сте решили да се ожените.

Той се изненадва, но не казва нищо.

— Използвай мен! Ще ѝ предам каквото ми кажеш.

— Кажи ѝ, че ще се върна колкото може по-бързо. След няколко дни, надявам се. Татко има компания за доставка на лед. Ако някой не разнесе ледените блокове, ще изгуби всичко. Братята ми са на десет и на дванайсет, не могат да карат камион.

— Много съжалявам, Уолтър.

На лицето му се изписва болка.

— Ще пиша на Руби още щом пристигна и ще ѝ обясня всичко.

— Ще ѝ кажа.

Той се спуска към таксито, спряло до бордюра.

Чакам Руби, разтревожена как ли ще се променят плановете им да се оженят. Кръстосвам коридора пред стаята ѝ с надеждата да се прибере по-бързо, за да стигнем до автогарата навреме. Тя обаче се появява с пазарски плик чак след двайсет минути.

— Руби! — Втурвам се към нея.

— Какво има? — пита тя, забелязала тревожното ми изражение.

— Уолтър замина за Шибойган. Баща му пострадал и нямало кой да кара камиона с леда — изричам на един дъх.

Лицето ѝ пребледнява.

— Надявам се баща му да се оправи бързо... Но с Уолтър щяхме да се женим. До уречения ден остават няколко дни — прошепва тя. Паникьосана е.

Повеждам я към своята стая и затварям вратата.

— Знам. Каза ми да не се безпокоиш. Ще ти пише веднага щом разбере какво става. Ще се върне. Сигурна съм.

— О, Аби, не мога да чакам.

Тя сяда тежко на леглото ми и свежда глава. Отчаяна е.

— Какво значение имат седмица-две? — опитвам се да я разведря.

Тя обаче ме поглежда тъжно и разтваря палтото.

— Боже, Руби!

Палтото ѝ скрива, че е бременна.

— Закълни се да не казваш на никого. — Тя сграбчва ръката ми; очите ѝ издават колко е уплашена.

— Заклевам се. — Потупвам я по дланта; от ума ми не излиза мисълта, че това е изгубеното бебе. Сядам до Руби: — Знае ли някой?

Тя поставя длан върху корема си, сякаш да го защити.

— Само Уолтър.

— Съквартирантката ти не е ли забелязала?

— Нощницата и халатът ме прикриваха. Един-два пъти бях на косъм, но ми се размина. Сега обаче е по-трудно, защото времето се стопли. Изглежда подозрително да ходя с палто.

Не мога да откъсна очи от закръгления ѝ корем.

— Какво смяташ да правиш?

Сега по лицето ѝ се изписва решителност.

— Ще чакам Уолтър. Щяхме да се оженим по-рано, ако нямаше безброй спънки.

— Не може да е толкова сложно.

Веднага съжалявам за думите си. Последното, от което има нужда, е моето неодобрение.

— И двамата нямаме пари. Бащите ни плащат учебните такси. Оженим ли се, оставаме сами. Уолтър искаше първо да се дипломира, за да си намери работи и да ни издържа. Решихме да крия бременността още малко. Но сега Уолтър го няма. Боже, Аби, какво ще правя?

— Ще ти помагам, Руби. Заедно ще намерим начин да те прикриваме, докато е необходимо. Искане ми се обаче с Уолтър да бяхте отскочили до градския съвет по-рано.

— Ако се бяхме оженили, преди да завърши, баща му щеше да го лиши от обещаната земя. Разчитахме да се прехранваме от нея.

Поглеждам към закръгления ѝ корем и разбирам непоклатимата ѝ вяра в Уолтър. Надявам се той да се върне скоро, защото не виждам как Руби ще крие бременността си дълго.

— В кой месец си?

— Не съм сигурна.

Опитвам се да позная, но нямам опит в тази сфера.

— Какво казва лекарят?

Тя ахва.

— Не мога да отида на лекар, преди да се омъжа.

— Руби, имаш нужда от медицински грижи. Да ти предпишат витамини.

— Разбрах, че съм бременна едва преди два месеца. Страхувах се да кажа на Уолтър, но той се досети.

Ясно е как. Снова из стаята, мъчейки се да измисля изход.

— Казала ли си на баща си, че искаш да се омъжиш за Уолтър?

— Не, за бога! Уолтър е лютеран, а аз съм презвитерианка. Татко не би ни позволил да се оженим. А мащехата ми... Не мога дори да си представя какво би направила, но ще е ужасно. — Пръстите на Руби усукват машинално роклята. — Трябва да се оженим, без да разберат.

— Какво мога да направя?

Искам да съм полезна. Да наблюдавам бездейно е все едно да гледам влакова катастрофа на забавен кадър.

— Повече от достатъчно е да ми помогнеш да запазя тайната. Разбере ли директорката на пансиона, ще ме изключат и ще ме изпратят вкъщи.

Кимвам. Няма да позволим това да се случи. Нещата определено са променени. В моето време не изключват момичета от колежа, защото са бременни.

— Може ли да ти кажа нещо?

Тъгата в очите на Руби ме измъчва.

— Разбира се.

Тя се усмихва внезапно и лицето ѝ грейва за пръв път, откакто влезе в стаята.

— Понякога усещам как бебето се движи.

Значи е в по-напреднала бременност, отколкото смятах.

— Какво усещаш?

— Леки ритничета отвътре. — Тя погалва с длан коремчето си и пак се усмихва. — Първо не обърнах внимание, но сега са по-силни.

Приисква ми се да я прегърна и да я попитам какво ще направи с бебето, защото съм сигурна, че няма да го отгледа. Хрумва ми обаче, че детето може да не оцелее, и се разтревожвам още повече за нея.

Руби ме хваща за ръката.

— О, Аби, очаквам с нетърпение да стана майка!

Внезапно вратата се отваря и Милдред влиза.

Втрещва се в корема на Руби. Тя пребледнява и се загръща с палтото.

Милдред се вторачва в нея, сякаш е жигосана.

— Опозорила си се.

Заставам между тях.

— Милдред, това не е твоя работа. Да не си казала дума на никого! — просъсквам.

Тя обаче ме избутва и се надвесва над Руби.

— И си се разхождала в това състояние из университета? Срамота!

— Млъквай! — Лицето ми почти опира в пуританската физиономия на Милдред. — Те ще се женят!

— Нима? Къде ѝ е годежният пръстен? — вирва нос Милдред.

— Уолтър спестява за болничната такса, когато ще раждам бебето — казва тихо Руби.

— Ето това е сигурна сватба! — Милдред навира длан в лицето на Руби; на левия ѝ безименен пръст има халка с диамант. — Хауард поиска ръката ми.

Руби свежда глава по-злочеста от всякога. Приисква ми се да зашлевя Милдред.

— Браво на теб, но за да създадеш семейство, не е нужен пръстен.

— Напротив. Нужни са пръстен, церемония и съпруг. Ти нямаш нищо! Мястото ти не е тук! — насочва злобно показалец към Руби.

— Милдред, не се бъркай. Не е твоя работа — повтарям.

— В Дисциплинарния съвет на пансиона съм! Клетвата ме задължава да я докладвам.

— Не! Недей! — моли я Руби, скочила на крака.

Милдред излита от стаята. Тръгвам след нея, но Руби ме сграбчва за лакътя.

— Няма смисъл. Не можеш да я спреш. Скоро всички ще научат.

— Не бой се! Ще се справиш. Не си първото забременяло момиче — опитвам се да я успокоя.

— Аби, тя отиде да каже на госпожица Пийбоди. Ще ме изхвърлят. Какво да правя?

— Ще те скрием! — Умът ми трескаво търси начин да я спася.

— Къде? В килера с метлите?

— Не, но ще измислим нещо.

Хрумват ми обаче само безполезни идеи. През 1930, без кредитни карти и без пари в брой, няма много варианти за неомъжено

бременно момиче, а освен Уил не познавам почти никого от това време, който би могъл да помогне.

— Няма смисъл. Ще ме върнат вкъщи и татко ще ме лиши от наследство. — Раменете ѝ се отпускат; волята да се бори я е напуснала.

Пристъпвам към нея.

— Няма да постъпи така.

— Напротив. Няма избор. Милдред е права. Опозорих го.

— Ето я! — Милдред посочва Руби от прага.

Госпожица Пийбоди влиза със сурово изражение.

— Госпожице Фелпс, станете, моля, и си разтворете палтото.

Руби ме поглежда измъчено, но се подчинява.

Чувам как госпожица Пийбоди издишва остро.

— Ясно. Ела с мен в кабинета ми.

— Ще дойда и аз — заставам до Руби.

— Не, госпожице Торп, няма да дойдете. Ще проведа няколко тежки телефонни разговора в присъствието на госпожица Фелпс, после тя ще остане в апартамента ми, за да не смуцава момичетата от пансиона със състоянието си.

— Шегувате ли се? Ще я заключите като затворничка? Не е направила нищо лошо!

Госпожица Пийбоди повдига тънките си изрисувани вежди, сякаш съм идиотка.

— Хайде, госпожице Фелпс! — махва с ръка на Руби.

Руби тръгва след нея с наведена глава и ме оставя сама с Милдред.

Обръщам се към съквартирантката си:

— Вещица! Как можа да ѝ го причиниш?

Тя изсумтява в отговор.

— Жените трябва да се подкрепят, а не да си подливат вода!

— Защо те е грижа за момиче като нея? Сигурно и ти не си цвете за мирисане. Знам, че скитосваш нощем. Питам се какво ли правиш в малките часове?

Ако не внимавам, ще стана следващата ѝ жертва.

— Страдам от безсъние. Нищо повече. Съжалявам, ако ти нарушавам почивката.

— От утре няма да има значение. Прибирам се вкъщи да организирам сватбата.

— Напускаш университета?

— Не. Омъжвам се. Намерих си съпруг, за това дойдох тук.

Тя протяга ръка да се полюбува на годежния пръстен.

— Боже, колко си объркана!

Разпервам длани във въздуха.

— Кой го казва!

Излизам бясна навън. Едва се сдържам да не излея порой ругатни, каквито тези момичета не са чували. Тръгвам обаче към библиотеката да чакам Уил. Не знам дали може да помогне, но поне ще ме подкрепи. Пристигам по-рано и се помайвам пред входа. Уил се появява иззад ъгъла с тревичка в устата и лъчезарна усмивка, която изчезва при вида на напрегнатото ми лице.

— Какво има? — Дотичва до мен и ме прегръща през рамо.

— Всичко. Уолтър се прибра у дома, а Руби е бременна. Разкриха я и директорката на пансиона отиде да телефонира на баща ѝ.

Уил ме дръпва настрана от входа към по-усамотено място.

— Ще я изпратят вкъщи — казва с безизразен глас.

— Да. А Уолтър го няма да се застъпи за нея. На два часа път е, в Шибойган.

— Защо е заминал?

— Баща му пострадал и Уолтър трябва да разнося лед или нещо подобно.

Уил захвърля тревичката на земята.

— Ужасен момент!

— Много съм разтревожена, Уил. Сигурна съм, че това е довело до изчезването на бебето. Имам лошо предчувствие.

— Ела.

Той ме прегръща. Ръцете му ме прислоняват, главата ми удобно приляга във вдлъбнатината на рамото му. Обятията му са спасително убежище от хаоса около нас.

— Всичко ще е наред — прошепва ми той и се надявам да излезе прав, ала не знам как.

Все пак си поемам облекчено дъх и сплитам длани около кръста му. Той ме погалва по гърба и притиска лекичко буза в челото ми. Толкова приятно е усещането, че е близо до мен. Никога не съм се

чувствала по-сигурна. Искам времето да спре, но след няколко минути той бавно се отдръпва.

— По-добре ли си? — отмята кичур, паднал пред лицето ми.

Кимвам.

Вместо да учим, тръгваме накъдето ни видят очите и стигаме до „Юниън“. Изкачвам се по стълбите към великолепни зали, пълни с изящни канапета и столове — мястото, където казах на Смити, че съм пътник във времето. Струва ми се преди цяла вечност.

Има и други студенти, но намираме тих кът с изглед към терасата. Обмисляме начини да помогнем на Руби и Уолтър, но всички изглеждат невъзможни.

— Осъзнаваш ли, че може би е по-добре да се доверим на естествения ход на събитията? — пита Уил.

— Сигурно имаш право. Трудно ми е обаче да наблюдавам безучастно как се отнасят към Руби. Двамата с Уолтър искат да се оженият, но семействата им създават проблеми.

— Но в крайна сметка са се оженили и Руби е родила баба ти, значи не всичко е изгубено.

Уил винаги ще измисли нещо положително.

— Тревожа се колко тежки моменти предстоят на Руби. Казах ли ти, че майка ѝ починала, когато тя била само на две?

— Не.

— Обикаляла от роднина на роднина, докато баща ѝ се оженил. Новата му съпруга обаче се оказала злобна жена. Искане ми се да можех да дам на Руби някаква утеха.

— Двете се сблизихте много, макар да не бяхте дълго заедно. Може би ще я видиш отново.

— Надявам се, но не ми се струва вероятно, защото пътувам само назад във времето.

Уил хваща ръката ми и я стисва леко.

— Не мога да си представя да остана тук без теб — казвам тихо.

Тръгваме към пансиона, за да не пропусна вечерния час.

— Знаеш, че нищо не може да се направи.

Уил ме перва нежно с палец под брадичката.

Усмивам се тъжно.

— Знаем. Благодаря, че беше с мен тази вечер.

— За мен е удоволствие. — Озарява ме със сладка усмивка; не ми се иска да се разделяме, защото край него винаги се чувствам по-добре.

— Да се видим ли по обяд пред Карилиън Тауър?

— До утре!

Нощта е кошмарна. През цялото време мисля за от ритнатата Руби. Понеже е под ключ, се боя да обикалям из коридорите да не би госпожица Пийбоди да е нащрек. Оставам в стаята си и се боря да не заспя, докато противната Милдред похърква спокойно, сънувайки сватбени торти и бродирани салфетки.

На сутринта, разбира се, тя трополи и тряска, нарушавайки нормалната ми дрямка от зори до единайсет. Явно наистина напусна университета. Вместо да отиде на лекции, си събира багажа. Не смята да губи нито секунда повече в учене, след като е постигнала целта си — подсигурила си е диплом „сигурен съпруг“.

Вбесена, излизам да си измия зъбите. На връщане минавам край стаята на Руби с надеждата да е там. Вратата е отворена. Госпожица Пийбоди и още една жена я надзират като тъмничари. Други момичета надничат любопитно, но директорката ги отпъжда. Надзъртам и аз. Руби си събира багажа.

— Вървете си, госпожице Торп — казва директорката с гъгнивия си глас, сякаш и аз съм жигосана.

Руби ме поглежда със зачервени очи. Вирнала остър нос, жената с кисела физиономия до госпожица Пийбоди се втренчва с досада в мен.

Не мога да оставя Руби сама с тези ужасни жени. Вмъквам се в стаята.

— Казах ви да си вървите, госпожице Торп! — Директорката на пансиона е разгневена, но на мен ми е все едно.

— Някой трябва да ѝ помогне. Бременна е, не е заразно.

Давам гръб на жените и започвам да сгъвам дрехите на Руби.

— Не е за вярване! — просъсква непознатата с присвити очи.

Руби ми прошепва:

— Благодаря.

— Няма за какво. Това е злата мащеха, нали? — промърморвам, та само Руби да ме чуе, и тя се подсмивва.

— По-малко приказки! — тросва се госпожица Пийбоди.

— Не обръщай внимание на старата вещица — казвам на Руби.
— Какво ще ти направи? Ще те изгони?

Руби се усмивва пак. Радвам се, че успявам да я поразведря поне за кратко.

— Къде отиваш? — питам я.

— Вкъщи. При татко — свива вежди тя.

— Мога ли да ти помогна?

Бездействието адски ме напруга.

— Предай на Уолтър, че съм си заминала у дома. — Тя прибира негова снимка в куфара. — Писах му, но ако се върне, преди да получи писмото, не искам да се тревожи къде съм изчезнала.

— Може би баща ти ще настоява да се омъжиш за него. Така де... Заради бебето.

Руби прошепва:

— Би било чудесно, но татко няма да позволи. Няма друг начин, освен да се оженим тайно.

— Ще стане! Сигурна съм — уверявам я, защото единствено това знам със сигурност. Знам обаче и колко трудности предстоят на Руби.

Тя прибира последните вещи в куфара, затваря го и се оглежда.

— Всичко тук ще ми липсва — казва тъжно.

— А на мен ще ми липсваш ти. Искан ми се да бяхме прекарвали повече време заедно.

Няма да я видя повече, предполагам, а тя умира толкова млада. Преглъщам сълзите и я прегръщам. Усещам извивката на закръгления ѝ корем.

— Ще ми пишеш ли да ми разкажеш какво е станало?

Не знам дали ще бъда тук, за да получа писмото. Надявам се обаче да не съм отпътувала.

Тя ме прегръща силно.

— Разбира се.

— И не позволявай на тези злобарки да те сломят — казвам достатъчно силно, та да ме чуят.

— Хайде, Руби — процежда през зъби мащехата ѝ и взема единия куфар.

Руби вдига другия, усмихва ми се тъжно и тръгва.

16.

Без Руби дните са сиви. Поне мога да посветя цялото си време на Уил.

Краят на семестъра приближава. Не знаем къде ще отидем, когато настъпи моментът да освободим стаите си. Досега и двамата не сме били тук през лятната ваканция.

През един неделен следобед седим на брега. Уил хвърля камък в езерото и по водата се очертават кръгове.

— Глупаво е да будуваме, за да останем заедно тук, и същевременно да сме разделени по цяла нощ.

— Вярно. Щеше да ми е по-забавно с теб. Часове наред обикалям из коридорите, тревожа се за Руби и се надявам да ми пише по-скоро.

Уил се взира в езерото.

— А аз се тревожа за бъдещето. Няма да познавам никого и всичко ще е съвсем различно.

Хвърля още един камък, този път по-надалеч.

Разбирам страха му. И аз го усещам. Да пътуваш самотен из времето е ужасяваща участ.

— Уил? Ами ако те вмъкна в стаята си? Милдред замина, а нямам нова съквартирантка. Нощем ще бъдем заедно и ще си помагаме да не заспим.

Игрива усмивка се разлива на устните му.

— Да нощувам в пансион за момичета? Защо не се сети по-рано?

Същата нощ чакам да мине цял час след изгасването на лампите и слизам на пръсти по задното стълбище. Отварям вратата и след секунди Уил се появява от тъмнината с тревичка между устните и усмивка.

— Нали знаеш, че ако ни хванат, ще ме изключат или ще ме арестуват?

— Тогава мълчи — прошепвам.

Изкачваме се безшумно по стълбите. Сърцето ми отмерва по милион удара в минута. Озъртаме се и притичваме до стаята ми. Влизаме, заключвам вратата и се облягам на нея с нервен кикот.

Уил слага пръст върху устните ми и сърцето ми се разтуптява още по-силно. Забелязвам извивката на устните му и смеха в очите му. Прехапвам език, за да се овладя.

— Е, това беше фасулска работа — казва с широка усмивка той и се оглежда; очите му обхождат любопитно дрешника, четката ми за коса и гримовеите върху тоалетката. — Така изглеждат значи стаите на момичетата.

— Да.

— По-голяма е от моята и определено мирише по-добре. — Той приближава до леглото ми и докосва крайчеца на покривката. — Наистина ли я е ушила баба ти?

— Да.

Странно е усещането Уил да е тук, в моето пространство, и да докосва малкото ми скъпоценни притежания. Присъствието му е осезаемо. Едно е да го виждам и да разговарям с него всеки ден, съвсем друго — да прекараме дългата нощ в стаята ми.

— А това е магическото — или прокълнатото — легло, с което пътуваш? Изглежда съвсем обикновено.

Той прокарва длан по дървената табла.

— Питала съм се дали не е самото място в стаята. Ще престана ли да се нося из времето, ако го отдалеча от стената?

— Опитала ли си?

Сядам на ръба на леглото.

— Не. Може да опитаме, но се боя да не стане по-лошо.

Уил посочва празното легло на Милдред срещу мен.

— Да седна ли там?

Покрила съм леглото с одеяло, за да не ме потиска.

— Разбира се.

Той се намества в края, протяга дългите си крака и се обляга назад.

— Ако не възразяваш, искам да прекарвам с теб колкото може повече време тук и сега. Още не съм готов да се сблъскам с бъдещето.

Разбирам го напълно.

— И аз се страхувам от следващото пътуване. А няма да те видя, след като напусна тази година.

Очите ми срещат неговите. Осъзнава ли колко се нуждая от него? Долавя ли ужаса, който обикновено прикривам?

— Ще остана отново сама — гласът ми секва. Отмествам поглед. С всеки изминал ден страхът от предстоящото се засилва. В каква ли мрачна бездна на времето ще пропадна?

Уил идва до мен, сяда и ме прегръща през раменете.

— Аби... Това не бива да се случва. Ще намерим изход и ще се върнем, където ни е мястото.

Отпускам глава върху рамото му и усещам топлото му тяло през тънката материя на блузата. Всичко у него излъчва мъжественост и сила, сякаш може да преодолее всякакво препятствие.

— Искаш да се върнеш? Въпреки че си изгубил семейството си?

Той се замисля и кимва.

— Не съм в състояние да ги предпазя от болестта и от смъртта, но ако се върна там, откъдето тръгнах, може би ще спася фермата и труда на татко.

Изненадващо желание, след като баща му явно не заслужава толкова грижи да се опази наследството му.

— Питам се... — прошепвам, — ако се върна вкъщи и разкажа какво съм преживяла, дали някой ще ми повярва? Същият ли ще е животът или светът ще е променен?

— Не знам.

— Имам предвид... дали не съм повлияла някак на бъдещето? А ти... променил ли си развоя на събитията с някоя своя постъпка? Питам се също загинал ли е професор Смит във взривената сграда? Или съм го спасила?

Уил въздиша.

— Надявам се да разберем.

Въпреки физическата сила и издръжливостта, която показва, в гласа му долавям несигурност.

Настаняваме се по-удобно и цяла нощ разговаряме за всичко — за детството ни, за приятелите, за мечтите ни. За каквото и да е, стига да отвлича вниманието ни от непонятната действителност.

Призори, когато слънцето наднича над хоризонта, извеждам тайно Уил през задното стълбище, преди момичетата да се събудят.

После се връщам в леглото да поспя няколко часа.

През следващите нощи се опитвам да го подготвя за бъдещето; описвам му какво ново го очаква — ескалатори, телевизори с дистанционно управление, компютри. На свой ред Уил връща лентата и ме напътства как се пали огън, а в случай че се озова повече от двайсет години назад — как се впряга кон в двуколка. Ужасява ме фактът, че тези познания може да се окажат жизненонеобходими.

С всеки ден укрепва приятелството ни. Радвам се на сигурността, която Уил ми вдъхва, и се стремя да не мисля, че някой ден ще го напусна или пък той ще отпътува.

И двамата сме изтощени въпреки дрямката сутрин. Особено Уил, който тренира по два часа дневно.

— Защо никога не пропускаш гребането? — питам го.

— То е единствената постоянна величина в живота ми. Водата ме успокоява, гребането ми е нещо познато и ме поглъща.

Изтощени сме и отчаяно се опитваме да намерим изход.

— Какво ще кажеш да спим на смени нощем? Поне единият ще си почива — предлагам.

— Ами ако другият се унесе? Или заспалият отпътува?

Замислям се.

— Или... — Поглеждам към леглото ми и се питам как ще приеме следващата ми идея. Изтривам потни длани в роклята. — Да спим и двамата?

Той напрегнато чака обяснение.

— Не искам да отида някъде сама. Но ако си в леглото с мен, ще дойдеш и ти — казвам с надеждата да не греша.

Той се усмихва накриво.

— Каниш ме в леглото си?

Свивам рамене и кимвам с усмивка.

Той ме поглежда дяволито и усещам как тялото ми пламва.

— Има известна логика. Каза, че всичко върху него пътува с теб.

Втренчваме се в тясното легло.

— Да... засега.

Представям си стройното му тяло до моето и как часове наред сме само на сантиметри един от друг.

Уил прочиства гърло.

— Знам, че не трябва да приемам. Обаче не мога да откажа да споделя постеля с прекрасно момиче. А и съм изтощен — добавя той със замечтана усмивка.

Усмиввам се неловко и сплитам пръсти.

— Кога ще опитаме?

— Няма по-добър момент от сегашния — подсмивва се Уил.

— Значи тази вечер. И как ще стане?

Той потърква замислен челото си.

— Първо, не трябва да лягаме с обувки.

— Вярно.

Събуваме се. И незнайно защо имам чувството, че събличам много повече.

Отмятам завивките, отмествам кутията за шапки в ъгъла и се намествам в леглото.

— Това остава с мен. И това — посягам към плетената чанта. — Сложи върху леглото каквото ти е нужно — казвам на Уил.

Той провесва чантата с учебниците си върху високата подпора до краката и ми се усмивва. Многозначителната му усмивка е неотразима.

Поклащам глава и се засмивам.

— Престани! Изнервяш ме.

Той изключва лампата и сяда до мен. Заема доста място. Лежим един до друг, делим си и възглавницата. Осъзнавам, че съм затаила дъх. След няколко напрегнати секунди се изкисквам.

— Ще трябва време да свикнем.

— Готов съм да се упражнявам колкото е необходимо — казва сериозно той, сякаш провеждаме научен експеримент.

— Не се съмнявам.

Леглото се разклаща от смеха му.

— С това темпо май няма да успеем да заспим.

Взирам се в тавана. Всяка фибра в тялото ми е изопната. Харесва ми как ухае Уил — смес от свеж въздух, смях и едва доловим мирис на мъжка пот. Ръката му достига моята и косъмчетата по нея гъделичат кожата ми. Невъзможно е да се отпусна. И все пак се чувствам защитена, когато той е до мен. Присъствието му заглушава постоянното жужене на натрапчивия страх, преследващ ме откакто започнах да се пренасям из времето.

В крайна сметка явно сме заспали, защото когато се събудам, грее слънце. Притисната съм между топлото тяло на Уил и стената. Той лежи настрани, прострян през средата на леглото, и голите му гърди се повдигат равномерно с всяко вдишване. Свалил е ризата по някое време през нощта. Лицето му е спокойно, устните — леко разтворени.

Мога да го гледам цял ден, но чувам как в коридора се отварят и затварят врати.

— Уил — прошепвам.

Изправям се бавно и забелязвам, че стаята не е променена. Половината на Милдред е гола. Не сме отпътували! Само че сме се успали и из коридорите обикалят момичета.

Повтарям името му, но той не помръдва. Докосвам го по рамото; гребането е изваяло мускулите му, кожата му е гладка и топла. Той отваря сепнат очи. Познато чувство — при всяко събуждане напоследък се питам къде съм.

— Успяхме ли? — пита тревожно Уил.

— Да — усмихвам се.

— Слава богу. — Той се отпуска и се протяга като котка. — Не съм спал толкова дълбоко от седмици.

— Браво на теб, поспаланко — засмивам се.

Той вдига глава от възглавницата и вижда, че съм притисната до стената.

— Какъв грубиян съм! Довечера ще се опитам да се представя по-добре — усмихва ми се широко.

Обзема ме облекчение и дори малко вълнение, че ще сподели още една нощ с мен.

— Следващото ни предизвикателство е как да те измъкнем оттук, без да ни хванат.

Хоризонтът се разчиства едва след известно време, но най-сетне повечето момичета отиват на лекции след закуската. Уил прибягва до задното стълбище и се изнизва навън без проблем. Сега разбирам отлично защо Руби използваше този вход. После животът става по-лесен, защото знам, че Уил ще бъде до мен всяка нощ.

Същия ден след вечеря двамата се срещаме в библиотеката, за да проучим индианските могили. Откриваме, че индианците от племето черните ястреби са живели тук, преди мястото да се превърне в

университетски комплекс. Проучваме по-задълбочено историята им. С помощта на библиотекаря се снабдяваме с доста исторически книги и ги подреждаме върху писалището.

— Гледай! — Уил ми посочва разтворената пред него книга; лицето му е на сантиметри от моето и трудно се съсредоточавам върху страницата. — Пише, че след като ги изтласкали от Медисън, индианците се насочили на запад.

Близостта му ме разсейва. Свеждам глава и се втренчвам в контура на скулата му и в извивката на устните му. Той се доближава, уж да вижда по-добре написаното. Дъхът му погъделичка врата ми.

С усилие на волята насочвам вниманието си към следващия пасаж.

— Пише, че пансионът „Елизабет Уотърс“ е построен върху свещено погребално място.

— Пред моя пансион също е имало индианско гробище. — Той впива очи в моите. — Прокълнати сме.

— Да — отронвам.

Уил се привежда към мен и устните му докосват лекичко моите. Затръшва се врата, чуваме гласове.

Той се отдръпва.

Изругавам наум, че моментът е провален. По-късно, когато се промъквам долу да отворя на Уил, ме обзема неочаквана свенливост. Днес осъзнах колко много го харесвам и не знам дали той чувства същото. Сигурно пак ще легнем заедно и макар да го правим по необходимост, изпитвам радост, че имам извинение да съм близо до него.

— Здравсти — поздравявам с нервна усмивка, щом се озоваваме в безопасност зад заключената врата на стаята ми.

— Здравсти.

Той върти тревичката с пръсти.

За да не мисля как ще легна до него, започвам да пренареждам шнолите върху тоалетката.

— Как ти се отразява липсата на цигари?

— Пуши ми се, но ти знаеш бъдещето и съм склонен да ти се доверя.

Той провесва чантата с учебници върху рамката на леглото.

— Въпреки че ще се разделим?

— Особено затова. Нямах представа колко ме ужасява представата за променения свят. — Уил сяда върху леглото на Милдред и разтрива слепоочия. — Войни, бедствия, да не споменаваме ръчните кутийки, които ти казват всичко необходимо.

— Мобилни телефони — усмихвам се и усещам колко ми липсва моят.

— Умът ми не го побира! Искан ми се да си с мен там. Нужен ми е гид.

Той ме поглежда и в очите му съзирам страха, който се опитва да потисне. Обзема ме жал.

— И на мен ми се иска.

За да повишим настроението, подхващаме забавни теми — как се променя музиката, как пансионите стават общи, за момчета и момичета, как почти всеки има кола, телефон, дебитна карта.

— Изобщо ли не използвате пари?

— Използваме, но по-често плащаме с малки пластмасови карти. Приличат на студентските. — После осъзнавам, че тук, в това време, не съм виждала нищо пластмасово; всичко е от стъкло, тенекия, алуминий. — Машина сканира картата и разбира колко пари има в банковата ти сметка.

Уил поклаща глава и разбирам, че е дошъл моментът да спра.

— Хайде да ти открием банкова сметка утре. За всеки случай — казвам.

— А ти какво ще правиш, ако продължиш да се връщаш назад?

Загриженост помрачава очите му, защото и двамата знаем, че няма кой да ми помогне. С всеки изминал ден неумолимата студена реалност ме притиска по-силно.

— Предпочитам да не мисля за това — прошепвам и извърщам глава.

Разговорът, завъртял се около подготовката на Уил за бъдещето, ми припомня колко безнадежден ще бъде животът ми следващия път, когато се пренесе нанякъде. Уил ми е разказал каквото може, но животът през 1910 изглежда труден. Невероятно е да открия близък човек. Ще бъда съвсем сама. Как ще оцелея във време, когато жените нямат почти никакви права?

Вдишвам дълбоко, за да се овладеея. Когато издишвам обаче, дъхът прозвучава пресежливо като ридание. Уил пристъпва до мен и ме

прегръща. Опитвам се да сдържа сълзите. Все по-трудно си придавам невъзмутим вид при мисълта колко ясно е бъдещето ми... или по-скоро колко е неясно.

— Страхувам се, Уил — признавам, притиснала лице в гърдите му.

— Знам — прошепва той. — Аби, бих дал всичко, за да ти помогна. Готов съм дори да отида сто години напред в бъдещето, за да разбера как да се върна и да те спася.

Разтапям се в ръцете му. Простичките му думи и крепката му прегръдка ми вдъхват смелост, от която отчаяно ще имам нужда, когато настъпи моментът.

— Благодаря.

Той ме целува по косата. Прииска ми се повече, но сигурно и бездруго изглеждам дръзка и безочлива в сравнение с жените от неговото време. Боя се да не го отблъсна. Уил обаче ме целува по бузата и се взира в очите ми. Неговите са дълбоки наситеносини езера. Устните му докосват нежно моите и изтръпвам цялата.

Уил плъзва длан по гърба ми, залитам леко и се притискам към него. Той прокарва пръсти през косата ми и накланя глава; вдигам лице и усещам как палецът му нежно погалва врата ми. Устните му намират моите. Това старомодно момче знае как да целува.

Когато се отдръпва, тялото ми е по-меко от вода. Той продължава да ме прегръща и ми се усмихва с изкусителната увереност, която забелязах още при първата ни среща.

— Как ще делим едно легло сега? — промърморвам.

Уил се засмива.

Дланта ми закрива устата.

— На глас ли го казах?

Той ме пуска.

— Имаш право. Не биваше да подхващам това, но...

Усмихва се накриво.

Закопнявам за още целувки, но се боя какво ще последва. Уил явно си е помислил същото, защото предлага да отидем в кухнята за среднощна закуска.

Прокрадваме се през тъмните коридори, влизаме в кухнята и той включва лампата. Върху плотовете има само стоманени тенджери, тигани и готварски прибори. На етажерка са подредени грамадни

консервни кутии с ронена царевица, кисело зеле и други продукти. Откриваме хладилник, но се оказва заключен; складът също е залостен.

— Гадост. Огладнях само при мисълта за храна.

— Не се отказвай толкова лесно. — Уил отваря чекмеджета, после прокарва ръка по горния ръб на хладилника. — Ето! — показва ми ключ.

— Чудесно.

— Да видим с какво разполагаме.

Надничаме в хладилника и виждаме големи парчета месо, опаковани в кафява хартия, овързана с канап.

— Не изглежда вкусно — отбелязвам.

— Виж това. — Уил посочва три големи овални кутии. — Сладолед!

Изважда едната, а аз се снабдявам с шоколадов сироп. Напълваме си купите със сладолед и го поливаме с шоколад.

Отнасяме лакомствата в трапезарията и сядаме в най-отдалечения ъгъл, в случай че дойде някой. Спомням си как с баба се вмъкнахме тайно в кухнята, после се сещам за Руби и бебето ѝ.

— Тревожа се за Руби. Досега трябваше да ми е изпратила писмо.

— Може би Уолтър е успял да я отведе от къщата на баща ѝ — предполага Уил, гребва от сладоледа, опитва го и се усмихва одобрително.

— Може би, но тя сигурно щеше да ми пише. Толкова ми се иска да я видя!

— Нямам кола и няма от кого да взема. Какво ще кажеш да ѝ се обадим? — предлага Уил.

— Чудесна идея. Дали имат телефон?

— Има само един начин да разберем. Утре ще опитаме.

Разчистваме уликите от среднощното ни похождение в кухнята и се връщаме в стаята ми. Обличам тениската и анцуга, с които Уил ме снабди в склада за лодки.

Той е по-учтив от всякога.

— Ще се постарая да не завземам леглото тази нощ.

— Не бой се, ще те сритам, ако се разпростреш — усмихвам се.

Завиваме се с покривката и лягаме с лице един към друг. Кутията за шапки и чантата му с учебници са по местата си. Готови сме за ненадейно пътешествие като двама души върху сал в открито море, които могат да разчитат само на себе си.

Уил хваща ръката ми.

— Благодаря ти, че ме намери.

Усещам приятния допир на кожата му.

— Не че зависеше от мен — усмихвам се.

— Не знам. Понякога се питам дали срещата ни не е нещо повече от случайно пропадане във времето — казва замислено той.

— Понеже това всеки го може.

Засмиваме се. Харесва ми гърленият му смях.

— Да. Детска игра е! — кимва той. — Но наистина се чудя дали има някаква логика, някаква причина.

— Ако откриеш, непременно ми кажи.

— Нека помислим. Къде отиде първия път?

— Кацнах в 1980.

— И какво се случи? Кого срещна?

Опитвам се да си припомня. Ако броя дните, минал е малко повече от месец, но ми се струва като цял живот.

— Ами... никого. Нито професора, нито теб, нито баба.

— Ходи ли на лекции?

— Не. Бях прекалено уплашена.

— Възможно е значи професорът да е бил там, но да не си го видяла?

— Да. Всъщност имах физика в програмата. Може обаче да е загинал при взрива в Стърлинг Хол. — Представям си професора през годините, когато се срещяхме — от помъдрия мъж на средна възраст до непохватен млад студент, несигурен в себе си. — Беше добър човек и искаше да ми помогне. Надявам се да е останал жив.

— И аз. — Уил стисва ръката ми и усещам загрубялата кожа на дланта му. — После къде отиде?

— Върнах се в 1970. Тогава видях за пръв път професор Смит. Изглеждаше обнадежден, че ще успее да докаже теориите си.

— Добре. Значи дори да е умрял, негов колега сигурно е доразвил идеите му.

— Не спомена за никого. — Обръщам ръката му и прокарвам пръст по дланта. — Цялата е в мазоли.

Той я свива в юмрук и я отдръпва.

— Съжалявам. От гребането е.

— Дай да видя.

Разтварям ръката му. Има мазоли и по дланта, и по възглавничките на дългите му пръсти. Поглеждам го да се уверя, че не му е неприятно. Той се вира спокойно в лицето ми. Прокарвам показалец по кожата му.

Той се усмихва и отново свива пръсти.

— Гъделичкаш ме!

— Имаш гъдел?

— Да, когато ме докосваш така. — Потръпва и казва: Хайде, съсредоточи се! Къде отиде след това?

Обаче е почти невъзможно да се съсредоточа, докато държа ръката му. Спомням си ужасния взрив и се връщам по стъпките си.

— Хиляда деветстотин шейсет и първа — спомням си.

Уил се усмихва и стисва леко дланта ми.

— Където се срещна с мен?

— Да — усмихвам се в отговор. — И с професора. Той дойде в стаята ми и засне всичко от кутията, за да види дали има някаква връзка.

— Добре. Това подкрепя теорията ти, че се опитва да ни помогне да се върнем вкъщи. А после? Какво последва?

— Ами... О, да! Срещнах се с баба през 1951. Бяха прекрасни дни. Никога няма да ги забравя.

— Според мен и това е важно. Тъгувала си, била си самотна и те е притеглил човек, с когото имаш силна емоционална връзка. Аз също бях тъжен и унил. Може би затова се намерихме.

— Склонна съм да се съглася. А и с баба се задържах най-дълго на едно място. Засега. Три седмици.

— Сигурно защото си открила начин да изиграеш системата.

Кичур коса пада върху лицето ми. Прибирам го зад ухото.

— Може би.

— И като спомена емоционалното притегляне, баба отчаяно искаше да разбере какво се е случило с бебето на Руби. Тогава... хоп!... Ето ме тук при бременната Руби.

— И при мен. Не го забравяй.

Той потърква нежно нос в моя.

— Не мога да те забравя. — Докосвам бузата му и очите му се разнежват. — Хей, веднъж помолих звездите: „Изпратете ме няколко десетилетия назад, за да срещна мило момче, израснало във ферма“. И та-дам! Ето ни тук заедно.

— Значи ти си виновна, че пътувам във времето. Никой не те е поканил на среща и се е наложило да се върнеш далеч назад, за да си намериш момче — намига и целува дланта ми.

— Честно казано, не мисля, че си ме канил на среща.

— Откраднах сладолед от хладилника, за да те почерпя. Не се ли брой?

— Това е взлом, не е среща.

Той се засмива.

— Е, все ще измисля и нещо друго.

— Добре.

Уил се надвесва над мен и ме целува по устните. Прокарва пръсти по ръката ми и кожата ми изтръпва. Слагам длан върху гърдите му и усещам колко силно бие сърцето му. Целувките му са блажено вкусни. Краката ни се преплитат и изгубвам представа за времето. Задъхани и разтреперани, плъзваме ръце под дрехите си, после се отдръпваме един от друг. Уил ляга по гръб и се взира в тавана.

— Ако бях джентълмен, щях да изчезна. Но предвид особените обстоятелства, най-добре е да си удържам ръцете до сутринта.

Скръства ги пред гърдите и се поотмества към ръба на леглото.

Простенвам недоволно.

— Нали не искаш да се окажем в положението на Руби и Уолтър?
— поглежда ме косо Уил.

— Боже! Представяш ли си как се появявам през 1880-та, бременна и сама?

Мисълта ме ужасява. Той обръща красивото си лице към мен.

— В никакъв случай! Съжалявам, че прекрачих границата. Няма да се повтори.

Присламчвам се по-близо до него и отпускам глава върху рамото му. Доближавам устни до неговите и прошепвам:

— Ще упражняваме самоконтрол.

17.

Някой нежно отмята косата ми от лицето. Отварям рязко очи и виждам Уил.

— Добро утро.

Тихият му сипкав глас отеква в гърдите, където лежи дланта ми. Вдигам глава от рамото му.

— Добро утро.

Бавно се отдръпваме един от друг.

— Успяхме още една нощ — казва възторжено той.

Иска да каже, предполагам, че не сме отпътували във времето. После обаче се питам дали няма предвид... че сме устояли на изкушението.

Някой почуква на вратата. Замръзвам.

— Какво ще правим? — Поглеждам го, изтегнат доволно върху леглото ми в цялата си мъжествена прелест.

— Може ли да не отваряш? — прошепва.

Чукането прозвучава пак — по-силно.

— Абигейл, тук ли си? Нося ти документи за подпис.

— Отговорничката на етажа е. Трябва да отворя. Скрий се бързо.

— Къде?

Оглеждам стаята. Половината на Милдред е съвсем празна и не предоставя укрытия.

— В дрешника или под леглото. Избирай.

Той се шмугва в тесния дрешник и се смества зад закачалките. Дръпвам завесата — не покрива целия отвор, но помага.

— Обличах се! — извиквам и открявам вратата.

Отговорничката ме поглежда с присвити очи иззад очила с тънки телени рамки. Втренчва се в широката спортна тениска и анцуга ми, сякаш съм в скандално облекло. Очевидно в тази епоха момичетата не носят често момчешки дрехи.

— Какво ми носиш? — напомням й.

— А, да! Не си подписала документите за освобождаване на стаята. Ако ще оставаш тук през лятото, трябваше да подадеш молба още миналата седмица.

— Може ли да остана?

Това разрешава проблема с преместването в края на семестъра.

— Разбира се. Попълни приложения формуляр и го занеси веднага в кабинета на директорката.

Подава ми книгата.

— Благодаря. — Затварям вратата и отмятам завесата на дрешника. — Чу ли? Може да останем през лятото.

Лицето на Уил се подава измежду роклите. Косата му стърчи смешно.

— Чудесна новина. Ако ме измъкнеш оттук, веднага ще се погрижа.

Така започва поредният ден. Двамата се разделяме, всеки зает да се преструва, че мястото му е тук, в тона време, където всъщност не е.

По-късно през деня се смества в телефонна кабина във фойето на Мемориъл Юниън. Стените са от дъбово дърво, вратата — стъклена; вътре е вградена пейчица за сядане. Тясно е, но това не ни пречи. Поверявам задачата на Уил, защото нямам представа как се телефонира през трийсетте.

— Ще ме прехвърлите ли към оператора за между градски разговори?

Той държи слушалката между нас, за да чуваме и двамата.

— Изчакайте, моля — казва женски глас.

Почти цяла минута се вслушваме в цъкане и прищраковане, преди друг глас да попита:

— С кой град искате да се свържете?

— Рио, Уисконсин — отговаря Уил.

— Един момент.

Отнема далеч повече. Докато чакаме, се любувам на веждите и миглите на Уил, изящно обрамчващи очите му. Погледът ми се плъзва по тесния му нос и стига до устните, припомняйки ми удивителните му целувки.

Той забелязва къде съм се втренчила, повдига вежда и крайчецът на устните му се повдига в многозначителна и леко самодоволна усмивка.

— Винаги ли се чака толкова? — питам изчервена и се преструвам, че не съм го зяпала.

— Да, ако разговорът е междуградски. Как е в твоето време?

— Всеки може да се обади навсякъде от своя телефон. Не е необходим оператор. Набираш телефона онлайн. Не помня кога за последно съм виждала телефонна кабина.

Уил поклаща глава, поразен от небивалиците ми. Нов глас прозвучава по линията.

— Кого търсите, моля?

— Фамилията е Фелпс. Госпожица Руби Фелпс.

— Няма Руби Фелпс, в телефонния указател има само Джордж Фелпс.

Уил ме поглежда за потвърждение. Не знам как се казва баща ѝ, но кимвам.

— Да, Джордж Фелпс, моля.

— Ще струва десет цента — казва операторът.

Уил ми подава слушалката и бръква в джоба си; пуска монетата в телефона.

— Свързвам ви.

Чуваме още няколко прищракования и странен сигнал, който изобщо не прилича на бръмченето по мое време. Моля се това да е номерът. Внезапно ме обзема нетърпение да поговоря с Руби.

— Ало? — казва жена.

Уил ме побутва да отговоря. Явно млад мъж да търси Руби не е най-добрата идея. Приближавам устни до слушалката.

— Може ли да говоря с Руби, моля?

Настъпва дълго мълчание.

— Руби е в колежа — отговаря сухо жената; сигурна съм, че е ужасната мащеха.

Поглеждам към Уил и той свива вежди. Как да я убедя да ми позволи да говоря с Руби?

— Всъщност съм ѝ приятелка от колежа. Тревожа се за нея и исках да разбера как е. Обещавам да не я задържам дълго.

— Руби не е вкъщи. Не се обаждайте повече — гласът е безизразен и неумолим; сърцето ми се свива от жалост към бедната Руби.

— Чакайте! Къде е тя?

След нова пауза раздразнен глас отговаря:

— Грижи се за болната си леля.

— Предайте й, моля, че се е обаждала Аби...

Връзката прекъсва, преди да довърша. Уил взема слушалката и я окачва. Отваряме вратата и се измъкваме от задушната кабина.

— Вярваш ли, че е при някаква леля? — пита Уил.

— Не. Мисля, че това значи „отпратихме я надалеч, за да не посрамва семейството“.

— Ужасно! Дали Уолтър знае какво се случва?

О, Руби, къде си?

Следобед Уил ме кани на първата ни официална среща. Откарва ме с лодката до Пикник Пойнт. Наблюдавам го как гребе и се наслаждавам на плавния ритъм и на мускулите му, които се изопват при всяко движение с веслата. Топлият ветрец развява косите ни и запрята полата на роклята ми за радост на Уил.

Той завързва лодката за дърво край брега и двамата намираме слънчево място, където да постелим одеялото. Уил изважда блокче жълто сирене, плик фъстъци с черупки, две бутилки джинджифилова бира и шоколад.

След този ден сме почти неразделни и не след дълго имам чувството, че Уил винаги е присъствал в живота ми. Понеже посещаваме летни курсове, винаги имаме домашни. Уил поглъща ненаситно знания; аз често се изкушавам да зарежа лекциите, защото престоят ми тук е временен, ала от друга страна, се радвам, че двамата сме заедно в колежа.

Слънчевите следобеди прекарваме най-често край езерото или наемаме велосипеди и караме по алеята до Пикник Пойнт. Понякога се излежаваме на плажа. Банският ми костюм е от синкава вълна и не е особено стилиен, но Уил ме харесва в него. Любимите ми моменти са когато се излежаваме под слънцето след дълго плискане във водата. Уил отмята косата от рамото ми и целува звездата, татуирана върху него. Повече не ми и трябва. Побутвам го да легне по гръб и обсипвам с целувки бронзовата му кожа. Слагам длан върху плоския му корем и мускулите му се напрягат.

— Момчетата по мое време биха дали всичко за такива плочки.

— Това пък какво е?

— Коремни мускули. Тренират като луди, за да имат стегнати кореми.

— Хм... Не знам защо са им, но бих им препоръчал да се запишат в отбор по гребане. Какво друго правят момчетата от твоето време?

— Ами... някои си пробиват ушите и носят обици.

— Сериозно? Мъжете носят обици? Като пирати?

Той повдига вежди.

Засмивам се.

— Някои си бръснат гърдите. — Прокарвам пръсти по русите му косъмчета. — Други си бръснат лицата по-рядко, за да са винаги с леко набола брада.

— Не ме е грижа какво име хрумнало на мъжете в бъдещето. Уверявам те, че няма да носят обици и няма да си бръсна гърдите.

Обхваща ме през кръста, придърпва ме по-близо, топлите ни тела се докосват и устните ни се сливат.

Една съботна вечер отиваме на кино в „Орфеум“ на Стейт Стрийт. Залата е красиво декорирана. По мое време не съм виждала това място и се питам дали съществува.

— Виж! Има фото! — посочвам кабинка със завеса и надпис „Фотоматон“ във фоайето и повличам Уил натам.

Докато той разглежда възхитен кабинката, осъзнавам, че тук е направена снимката в табакерата, която открих през 1948.

— Искате ли да се снимате? — пита фотографът.

— Разбира се. Как става? — осведомява се Уил.

— Влизате вътре, сър, и позирате с вашата дама. Ще ви заснема три пъти и ще проявя снимката веднага.

Уил се обръща към мен с нетърпелива усмивка.

— Това е чудесно!

Дава на фотографа няколко монети.

Вътре се сместваме рамо до рамо върху тясната пейка и се усмихваме. Блясва ярка светкавица. Засмиваме се. За втората снимка Уил ме прегръща през кръста и ме целува. За последната ме погъделичкава по хълбока и двамата се заливаме в смях, когато светкавицата ни заслепява.

Фотографът ни подава лентата със снимките. Сближаваме глави да се видим. Изглеждаме като най-обикновени, щастливи студенти.

Никой не би заподозрян, че сме пътешественици през времето.

— Да ви ги изрежа ли, за да си ги поделите? — пита ни фотографът.

Кимвам и не след дълго си тръгваме със снимките.

— Коя си избираш? — пита ме Уил.

Вземам снимката след целувката и внезапно осъзнавам, че се гледаме с любов.

— За мен е онази, на която се смееш, защото така искам да те запомня.

Той ми показва снимката. Усмивката ми помръква. Уил вече мисли за момента, когато ще се разделим.

— Извинявай. Не биваше да го казвам — прошепва той.

— Няма нищо.

Преструвам се, че не съм разтревожена.

— А тази? — Уил ми показва третата снимка.

— Ти я вземи.

Знам, че ще я сложи в табакерата, защото я видях там. Премълчавам обаче — за мен е важно поне нещичко през това безумно пътуване да зависи от свободната ни воля.

— Сигурна ли си? Една за теб и две за мен?

— Да. — Целувам го по бузата.

След седмица влизам в стаята по тениска и къси панталони, изработени собствено ръчно от срязания анцуг. Уил лежи по корем, загледан в таблата на леглото.

— Какво правиш? — Заклучвам вратата.

Той се обръща. Държи джобно ножче и ме гледа гузно.

— Е? — Отивам да видя какво крие.

Прозорецът е отворен и топъл ветрец повява пердето.

— Реших да оставя знак, че сме били тук. За потомството.

Издълбал е часовникови стрелки в дървото. Проследявам с пръст пресните вдлъбнатини.

— Ти си бил!

— Моля?

— Когато дойдох в колежа, забелязах знака. Беше неясен естествено, но все пак личеше. — Сядам до него и се усмихвам. — Дърворезбата ти ще издържи осемдесет години.

Как не съм обърнала внимание, че този път не е тук при пристигането ми?

— Леле, това значи е много стара табла. Нали нямаш нищо против, че го направих?

Усмиввам се и го целувам леко.

— Напротив, харесва ми!

Той се обръща и сяда.

— Ноцта е прекрасна, Аби. Срамота е да стоим затворени в стаята.

— Какво си намислил? — подвиквам от килера, където прибирам дрехи.

— Да отидем на покрива и да погледаме звездите.

Събирам покривката на баба от леглото. Той взема чантата с учебници. Прекосяваме тихо коридора. Уил е праметнал покривката през глава като грамаден шал, и случай че се натъкнем на някое момиче, тръгнало към банята.

Влизаме в учебния кабинет в четвъртото крило и сваляме резето на вратата към плоския покрив. Постилам покривката и двамата лягаме един до друг. Вечерта е мека и топла, някой сякаш е напръскал небето с блестящи искрици.

— Звездите са толкова ярки.

Уил ми сочи съзвездия, които така и не съм се научила да разпознавам. Моите познания се простират до Голямата и Малката мечка. Съвършена нощ.

Докосвам ръката му.

— Искам да те помоля за услуга.

Той се обръща към мен; лунното сияние блести в очите му.

— Каквото и да е.

— Когато ме видиш пак през 1961, не ми разказвай какво сме преживели заедно.

Той се подпира на лакът и взема ръката ми.

— Защо?

— Мислих много. Ако бях дошла тук, знаейки какво се е случило, може би нямаше да стане така. Сигурно щях да объркам нещо.

— Но ти ми разказа за бъдещето.

— Да, но ти описвах промените, за да ти помогна да се приспособиш. Не съм ти казвала какво те очаква, защото не знам.

Той погалва бузата ми с палец.

— Разбираш ли колко ще ми е трудно да не ти разкажа за нас и да премълча какво означавах за мен?

Обгръщам лицето му с длани. Уил целува дланта ми. Не знам как ще преживея раздялата с него.

— Когато те видя отново, искам да те прегърна и да продължим нататък, все едно не сме се разделяли.

Целувам го нежно по устните.

— Знам, но всъщност успяваш доста добре да опазиш тайната.

— Мислиш ли, че можем да променим случилото се? Искам да кажа, за теб то вече е минало, но за мен не е. Ами ако ти разкажа всичко, когато те видя през шейсетте? — пита Уил.

— Точно от това се страхувам. Дали е полезно да знаем бъдещето или миналото, или ако знаем, ще направим нещо, което иначе не бихме направили? И дали така ще променим крайния резултат? Не искам да рискувам.

— И дали бъдещето ни вече е начертано? Или все още не е?

Лягам по гръб и впервам поглед в нощното небе. Чувствам се като нищожна пращинка сред необятния простор.

— Това е загадката.

— Немислимо е да си отидеш.

Долавям дълбоката тревога в гласа му.

Обръщам се към него.

— Може би ти ще си отидеш пръв.

Той поклаща глава.

— Аби, ти си всичко за мен.

Целува ме пламенно. Очите му тъмнеят в лунната светлина.

— Ако бяхме само ти и аз, без камбанен звън и без пътешествия във времето, щях да съм твой завинаги и до края.

Любовта в погледа му спира сърцето ми. Как е възможно да съм такава щастливка?

— Обичам те, Уил.

— Знам. — Той се усмихва доволен и аз се размивам. — Дните с теб са най-щастливите в живота ми.

Кимвам, защото чувствам същото.

— И ще запазя спомена през всички времена и трудности, които ми предстоят. Любовта ти ще ме крепи.

Простичките му думи ми вдъхват надежда за бъдещето, но и ме плашат. Всеки ден ме приближава до раздялата с Уил, а няма причина да очаквам, че ще се върна къщи. Сърцето ми се свива. Не мога да го изгубя.

Уил долавя отчаянието ми.

— Ела.

Разтваря ръце и ме прегръща. Досегът на тялото му, силата и решимостта му ме размекват.

Той безмълвно потрива брадичка в лицето ми, ала не ме целува. Дъхът му стопля кожата ми. Затварям очи и прокарвам устни по врата му. Усещам как гърдите му се повдигат по-бързо. Дланта му се плъзва по хълбока ми, по корема и обвива нежно гърдата ми.

Уил ме целува по врата и прошепва:

— Не бой се. Тази нощ сме само ти и аз.

— Да — отронвам и устните ми намират неговите.

Унасяме се в шемета на дълги целувки, пълни с надежда, че ще устоим, каквото и да ни поднесе времето.

След толкова стоически нощи нарушаваме даденото обещание под одеялото на звездите.

18.

— Добро утро, красавице.

Уил ме събужда с целувка. Изтръгва ме от мрачен сън. Телата ни са сплетени под покривката след вълшебната ни нощ под небето.

Той ме озарява с пленителната си усмивка. Косата му пада напред; отмятам я, за да видя по-ясно лицето му. Незнайно защо се опитвам да запечатам образа му в мислена снимка. Искам завинаги да го запомня така. Спокоен, щастлив.

— Обичам те, Уил.

— И аз те обичам.

Той потърква носа си в моя.

Усмивката ми помръква.

— Исках да съм сигурна, че го знаеш.

Той се отдръпва.

— Аби, какво има?

— Не знам. Нещо не е както трябва, не знам какво.

— Кошмар ли сънува?

— Може би. — Изправям се и прокарвам пръсти през косата си.

— Сигурно не е нещо сериозно.

— Заради снощи ли е? — пита притеснен той.

— Боже, не! Беше прекрасно. Не бих променила нито секунда...

Нямам обяснение.

Той ме прегръща през рамо.

— Обещай да ми кажеш, ако се почувстваш зле.

Хващам ръката му, стисвам я леко и се усмихвам с попресилена увереност.

— Обещавам.

След като измъквам Уил през задния вход обаче и проследявам с поглед как се отдалечава, ми се доплаква.

Денят ми потича в обичайното русло, но нещо е различно. Не знам какво точно, ала шестото чувство, интуицията или както там се нарича ми подсказва, че назрява промяна. С Уил ще се срещнем късно

през нощта. Цяла сутрин има лекции, после състезание, а след това — ергенско парти на съотборник. Искам обаче да го видя. Нужна ми е опората на здравия му разум, сигурността, която ми вдъхва.

В късния следобед заставам на хълма. Наблюдавам лодките в далечината; плъзгат се по езерото като водни буболечки. Гледката е красива — движат се грациозно, тласкани от крепка сила и отлична координация. Ако един гребец наруши ритъма, ще провали инерцията на целия отбор. Подобно на времето.

Нещо във вселената нарушава синхрона и ни запраща из годините, а ние се опитваме да надхитрим системата, да подмамим часовника, за да не ни раздели. Усещам обаче присъствието на зорката Карилиън Тауър, която стои на пост в далечината, и сякаш по хоризонта на времето се трупа напрежение, каквото не съм долавяла преди.

Не знам коя е причината за предусещането, ала го има. При предишното пътуване прескочих близо двайсет години. Ако се случи същото, къде ще се озова? Съществува ли „Лиз Уотърс“ тогава? Ако не е построена, на същото място ли ще се приземи леглото ми, или ще изчезна в небитието?

Опитвам се да си представя как се лутам из времето без Уил и не мога. Той е бил до мен почти всеки ден и всяка нощ, откакто пристигнах тук преди три месеца.

Когато лодките се връщат на брега, въздухът не ми стига, дланите ми са потни и не успявам да се овладя. Отчаянието ме потиска и изцежда и последната капчица радост. Едва се сдържам да не изкрещя на Уил, докато състезателите навлизат в дока. Изчаквам победителите от Уисконсин, но те оставят другите да минат пред тях. Когато най-сетне идва техният ред, гостуващите отбори ги аплодират.

Откривам Уил на обичайната му трета седалка. Красив е, доволен от победата и изморен от надпреварата. Ликува със съотборниците си и не усеща как настъпва промяната.

Момчетата размахват тържествуващо юмруци във въздуха. С усилие на волята се стърпявам да не хукна към Уил. Чакам, докато се ръкуват с другите отбори. Сигурно изглупявам и всичко е наред. Вероятно са хормоните или е от стреса. Не знам.

Уил ме забелязва и ми махва. После вижда посърналото ми лице и усмивката му изчезва. Проправя си път през тълпата спортисти и

идва при мен.

— Какво има? — Хваща ръцете ми и се взира в очите ми.

Какво да отговоря? Нямам представа. Избухвам в сълзи.

Той ме прегръща през раменете и ме повежда настриани от дока и навалищата.

— Аби, какво се е случило? Моля те, кажи ми.

Вкопчвам се в ръката му.

— Имам лошо предчувствие.

— Ела.

Той разтваря ръце. Сгушвам се в обятията му и заравям лице в гърдите му. Тениската му е влажна. Опитвам се да наложа на разтуптяното си сърцето да забие в ритъм с неговото — бавно и равномерно. Уил е силен, стабилен, сигурно убежище. Мирише на свежа природа и на себе си. Трябва да запомня този момент. Прегръщам го с все сила.

— Всичко ще е наред. Погледни ме. — Той ме подхваща леко за брадичката, повдига лицето ми и изтрива сълзите ми.

Впивам очи в неговите, сини като ясен ден. Носът и бузите му са изгорели от слънцето.

— Обичам те, Аби. Ще намерим изход. Няма да позволя на времето да се разпорежда с нас.

Кимвам, ала не му вярвам. Никога не сме имали избор. Той обаче е толкова уверен, не искам да го плаша.

Уил се усмихва съчувствено.

— Сълзите ти ми късат сърцето. Хайде да седнем някъде и да ми разкажеш какво те кара да се чувстваш така.

— Не трябва ли да си при отбора?

Той поглежда към спортистите на кея.

— Ще се справят и без мен. Ела!

Повежда ме край брега на езерото, далеч от погледите на съотборниците си. Сядаме до водата сред възлести дървесни корени, прикрити зад върбов ствол.

— Е? Какво става? Никога не съм те виждал да се държиш така.

Улавя нежно дланите ми и се взира в просълзените ми очи.

Поемам си дълбоко дъх, за да се овладея.

— Страхувам се, че ще те изгубя.

— Няма да го позволя! Обещавам ти — казва той решително, ала и двамата знаем, че времето е по-силно от нас.

— Друг път чувствала ли си се така, преди да заминеш нанякъде?

— Никога — поклащам глава. — Не съм долавяла никакви предупредителни знаци. А ти?

— И аз. Виждаш ли! Положението е под контрол.

— Имаш право. Държа се нелепо — съгласявам се. — Може би е панически пристъп.

— Какво е това?

— Да се торМОЗИШ без повод за дреболии. Има лекарства срещу такъв страх — обяснявам, стиснала трескаво ръката му.

— Ясно. Просто си се паникьосала — усмихва се на думата той. — Без повод. Ще ми се да ти дам хапче, за да ти мине.

Не мога да му опиша чувството, а той не може да ме убеди, че сме в безопасност. Не искам да го безпокоя, затова казвам:

— Сигурна съм, че е безпричинно. Просто глупав страх.

— Радвам се, че сподели с мен. Ако изчакаш да приключи с отбора, ще те изпратят до пансиона.

Усмихвам се и кимвам с облекчение.

— Разбира се.

— Значи се договорихме.

Той ме поглежда ласкаво.

Страхувам се да го изпусна от очи. Връщам се до навеса за лодки с него и чакам на брега, докато прибира лодката със съотборниците си. Момчетата са въодушевени от победата и се тупат по гърбовете. Уил се обръща често към мен, за да се увери, че съм добре, и всеки негов поглед ме успокоява и ми вдъхва увереност.

Не след дълго той тръгва към мен с неколцина съотборници. Те ме виждат да седя с незакопчана догоре блуза, с навити ръкави и развяна от вятъра коса. Нося дрехи от това време, но със свободата на двайсет и първи век. Сигурно им приличам на разпусната жена.

— Ще оставиш ли момичето си за малко, та да дойдеш на ергенското парти на Еди? — пита един.

— Ще дойда, разбира се, но да знаете, че Аби не е обикновено момиче — отговаря Уил с дяволита усмивка и ми намига.

Сърцето ми се стопля и ми се приисква да не съм разигравала драми.

Момчетата продължават по алеята към пансиона.

Уил ми протяга ръка и ми помага да стана от тревата.

— Нали не възразяваш да отида?

Осъзнавам, че би се отказал от всичко, за да се почувствам по-добре.

— Разбира се, стига да се върнеш по-късно.

— О, това не се променя!

Прегръща ме през кръста и двамата тръгваме, крачейки в съвършен синхрон.

— Забавлявай се! Все пак е 1930! Неколцина гребци едва ли могат да забъркат голяма каша?

За да убия времето, следобед подреждам стаята, изпирам мръсните дрехи и се опитвам да внеса ред в мислите си. На вечеря ям бавно печеното пиле, варените картофи и задушения грах, за да не стоя сама в стаята. Иска ми се времето да забърза ход и Уил да се върне по-скоро при мен.

На връщане си проверявам пощенската кутия. Отварям я и след толкова седмици стъписана откривам тънък плик. Грабвам го и поглеждам адреса на подателя: Руби Фелпс, Рио, Уисконсин.

— Да! — стисвам писмото до пазвата си и на бегом се прибирам в стаята.

Скачам върху леглото и разкъсвам плика. Почеркът е ювелирен, буквите — изящно закръглени.

Скъпа Абигейл,

Надявам се това писмо да те свари в добро разположение. Сигурно си заминала през лятната ваканция. Дано ти препратят писмото.

Извинявай, че не ти писах по-рано, но в манастира бях откъсната от външния свят. Да, бях в манастир. Омразната ми мащеха ме прати право в манастир в Чикаго, където приемат момичета като мен.

Звучи ужасно, но повечето сестри бяха мили. Трудното беше, че не мога да изпратя вест на Уолтър. На

два пъти опитах да му напиша писмо, но игуменката ме разкри и ми наложи допълнително време за покаяние.

Синът ми се роди миналия четвъртък. Най-красивата гледка, която някога съм виждала! Позволиха ми да го прегърна само за няколко минути, но ще запазя този най-скъп спомен до края на дните си. Умолявах да ми позволят да го задържа. Уви! Отговориха ми, че дете, създадено в грях, винаги ще носи петно, и при никакви обстоятелства не може да остане при мен. Плаках, когато ми го взеха, плача и сега всяка нощ и копнея да го прегърна.

Лекарят ми съобщи, че ще отглеждат детето в сиропиталище, докато го осиновят. Позволи ми обаче да му дам име и да му оставя спомен от мен. Кръстих сина си на баща му — Уолтър Колтън Смит — и му написах писмо. Казах му, че го обичам и никога няма да го забравя.

Моля се скоро да го осинови любящо семейство и детството му да е по-щастливо от моето. Вярвам, че ще постигне много, и се надявам някой ден да го открия (или той мен), но едва ли е възможно. Новите му родители сигурно ще променят името му. Сърцето ми е опустошено, но не ми остава друго, освен да продължа напред.

Бащата на Уолтър се възстановява бавно, ала най-сетне се изправи на крака. След няколко дни Уолтър ще дойде да ме вземе и ще се оженим, независимо какво мислят родителите ни. Животът ни обаче винаги ще е пуст без изгубения ни син.

Извинявам се за дългото писмо, но нямах с кого да споделя скръбта си. Благодаря ти за сърдечното приятелство, никога няма да го забравя. Надявам се, че с Уил най-после сте излезли на среща. Той изглежда прекрасно момче.

С най-добри пожелания:

Руби

Не откъсвам поглед от писмото. Бабо, това е изгубеният ти брат!

Отварям кутията за шапки и изваждам снимката на баба с родителите ѝ, Руби и Уолтър. После бръквам по-навътре и намирам снимката на монахинята. Взирам се в деликатните черти и милото изражение и осъзнавам, че монахинята е Руби. С черните одежди обаче е неузнаваема.

Това е моето семейство. Вземам писмото и го прочитам още веднъж. Произнасям мислено името на бебето — Уолтър Колтън Смит. Защо ми звучи познато?

Напрягам ум. Уолтър Колтън Смит? Снова из стаята, повтаряйки си го пак и пак. Смит е често срещана фамилия, а единственият Смит, за когото се сещам, е... професорът.

Замръзвам. Наричаше се Смити. Едва ли е собственото му име. После си спомням табелата в Стърлинг Хол — У. К. Смит — и плочата над входа на библиотеката по физика — У. К. Смит.

Какво, за бога... Пресмятам възрастта на професора. Съдейки по първата ни среща, определено може да е роден през 1930. А и нали сам ми каза, че е отгледан в сиропиталище в Чикаго?

Невероятно! Смити сигурно е братът на баба! Присядам шокирана на ръба на леглото. Лично аз ги запознах през онзи ден във фойето точно след погребението на Руби!

Простенвам тихичко и прегръщам писмото. Професорът, с когото се срещнах в самото начало, ми е... Какво? Прачичо! Представям си как го видях за пръв път — благия му, търпелив поглед, решимостта да ми помогне. Спомням си как изглеждаше все по-млад, докато накрая попаднах на непохватния, неуверен първокурсник.

И през цялото време той е бил мой роднина. Защо не го разбрах по-рано? Професорът щеше да се зарадва. Аз също.

И защо непрекъснато губя хора?

19.

Следващите час-два са истинско мъчение. Крача из стаята и чакам Уил. Мисля, че съм разгадала най-голямата мистерия в живота ми, а той не е тук, за да споделя откритието си с него.

Прокарвам пръст по часовниковите стрелки, издълбани в дървената табла. Дали и Уил е част от съдбата ми? Едва ли е съвпадение, че се срещнахме неведнъж, а два пъти.

От единайсет нататък поглеждам през прозореца през няколко минути, но той не се появява. В полунощ вече съм изтощена. Отвикнала съм да бъдувам сама. Всяка вечер с Уил лягаме, говорим и след известно време се унасяме, сгушени един до друг. Той обаче продължава да окупира мястото — разпростира се диагонално върху тясното легло, проснал крак или ръка през мен. Обичал да усеща, че съм близо. Така казва, а и аз нямам нищо против.

След пореден поглед към часовника слизам на пръсти долу и отварям задната врата да проверя дали не чака отвън. Няма го. Трескавият страх, обзел ме по-рано през деня, се връща. Нещо не е както трябва. Сигурна съм.

Най-после, след един часа, чувам не едно, а безброй камъчета да обсипват прозореца като градушка. Скачам, надничам през стъклото и в същия момент той мята нова шепа и изкрещява името ми. Махвам му нервно да замълчи, но той подвиква отново.

Боже, сигурно е пиян. Кискайки се, тичам до задното стълбище и отварям вратата. Уил се е втренчил в прозореца ми и крещи:

— Аби, тук съм!

— Уил! Влизай бързо!

Той ме вижда, захвърля камъчетата и се олюлява.

— Аби, реших, че си ме забравила — произнася завалено.

Косата му е разрошена, ризата — размъкната, сякаш се е сдърпал с някого.

— Повесели ли се? — питам през смях; не съм го виждала пиян.

— Беше страхотно! — отговаря на висок глас той и пак се олюлява.

— Шшт! Влизай. — Махвам му и задържам вратата отворена, за да не се захлопне и да останем заключени навън.

Уил приближава, залитайки.

— Толкова си красива. Обичам те.

— И аз те обичам. Хайде! Да се качваме горе.

Протягам му ръка, но преди да я хване и да го дръпна вътре, от сенките изскача охранител.

— Вие там! Какво става?

Да му се не види.

— О, не! — Уил понечва да се шмугне вътре, но се спъва на стъпалото и пада на цимента.

Полицаят пристъпва делово към него.

— Всичко е наред, сър. Той ми е приятел — обяснявам, докато Уил се мъчи да проумее как се е озовал на земята.

— Вечерният час отдавна е минал. Време е приятелят ви да си върви вкъщи.

— Уил, ставай! — подвиквам.

Той се надига, изправя се и подръпва прашното си сако.

Поглеждам умолително полицаая със строгото лице.

— Пийнал е. Ще ми позволите ли по изключение да го прибера да си отспи тук?

Полицаят ме поглежда, все едно са ми поникнали рога.

— В никакъв случай. Неприлично е и е в разрез с правилата на университета.

Време е за нова тактика.

— Уил, отивай си в пансиона. Ще се видим утре сутринта. — Намигам му с надеждата да схване намека, че очаквам да се върне.

— Не искам! Искам да остана с теб — отвърща упорито той.

— Слушай, драги, време е да пожелаеш лека нощ на младата дама. Утре сутринта ще я ухажваш пак с пресни сили.

— Не! Оставам с Аби — отсича решително Уил.

Приближавам се до него и прошепвам:

— Уил, прибери се в стаята си. Ще се видим по-късно. Разбираш ли?

Той обвива лицето ми с длани и впива премрежени очи в моите.

— Не искам да те видя по-късно. Искам да съм с теб сега, Аби.

Появява се втори полицай. Вече съм притеснена наистина. Уил трябва да престане да говори и да тръгне с тях.

— Хайде, синко. Къде е пансионът ти? Ще те изпратя дотам.

Първият охранител хваща Уил за лакътя и се опитва да го отдалечи от вратата, която продължавам да държа отворена.

Уил се отърсва от ръката му, но полицаят не го пуска.

— Остави ме! — процежда през зъби Уил; после се отскубва рязко, извърта се и удря полицаия с лакът.

— Уил! — извиквам.

Другият полицай реагира светкавично и скача върху него. Дватама се строполяват на земята. Първият полицай помага на колегата си да усмирят Уил.

— Синко, спечели си нощ в ареста.

Вдигат го на крака; ръцете му са извити зад гърба. Той най-сетне осъзнава какво е направил и бързо изтрезнява.

— Моля ви, полицай. Съжалявам. Ще се държа прилично. Обещавам.

— Късно е, синко. Няколко часа под ключ ще ти се отразят добре на обноските.

Уил ме поглежда ужасен.

— Много съжалявам.

— Пуснете го! Не го направи от лошо сърце — примолвам се на първия полицай, който потрива брадичка.

— Госпожице, не е зле да внимавате с кого се събирате. Хайде, влизайте вътре. Не бива да флиртувате с такива мъже.

— Идвам с теб! — казвам на Уил, макар да съм облечена с раздърпаната тениска и срязаното долнище на анцуг на отбора по гребане.

— Госпожице, напомням ви отново, че трябва да спазвате вечерния час. Никъде няма да ходите през нощта. Готов съм да събудя директорката на пансиона, ако пожелаете.

Потръпвам при мисълта да се срещна с госпожица Пийбоди. Отстъпвам назад.

— Не, сър, не я бъдете.

Преди да измисля друго, полицаите сграбчват Уил за лактите и го повличат напред.

— Уил, обещавам да не заспивам!

Той ме поглежда отчаян и сърцето ми се свива.

— Извинявай, Аби!

Полицайте го повеждат по хълма и той се изгубва в мрака.

Изкачвам се бавно по задното стълбище и влизам в стаята си. За пръв път от два месеца ще съм сама през нощта. Не съм готова за това. С натежало сърце се облягам на студената стена и се заричам да дочакам будна утрото.

20.

Ярка слънчева светлина облива лицето ми. Първата ми мисъл е за Уил. Отварям очи и виждам Джада — спи в леглото си, а плакатът на Бионсе ми се усмихва от стената.

— Не! — извиквам.

Джада се размърдва.

— Какво има?

Нищо. Всичко.

— Просто сън, няма значение.

Сядам в леглото. Внезапно усещам, че не успявам да си поема дъх. Това е стаята ми, същата както в деня, когато отпътувах във времето. Мобилният ми телефон е върху нощната масичка, лаптопът — върху бюрото, стилните ми кутии в различни оттенъци на сивото са подредени спретнато по местата си върху етажерката.

Поглеждам към дървената табла, където Уил издълба часовникови стрелки само преди два дни. Знакът е избледнял от времето.

— Кой ден е? — питам, а сърцето ми се свива, защото съм изгубила Уил.

— Събота — промърморва сънливо Джада.

Но коя събота? Колко време е минало?

— Имах предвид датата.

— Мм... четвърти септември.

Събудила съм се в деня след партито край огъня, сякаш нищо не се е случило. Сънувала ли съм всичко?

Не е възможно. Беше съвсем истинско. Като юмрук в корема. Знам, че е действителност. Всичко — баба, професорът, Уил, но какво доказателство имам?

Оглеждам трескаво стаята да открия свидетелство, че съм пътувала. После осъзнавам, че нося дрехите, които Уил ми даде — тениската и срязаното долнище на анцуг. Поемам си дълбоко дъх. Слава богу, не съм си го измислила. Случило се е наистина. И все пак

Уил е сам сред лятото на 1930. Как можах да го допусна? Сърцето ми се преобръща. Изгубих Уил. Затварям очи да не виждам настоящето. Копнеех да се върна у дома, а сега се чувствам вцепенена и посърнала, сякаш едната ми половина е останала в миналото.

О, Уил, какво направих? Представям си го как ме търси на другата сутрин и открива, че съм изчезнала.

Отварям очи и се сблъсквам с реалността. Поглеждам през прозореца, където Карилиън Тауър се издигаше над дърветата. Изгледът ми към кулата пак е препречен от сградата на Факултета по социални науки.

Отдавна мечтаех за това — да се върна тук. Ала сега съм без Уил и сякаш пак съм изгубена във времето. Къде е той? И как да го намеря?

Трябваше да му оставя бележка за всеки случай. Не се сетих. Каква глупачка съм. Току-що изгубих най-важния човек в живота си. Спомням си обаче, че макар аз да не съм му написала нищо, може би той ми е съобщил какво се е случило с него.

Изравям от дрешника къси панталони и тениска. Обувам си маратонките, хвърлям един поглед към огледалото, сресвам се надвнатри, вземам си студентския пропуск и плетената чанта и излизам.

— Къде отиваш? — пита Джада, когато отварям вратата.

— Ще се поразходя. Заспивай.

Тичам по целия път, пренебрегвайки болката в хълбока. Намирам пътеката към съкровището на Уил, спирам да си поема дъх и мълком изричам молитва да открия ново съобщение.

След още два завоя се натъквам на оранжева лента около падналото дърво на Уил. Прогнилата върба сега е разложена купчина сред поляната. Спокойната горска тишина нарушават трима души, които разкопават оградено място.

Втурвам се напред да спра посегателството. Камъкът върху съкровището на Уил е изтъркалян извън ограждението. На неговото място виждам дълбока празна яма. Занемявам.

— Какво правите? — изтънелият ми глас сепва хората, които копаят.

Вторачват се в мен, сякаш аз съм натрапникът. Минавам под лентата и се приближавам до тях.

Ниско момче с изцапани ръце, стиснало лопата, ми нарежда:

— Не влизай в ограждението. Тук се провеждат разкопки.

— Какво направихте с табакерата?

Оглеждам мястото с надеждата да я видя захвърлена някъде.

Той повдига скептично вежди и поглежда към другите.

— Къде е? Не е ваша!

— На Факултета по антропология е.

Осъзнавам със закъснение, че хората с лопатите сигурно са докторанти.

— Не е. Трябва да я върнете на мястото ѝ.

Свивам ръце в юмруци.

— Нима? За да я вземеш ти ли? — Той се засмива и ми се приисква да закрепя.

— Някой я е заровил тук неслучайно.

Табакерата е сейфът на Уил; скрил я е тук, за да го чака, независимо в кое време ще се озове.

Докторантът избърсва ръце в работните си панталони.

— Табакерата е от двайсетте. Сигурен съм, че който я е заровил, отдавна е мъртъв.

Думите му пронизват сърцето ми. Уил не може да е мъртъв. Моля се да не е. Сигурно съм пребледняла, защото и тримата се взират напрегнато в мен.

Ниският пристъпва по-близо.

— Какво знаеш за табакерата?

Не се предавам. Какво да кажа? Всичко? Знам, че човекът, който я е заровил, е някъде там, изгубен сред времето. Знам, че вътре има снимки на семейството му; има и една моя. Знам, че Уил е записал номерата на банковите си сметки, до които достъп трябва да има единствено той. Потърквам чело. Боже, какво ще стане, ако тези неща попаднат в ръцете на злонамерени хора?

Не мога обаче да кажа това.

— Замисляли ли сте се от колко десетилетия стои тук това нещо и че може би някои хора знаят за него и го използват, за да разменят съобщения?

Господин Наперен присвива очи.

— Откъде знаеш?

Вече отстъпвам крачка назад. Не съм готова да споделя как съм разбрала за табакерата. Просто искам да я получа.

Момичето от групата не откъсва очи от мен.

— Сигурно е от вестника — обажда се другото момче. — Видяла е сниманите писма.

Има снимки? И колко писма са открили? Няма да е същото като да държа писмата на Уил в ръка, но може би е начин да проверя дали ми е оставил нови съобщения.

Момичето започва да прелиства папка.

— Хей, момчета! Тя не ви ли прилича на това момиче?

Показва увеличено копие на снимката, която с Уил си направихме в киното.

Те внимателно поглеждат първо снимката, после мен, преценявайки сходството.

— Как се казваш? — пита първото момче.

Не ми е до въпроси, на които нямам готов отговор. Как да обясня? Минавам бързо под лентата.

— Чакай! Какво знаеш за табакерата? — подвиква момичето.

Тръгвам обратно по пътечката. Откраднали са съкровището на Уил. Задъхвам се, но не от тичането. Табакерата няма да е на мястото си, ако той се появи в това време или в друго. Как ще се свърже с него?

По дългия път на връщане се опитвам да измисля план. Непременно искам да видя писмата. Дали хората, които списват вестника, ще ми позволят да ги прочета? Кой ще ми помогне? После се сецам за професор Смит.

Боже, трябва да разбере дали е жив! Подминавам „Лиз Уотърс“ и тръгвам право към Стърлинг Хол, възправен в цялото си величие без никаква следа от ужасния взрив.

Вътре проверявам списъка с кабинети. Няма У. К. Смит. Прочитам имената два пъти за всеки случай. После осъзнавам, че дори да е останал невредим при взрива, сега е старец, ако изобщо е жив.

Отчаяно оглеждам пустия коридор. Изгубих и Уил, и професора. Не мога да се върна, а тук не мога да намеря отговорите на измъчващите ме въпроси.

Във фоайето виждам купчина вестници „Дейли Кардинал“. Заглавната статия е: „Заровено съкровище или фалшификат?“.

Голяма снимка на първа страница показва съдържанието на табакерата: сребърните долари, джобния часовник на бащата на Уил. Виждат се и писмата, но не мога да ги прочета.

Статията продължава на следващите страници. С облекчение откривам увеличените снимки на семейството му и на нас двамата. Притискам вестника до гърдите си. Сега имам частица от Уил.

Излизам навън и сядам на бордюра. Разгръщам вестника и започвам да чета. Има снимка в близък план на първото писмо на Уил до мен. Две други са препечатани в статията. Съкровените ни думи сега са пред очите на всички. Омерзена съм от посегателството.

Моя скъпа Аби,

Току-що те видях през 1961. Беше великолепно и чакането си струваше, но после се скарахме и ти отпътува.

Животът ми опустя. Без теб нищо няма значение. Тревожа се дали си добре. Тази мисъл ме измъчва ден след ден.

Не мога да забравя как дойде разплакана при мен, защото се страхуваше, че ще заминеш. Видях обляното ти в сълзи лице, но не ти повярвах. И сега ми останаха само спомени.

Ако можех да те върна при мен, никога вече не бих допуснал да се разделим. Бъдещето е страшно и несигурно, без надеждата да те открия. Ако прочетеш писмото ми — моля се да го прочетеш — искам да знаеш, че любовта ми към теб е неподвластна на времето.

С обич, твой Уил

Избърсвам очи. Уил ми липсва до болка. Защо животът е толкова жесток? Уил е най-хубавото нещо, което ми се е случвало, а сега го няма. В сърцето ми е зейнала рана, която никога няма да заздравее. Тъгувах за баба, но тя беше прехвърлила осемдесетте, боледуваше. Уил е млад, жизнен, той е моята сродна душа. Преглеждам статията до края и откривам още едно писмо.

Скъпа Аби,

През 1980 те видях в „Хедлайнърс“. Бях там! Когато онова чудовище те целуна, го дръпнах настрани; спорът

прерасна в пиянска свада. Ти чу как те викам, озърна се, но не успях да се добера до теб. Докато ме освободят от ареста, вече се загоряваше и ти беше отпътувала.

Единственото хубаво нещо е, че с професора се сприятелихме и той непрекъснато се опитва да ни помогне. Всеки ден се моля да намеря път към теб.

Вечно твой — Уил

О, Уил. Бил си толкова близо до мен. И толкова далеч. Прокарвам пръст по името му. Как ще те намеря сега?

Отчаяна прибирам вестника в чантата си и се връщам в „Лиз Уотърс“. Изтощена съм от преживяното. Имам по-малко отговори отпреди.

В стаята обаче откривам, че Джада я няма, но върху възглавницата ми има бележка.

„Търсеше те симпатичен младеж. Помоли да му се обадиш. Спешно е. Явно държеше много да говори с теб.

Джада“

Номерът е написан най-отдолу.

Боже! Уил!

Грабвам телефона си и виждам, че батерията е изтощена.

— Не е истина!

Трескаво преравам чекмеджето, изваждам зарядното и го включвам в контакта. Въвеждам номера още щом екранът светва. Звъни три пъти и точно когато си казвам, че ще се включи гласовата поща, чувам мъжки глас:

— Ало?

— Уил?

— Не, Колтън е. Ти ли си, Аби?

Надеждата ми угасва. Бях сигурна, че ме е търсил Уил, но се оказва Колтън, момчето, което ме изпрати от Пикник Пойнт до пансиона през онази нощ, много отдавна, само дето за него всъщност е било вчера.

- Да, как си? — гледам да прикрия разочарованието си.
- Добре, но имам проблем. Ще ти прозвучи доста странно.
- Целият ми живот е странен. Слушам те.

Сядам върху моето легло и зървам удостоверението за раждане на баба и нейната снимка с мен, паднала от леглото през онази първа нощ. Вдигам ги и документът се оказва точно какъвто го помня — стар, избледнял, с прокъсан край.

- Моля те да дойдеш на семейното ни събиране с мен.

Откъсвам поглед от листа.

- Какво?

— Знам, знам. Всяка есен родителите ми организират парти в чест на спортния университетски празник. Обадиха се тази сутрин и настояха да не отивам без момиче.

- По-странно нещо не съм чувала.

— Предупредих те. Вчера обаче сподели колко ти липсва семейството, а снощи каза, че ми дължиш услуга, задето те спасих от онзи пияница край огъня. С две думи, съдба.

В ума ми се лутат объркани мисли — как да разбере какво се е случило с Уил, дали професорът е жив; искам да се обадя на мама, за да чуя гласа ѝ. Но Колтън споменава „съдба“. Защо ли? Той е последният човек, когото видях, преди да отпътувам във времето. Ала не ми е до семейни събирания.

- Не знам...

— Ако се притесняваш да придружиш почти непознато момче, не бой се. Сестра ми Джена и приятелят ѝ ще дойдат с нас. Тя също учи в университета. Обещавам да те върна до четири, за да ти остане свободно време — казва Колтън.

Напрегната съм. Не искам да напускам кампуса, но нещо в гласа му ме разколебава.

- Ако приема, къде точно ще ходим и кога ще ме вземеш?

— Страхотна си! Мястото не е далеч. В Мидълтън, на петнайсетина минути път. Ще те вземем с колата на сестра ми след четирийсет и пет минути.

— Още не съм готова. Трябва да ти откажа и да те оставя да похитиш някое момиче от улицата.

— Добър опит. — Той се засмива и смехът му ми припомня колко мило момче е. — Хайде, оставям те да се подготвиш. Ще те чакаме

отпред. Благодаря!

Прекъсва връзката, преди да възразя.

Не мислех да прекарам така деня и не съм сигурна защо се съгласих. Освен случайно вмъкнатата дума „съдба“. Грабвам пухкавата си светлосива хавлия и несесера за баня и изтичвам да си взема душ. Обличам се и леко се гримирам за рекордно време, зарадвана, че разполагам с нормалната си спирала вместо архаичните разкрасители отпреди десетилетия.

С още влажна коса, прибирам телефона в чантата — плетената ми спътница — и излизам. Колтън ме чака. Изглежда точно както го помня — висок, с кафяви очи и предразполагаща приятелска усмивка. Олеква ми да видя познато лице.

— Притесни ли се, че може да не се появя? — питам го шеговито.

— Никак. Момичетата не ми отказват — усмихва се доволен той и ме повежда към колата.

— Аби, това е сестра ми Джена, а това е Скот.

Джена е привлекателна брюнетка и бърбори нонстоп по целия път. Изстрелва въпрос след въпрос — откъде съм, откога познавам Колтън, опитвала ли съм сладоледа в „Бабкок Хол“.

Иска ми се да поразпитам Колтън защо е решил да покани точно мен, но Джена и Скот са разговорливи и не ми дават шанс.

— Джена, защо отиваме у дядо и баба, а не вкъщи?

Тя поглежда в огледалото за обратно виждане.

— Татко се обади и каза, че дядо настоял тази година да се съберем в тяхната къща.

Колтън се понамръщва.

— Добре ли е той?

Изгубих баба; разбирам тревогата му.

— Да, мисля.

Джена спира пред голяма викторианска къща с веранда, опасваща я от всички страни, и кичести хортензии, обсипани с цветове. Зад къщата блещука езерото. По улицата са паркирани коли, носи се музика, мирише на скара. Неколцина възрастни са се събрали на верандата; група тийнейджъри играят миниголф в двора.

— Какво голямо семейство!

Веднага ме обзема притеснение и ми се приисква да бях останала, за да открия някой от вестника. Внезапното напускане на кампуса ми се струва сериозна грешка.

— Меко казано. Няма да научиш имената дори на половината — обажда се Скот от предната седалка.

— Татко е най-голямото от шест деца. В нашето семейство всички имат по много хлапета.

Слизаме от колата.

— Само дядо ти и баба ти ли живеят в тази грамадна къща?

— Да. Дядо казва, че няма да я напусне другояче, освен изстинал и в сандък.

— Духовит човек изглежда — усмихвам се, спомнила си колко жизнерадостна беше баба.

— Неповторим е.

Колтън ме повежда към къщата.

Джена и Скот се смесват с групата на верандата. Всички носят по нещо в цветовете на университета — червено и бяло.

— Не се притеснявай. Шумни сме, но не хапем — уверява ме Колтън.

— Кажи ми пак защо се съгласих да участвам?

— Защото ми дължиш услуга, задето те спасих от онази разлигавена хрътка Мич — ухилва се Колтън.

— О, да, да.

Сърцето ми принадлежи на Уил, но е невъзможно да не харесвам Колтън като приятел. Осъзнавам, че ако имах брат, бих искала да е като него.

Той отваря декоративна двукрила врата. Поразкривявам лице, после тръсвам глава и влизам.

Атмосферата вътре е оживена както навън. Чувам телевизори, включени на канала, по който ще излъчват университетското състезание. Колтън ме повежда по дълъг коридор към кухня, пълна с хора, големи купи с пунш и подноси с храна.

— Ето те и теб, Колтън! — Възрастна жена с прошарена коса приближава до нас и го прегръща. — А това сигурно е приятелката ти! — казва приветливо, все едно е и моя баба.

Колтън ни запознава.

— Добре дошла в лудницата — прегръща ме тя.

Колтън се усмихва. Към нас пристъпва жена на средна възраст със светлокестенява коса, подстригана на черта.

— А това е мама, Джоун — представя я Колтън.

— Приятно ми е, Аби. — Тя ми подава чаша с червена напитка.

— Благодаря.

Вземам чашата, доволна, че има какво да държа.

— Пий бавно, рецептата е на татко и удря здраво предупреждава ме шепнешком Колтън.

Отпивам и едва не се задавам.

— Уха! Явно не се шегуваше.

Той се изсмя.

— Колтън ли чух?

Към нас приближава мъж и веднага разбирам, че е бащата на Колтън. Прилича ми обаче и на другото.

— Тук съм, а това е Аби от „Лиз Уотърс“. Доведох я както пожелахте. Аби, това е баща ми, Уоли.

Обръщам се объркана към Колтън. Какво става? Преди да попитам, баща му ми протяга ръка.

— Приятно ми е да се запознаем, Аби. Мислех, че този ден никога няма да настъпи.

Уоли разтърсва енергично дланта ми.

— Е, татко, ще ми обясниш ли тази загадка. Защо в последния момент решихте, че трябва да доведе Аби?

— Ще разбереш. Но първо искам да представя Аби на някого. Елате с мен.

Лицето му грейва от вълнение.

Колтън очевидно е объркан като мен. Свива рамене. Тръгваме след баща му. Минаваме през трапезария и гостна и влизаме в дневна с дебел килим, удобни канапета и френски прозорци.

Нещо изключително странно се случва тук, ала нямам представа какво е.

После виждам възрастен мъж със снежнобяла коса и очила с дебели стъкла, седнал в кресло с протъркана кожена тапицерия. Той ни поглежда и кафявите му очи се впиват в мен. Усмихва ми се като на стара позната.

Залитам назад и се блъсвам в Колтън. Ръцете ми треперят. Връчвам му чашата пунш; надявам се да я поеме, преди да я изпусна и

да изцапам килима. Бащата на Колтън казва на възрастния мъж:

— Татко, това ли е момичето, което чакаше?

— Аби! — Старецът пак ме озарява с усмивка. — Знаех си, че ще те видя пак!

Пристъпвам колебливо напред.

— Как е възможно?

Клякам до него и в очите ми напират сълзи. Той улавя разтрепераната ми длан; очите му ме гледат благо.

— Не съм съвсем сигурен, но си тук.

— Не си умрял... — прошепвам едва-едва; по страните ми се стичат сълзи, но не се смущавам.

— Какво става, татко? — пита притеснен Колтън.

Баща му отговаря:

— Всичко е наред.

Професорът не откъсва очи от лицето ми.

— Предупреди ме за бомбата. Не забравих. Е, без малко да забравя, но си спомних навреме.

Очите му са избледнели, оброчени с бръчици, ала и досега блестят с разсъдливото спокойствие, помагало ми в моменти на отчаяние.

Разридавам се; страхът и самотата, натрупали се в сърцето ми, се изливат неудържимо. Професорът се навежда и ме потупва по гърба с костеливата си длан. Двамата сякаш сме сами в стаята.

— Не плачи, Аби. Дойде си вкъщи.

— Бях толкова уплашена — гласът ми пресеква въпреки старанието да се овладее. — Мислех, че никога няма да се върна.

— И аз не бях сигурен — кимва професорът със сериозно лице. — Но сега си в безопасност. Няма нужда от сълзи.

Улавя ръката ми, все едно и на него му е трудно да повярва, че наистина съм тук.

Ала аз не съм в състояние да спра. От облекчение изливам наведнъж цялата тревога и напрежение.

— Добре ли си, Аби? — Колтън кляка до мен, объркан и загрижен.

— Да. Не. Не знам. — Усмивам се. — Някой има ли кърпичка?

Колтън поглежда към професора.

— Дядо, какво става?

Бащата на Колтън пристъпва напред и ми подава кутия със салфетки.

— Дълга история, Колтън. Дай им време.

Издихвам си носа, избърсвам лице и забелязвам, че бабата и майката на Колтън са до нас.

Професорът се обръща към внука си.

— Колтън, нямаш представа колко ме зарадва. С Аби се запознахме преди много време.

Потупва ръката ми и аз му отвърщам с усмивка. Колтън недоумява, но сяда на пода до нас.

— Когато се срещнахме за пръв път — продължава дядо му, — аз бях уплашено момче на седемнайсет, току-що постъпило в колежа.

— Дядо, това е невъзможно — прекъсва го Колтън.

— Искаш ли да чуеш историята, Колтън? — пита укорително възрастният мъж.

Колтън поглежда към баща си, убеден, че дъската на дядо му хлопа. Уоли обаче му махва да го изслуша.

— Съжалявам, продължавай — казва Колтън, хвърляйки ми смутен поглед.

— Мамо, защо не седнеш, за да чуеш и ти? — предлага бащата на Колтън на възрастната си майка.

Тя сяда в креслото до професора с пъргавина, нехарактерна за годините ѝ.

— Знам историята от петдесет години. Чудо е да видя финала с очите си.

Професорът подхваща отново:

— Аби ми помогна да възвърна увереността си, Колтън, точно когато обмислях да напусна колежа.

— И тогава те видях за последен път — прошепвам, спомнила си онзи далечен ден.

— Но аз те видях отново след няколко години — казва професорът, после се обръща към Колтън: — Тогава Аби ми разказа невероятната история за пътешествията си из времето.

Колтън ме поглежда изумен, сякаш подозира, че съм мамила дядо му, но замълчава.

— Не ѝ повярвах, разбира се. Аби обаче прояви търпение и в крайна сметка ме убеди. После не я видях близо десет години.

Някой извиква „Мачът започва!“. Майката на Колтън затваря вратата, за да не ни безпокоят, и сяда на дивана, съсредоточена в историята.

Професорът отпива от чашата си и прочиства гърло.

— Тогава започнах да разработвам теорията за пътуването във времето. Кариерата ми едва ли щеше да се развие толкова успешно, ако не бях срещнал Аби. Всичко постигнато дължа на нея.

Стисва леко ръката ми.

— О, това не е вярно. Бях просто уплашено момиче, което се нуждаеше от приятел. Дължиш всичко на своите способности.

— А аз бях объркан младеж, без посока и семейство. През 1970 Аби се появи отново в аудиторията, където преподавах физика. Благодарение на нея не загинах при взрива в Стърлинг Хол.

— Толкова се притеснявах за теб — въздишам дълбоко. — Беше ужасно да не знам дали си оцелял. А и ако беше загинал през онази нощ, никой не би могъл да ме върне у дома.

Той поклаща глава.

— Аби, не съм те върнал аз. Мисля, че съм открил причината какво и как те пренася през времето, но нямам нищо общо със завръщането ти. Разкажи ми какво се случи след срещата ни през 1948. Откъде идваш?

Той пуска ръката ми и се обляга назад.

— От 1930. Там открих Уил! Тези дни бяха най-прекрасните... и най-ужасните!

Преглъщам мъката от раздялата. После си спомням Руби и бебето ѝ. Синът ѝ седи пред мен! Отварям уста да разкажа всичко на един дъх, но професорът ме изпреварва.

— Уил ме посети няколко пъти през годините. Разказа ми, че сте били заедно.

В очите на професора проблясват искрици. Питам се доколко му се е доверил Уил.

Иска ми се да разбере повече за него. Най-напред обаче трябва да разкажа на професора за Руби.

— Уил не ти е казал нещо важно, но първо искам да те попитам нещо. Какви имена заместват инициалите У. К. в У.К. Смит?

Той ме поглежда учуден с повдигнати вежди.

Отговаря ми Колтън:

— Уолтър Колтън Смит. И тримата се казваме така. Аз съм третият. Защо?

Въздишам и се усмихвам с облекчение.

— Защо питаш? — обажда се професорът.

— Помниш ли, че през 1951 се срещнах с баба?

Той кимва бавно.

— Запозна ни, когато тя се върна от погребението на майка си.

— Не знаеш обаче какво бе открила баба Шарън. Майка й Руби родила друго бебе, преди да се омъжи. Баба научила за него чак след смъртта на майка си. Помоли ме да й помогна да открие детето. Обещах й. Като се замисля, може би това стои в началото на цялата история. Помниш ли кутията за шапки?

— Да, разбира се — потвърждава той, объркан от несвързаните ми думи.

— Е, в бележката баба ме молеше да изпълня обещанието си. Да открия детето. В края на дните си, когато вече бях пораснала, баба явно е осъзнала, че незнайно как, колкото и да е невероятно, аз съм съквартирантката й от колежа.

Поглеждам към Колтън и другите в стаята. Всички мълчат смаяни. Сега обаче не мога да се отклонявам с обяснения.

Професорът обмисля думите ми.

— Да, и аз си мислех, че може би се е досетила. И?

— Същата нощ отпътувах и се върнах в миналото. Годината беше 1930.

— Тогава срещна Уил.

— И Руби, майката на баба.

— Да, Уил ми каза.

— Тя ти е прабаба? — пита Колтън.

— Да — кимвам.

— Невъзможно!

Колтън се обръща нервно към баща си. Подканва го с поглед да сложи край на тези небивалици. Баща му обаче поклаща леко глава.

— Не е. Ще разбереш. Професоре, Руби беше бременна, когато я срещнах — продължавам.

Той кимва.

— С бащата щяха да се женят, но я разкриха преди това и мащехата й я отведе. По-късно научих, че я изпратили да роди в

манастир.

Професорът застива. Попива внимателно думите ми.

— Манастирът се намирал в Чикаго — казвам тихо и пак се просълзявам.

Съпругата на професора хваща ръката му.

— Какво се опитваш да ни кажеш, Аби?

— Руби беше влюбена, а по-късно се омъжи за приятеля си Уолтър Колтън Смит.

Всички в стаята ахват. Знам, че не греша.

— Боже, чакай! Май сложих писмото тук.

Бръквам в плетената чанта, пълна с неща, събрани по време на пътешествията ми, и най-сетне напипвам писмото и удостоверението за раждане на баба.

— Руби ми го изпрати в края на юли 1930. — Разгръщам листа и го подавам на професора. — Пише за манастира, а ето тук — посочвам — споменава как помолила лекаря да ѝ разреши да нарече детето Уолтър Колтън Смит, по името на баща му.

Професорът прочита писмото и закрива уста с длан, за да прикрие чувствата си. Очите му обаче овлажняват. Подава писмото на сина си, който го преглежда бързо.

— Уоли, отиди в стаята ми и донеси дървената кутия от най-долното чекмедже на скрина.

Бащата на Колтън бърза да изпълни молбата.

— Разбрах всичко още щом прочетох писмото на Руби — казвам. — Помниш ли, че в кутията за шапки имаше снимка на монахиня? Това е Руби от времето в манастира. А твоето име е Уолтър Колтън Смит, същото като на праядо ми. Досетих се чак през онази вечер, понеже знаех само инициалите ти, а като млад се наричаше Смити.

— В сиропиталището имаше още двама Уолтърровци. Казвах ми Смити, за да не се объркваме — обяснява той с пресеклив глас; питам се дали вълненията не му идват в повече.

Уоли се връща и подава на баща си дървена кутийка.

Професорът я отваря внимателно. С разтреперани пръсти разравя книгата вътре и открива каквото търси. Подава ми сгънат пожълтял лист.

— Дадох ми го в деня, когато напуснах сиропиталището. Бележка до лекаря с молба да ми даде името Уолтър Колтън Смит.

Разгъвам писмото. Написано е на същата хартия като моето писмо от Руби и със същия деликатен почерк. Подавам го на бащата на Колтън, който го прочита заедно със сина си.

— Моята баба, професоре, Шарън, е твоя сестра — отронвам.

По набраздената му от бръчки буза се стича сълза.

— А Руби, майка ти, не е искала да те остави. Принудиха я. Уолтър и Руби искаха да отгледат детето си, но бяха млади и обстоятелствата им попречиха.

Професорът издърпва салфетка от кутията и си изтрива лицето.

— Надявах се да не съм нежелано дете. Но знаеш ли какво значи това?

Кимвам.

— Двамата с теб сме роднини.

Разперва ръце и аз приемам крепката му прегръдка.

— Децата ми и техните деца са ти братовчеди.

Махва към другите в стаята и се усмихва.

На лицето на Колтън също грейва усмивка.

— Не казвам, че вярвам на всичко това, но ако е истина, значи вече не си от малко семейство. Току-що ни наследи до един.

Засмивам се.

— Винаги съм искала да имам голямо семейство.

— Но, Аби, защо Уил не ми разказа всичко това? — пита професорът.

Сърцето ми се свива.

— Не успях да му обясня. Беше на ергенско парти, когато получих писмото. Същата нощ го хванаха да се промъква в пансиона и го отведоха в ареста.

— Да... Сега си спомням. Разказа ми случката преди петдесет години, та бях позабравил.

— Същата нощ отпътувах и тази сутрин се събудих тук.

Колтън се ококорва.

— Твърдиш, че си посетила 1930-та... кога? Вчера?

Кимвам.

— Оставих Уил сам в капана на времето. Още щом се събудих, отидох да търся заровеното му съкровище, но него вече го няма.

Току-що получих голямо семейство и успях да кажа на професора кои са родителите му, но ме изпълва отчаяние.

— Аби... — професорът ми протяга ръка.

— Някакви студенти са открили съкровището на Уил. Ако случайно стигне дотук, няма да намери табакерата си. А аз няма как да му оставя съобщение.

Впивам безнадеждно очи в пода.

— Аби — подхваща отново професорът, този път със силен, отчетлив глас.

Вдигам поглед.

— Уил е тук.

— Какво? — дъхът ми секва.

— Снощи го видях.

21.

— Сега? Вчера?

Той се усмихва.

— Да, в тази къща. Вече не излизам често, но още преди години обясних на Уил къде да ме търси. Затова отказвах да се преместя другаде.

— Но аз съм тук цял ден. Защо не е дошъл да ме намери?

После се сещам, че обикалях из кампуса и не се задържах дълго в стаята си.

Колтън сбърчва чело.

— Аби, как изглежда този Уил?

— Висок, с руса коса, усмихнат и ето тук — посочвам — има трапчинка.

Представям си веселите искрици в очите на Уил.

Колтън зяпва.

— Какво?

— Това е съквартирантът ми! Поканих го на партито снощи, на Пикник Пойнт. Отказа, защото имал среща с някого. С теб! — Колтън поглежда към дядо си.

Внезапно ми се завива свят. Уил е тук, съквартирант е на Колтън. Не е за вярване. Изправям се. Няма да позволя Уил да ме напусне отново.

— Тръгвам! Отивам да го намеря. Ще ме закара ли някой в кампуса?

Оглеждам ги трескаво с очи.

— Веднага! — отговаря бащата на Колтън.

— Благодаря! Професоре, съжалявам, но трябва да открия Уил. Обещавам да се върна бързо. Има още толкова неща за разказване!

— Чакайте, аз също ще дойда. — Професорът се надига тежко от креслото.

Колтън скача на крака да му помогне.

— Сигурен ли си, дядо?

— И още как! Не съм се вълнувал толкова, откакто през 1951 срещнах първия си пътешественик във времето!

Двамата с Колтън помагаме на възрастния професор да се изправи. Майката и бабата на Колтън отиват бързо да си вземат дамските чанти.

След сякаш цяла вечност, макар че всъщност сигурно са няколко минути, професорът най-сетне се настанява на предната седалка в минивана на Уоли. Всички се сместваме вътре и Уоли потегля бързо към кампуса. Колтън е на задната седалка заедно с мен; майка му и баба му са до нас.

— Знам, че дядо има няколко награди за открития в областта на физиката, но наистина ли е вярно всичко това?

Изваждам вестника от плетената си чанта.

— Сещаш ли се за съкровището, открито на Пикник Пойнт? В „Дейли Кардинал“ са публикували статия за него. Отпечатали са снимката, която с Уил си направихме през 1930. За мен това се случи преди няколко седмици. Има и няколко наши писма, а виждаш ли този златен часовник? На бащата на Уил е.

Уоли поглежда в огледалото за обратно виждане и казва на сина си:

— Да, Колтън, знам, че звучи невероятно, но е истина. Когато навърших трийсет, дядо ти ми разказа цялата история, показва ми документи и дори изровихме съкровището на Уил за доказателство, защото не му повярвах.

Професорът се обръща назад към нас.

— Собственият ми син ме помисли за смахнат.

Колтън поклаща глава. Трудно му е да проумее как е възможно всичко това.

— Но, дядо, защо си казал само на татко?

Професорът насочва към него мъдрия си поглед.

— А ти щеше ли да ми повярваш? На изветрял старец, който разказва истории за пътешествия из времето?

Колтън се смръщва.

— Вероятно не.

— Баба ти също знаеше — добавя професорът.

Колтън поглежда към баща си.

— А ти защо не ми каза, след като си видял доказателствата?

— Смятах да ти кажа по-късно. Дядо ти не знаеше докога ще продължава това. Дали Уил ще пътува все по-напред и по-напред? Ще се стигне ли до бъдещето, когато дядо ти вече няма да е жив?

Уоли поглежда към баща си с тъжна усмивка.

— Искам Уил винаги да има къде да отиде, Колтън — казва професорът. — Баща ти трябваше да узнае, за да го посреща тук, ако мен ме няма.

После поглежда към мен.

— Аби, чувствах се безпомощен. Притеснявах се, че никога вече няма да те срещна.

— И аз мислех така. Бях самотна, не виждах изход...

— Къщата ми не бива да се продава, освен в случай че открием как да спрем пътуването във времето.

— Не знаеш ли как? — питам.

— Не знам, но вярвам, че двамата с Уил ще разберете. Ще ви обясня, когато открием Уил.

Имам чувството, че се движим на забавен кадър. Прииска ми се да изкрещя на Уоли да кара по-бързо. Де да можех да се телепортирам на мястото, където е Уил!

— Ами ако не го открия? Ако е заминал?

Не успявам да прикрия паниката в гласа си.

— Спокойно, Уил също изгаря от нетърпение да те види. — Професорът се подсмивва. — Като си помисля колко му беше ядосана през онзи първи ден! Ах, младежка любов!

Професорът очевидно се унася в спомени. Уоли влиза в кампуса.

— Накъде сега? — пита той.

— Към моя пансион — отговаря Колтън. — Уил спеше, когато тръгнах.

— Сигурно е будувал цяла нощ, за да не отпътува.

Представям си го как обикаля коридорите и ме чака.

Бащата на Колтън поема по панорамния път край езерото. Придвижваме се бавно сред гъмжилото от студенти. Най-сетне паркираме пред Трип Хол и двамата с Колтън изскачаме от колата.

— Чакайте тук! — подвиква Колтън на другите. — Ще проверим бързо и ако не е тук, ще проверим другаде.

Втурваме се в пансиона и прекосяваме тичешком коридора на първия етаж. Сърцето ми бие трескаво. Виждаме името на Уил върху

вратата на стаята и краката ми се подкосяват.

— Хайде! — пришпорвам Колтън, обзета от желание да разбия вратата.

Той отваря, но в стаята няма никого. Разочарована съм. Ако Уил не е тук, къде е?

Влизам в стаята и виждам чантата му с учебници, провесена върху таблата на леглото. Грабвам я. Стаята дори мирише на Уил. Въздишам с облекчение. Уил е тук, близо е.

Хукваме обратно към колата. Обнадежените лица на спътниците ни посърват още щом виждат, че сме без него.

— Сега накъде? — пита Колтън.

— Каза ли ти Уил какво смята да прави днес? — питам професора.

— Каза ми само, че иска да те види. Не знаехме обаче дали ще си тук, или в някое друго време.

Поглеждам към дърветата наоколо. Искан ми се Уил да се появи.

— Може да е навсякъде. На Пикник Пойнт, на тренировка по гребане, в моя пансион, на терасата в „Юниън“.

Уоли поема нещата в свои ръце.

— Ще се разделим. Колтън ще отиде на Пикник Пойнт, защото е много далеч за дядо му. Аби, ти ще провериш в пансиона. Аз ще заведа мама и татко на терасата. Ще си отваряме очите на четири и ще ви чакаме там.

Без повече приказки тръгвам веднага по най-пряката алея към „Лиз Уотърс“. Моравите са зелени, паркингите за велосипеди са пълни.

Влизам в стаята. Джада си лакира ноктите на краката. Вдига глава и отбелязва:

— Днес си много търсена. Още едно момче искаше да те види.

Едва не се разплаквам от облекчение.

— Добре ли си? — Джада задържа четчицата във въздуха.

— Скоро ще съм по-добре. Как изглеждаше? Какво каза?

Сигурно е бил Уил. Не мога да си представя кой друг би ме търсил.

— Беше висок, рус, привлекателен. О, и държеше дълга тревичка. Май я беше дъвкал.

Да!

— И какво каза?

Напрегната съм като пренавитата пружина.

— Щял да те чака пред часовниковата кула.

Разбира се.

— Кога дойде тук?

— Преди около два часа.

— Явно сме се разминали... Дали ще е там сега?

— Може би. Казах му да остави номер за връзка. Отговори, че още не знаел как да си използва телефона. Странно, нали?

Усмиввам се.

— Никак. Типично за Уил.

— А, да! Така се казваше. Значи го познаваш?

— Определено — усмиввам се и тръгвам към вратата.

Ако Джада не греши, от Уил ме делят две минути. Излизам бързо навън и впервам поглед към кулата зад Факултета по социални науки. Питам се дали да напиша съобщение на Колтън, че съм открила Уил, но решавам да запазя момента единствено за себе си.

Изминавам краткото разстояние по Панорамната алея, после се изкачвам по хълма към кулата. Група студенти пред входа ми препречват изгледа. Сърцето ми бие лудешки, ръцете ми се потят. Моля те, бъди тук, бъди тук...

Студентите пресичат улицата и най-сетне виждам Уил — по къси панталони и сива тениска с герба на Уисконсинския университет. Облегнат е на каменната стена; единият му крак е подпрян на фасадата. Усмиввам се при мисълта колко съвършено се слива с другите студенти.

Уил се взира отнесено в далечината; вятърът развява косата му. Сигурно си мисли какви промени е донесъл двайсет и първи век — студентите карат мотопеди или крачат, втренчени в екраните на мобилните си телефони.

Спирам на петнайсетина стъпки от него. Сърцето ми ще се пръсне. Изглежда съвсем същият както вчера — със слънчев загар, руса коса и силно, стройно тяло.

Уил поглежда към мен и замръзва.

— Аби! — прошепва и безразличното му изражение се променя; по лицето му се изписва облекчение. Захвърля стръкчето трева и тръгва бързо към мен. Хвърлям се в обятията му. Той ме прегръща

крепко и цялата болка от раздялата се стопява. Уил не се е променил никак; и двамата оставаме дълго притиснати един в друг. Уил ме целува лекичко по врата и прошепва: — Липсваше ми много.

Вдишвам замаяна уханието на кожата му.

— Мислех, че няма да те видя повече.

Той се отдръпва. В очите му има сълзи.

— Толкова си красива.

Устните му докосват моите. После той обвива нежно с длани лицето ми.

— Не мога да повярвам, че наистина си тук. Надявах се, молех се, гледах звездите и си го пожелавах... и ти дойде. Това е чудо.

— Нямахте те само ден, но да знаеш колко се тревожех за теб — отронвам.

Забелязвам белег на брадичката му.

— Какво е това? — докосвам нежно раната.

Той се усмихва.

— Дреболия. Няма значение.

— Колко дни минаха... за теб, откакто се разделихме?

Блясъкът в очите му помръква.

— Много. По-късно ще ти разкажа.

Уил ту ме прегръща, ту се отдръпва и се взира и мен да се увери, че съм истинска, ту обсипва с целувки лицето ми.

Засмивам се. Притискам се в него, за да усетя как силното му тяло ме задържа в настоящето.

— Наистина си тук.

— Тук съм.

— О, Уил... Толкова неща ми се случиха.

— И на мен.

— Но защо не ме потърси още вчера?

— Потърсих те и те открих, но ти дори не ме забеляза. Гледаше през мен. Знаеш ли колко ужасно се почувствах?

Опитвам се да си спомня кога може да съм го видяла. Напрасно. Оттогава за мен са минали месеци. А и не съм го познавала.

— Разбрах, че още не си отпътувала. Нямахте представа кой съм. Не исках да рискувам, за да не променя нещо. Затова не те заговорих.

— Уил, много съжалявам...

— Предишната нощ бе най-дългата в живота ми. Страхувах се, че днес няма да си тук или че пак няма да ме познаеш. — Той хваща ръката ми. — Никога вече няма да те изпусна от поглед.

Усмивам се. Напълно съм съгласна.

— Току-що бях при професора! Чака ни на терасата.

Той се изненадва.

— Така ли?

— Да — кимвам.

Изваждам телефона и бързо написвам съобщение на Колтън и баща му.

Уил ме наблюдава съсредоточено.

— Имаше такава джаджа върху нощното ми шкафче, но нямам представа как се работи с нея.

— Лесно е. Ще те науча. — Целувам го по бузата. — Хайде, всички ни чакат!

Уил ме прегръща през кръста и двамата тръгваме към „Юниън“.

— Кой са всички?

— Професор Смит, съпругата му, синът му Уоли и внукът му, твоят съквартирант Колтън.

Уил се заковава на място и присвива очи.

— Защо имам чувството, че се случва и нещо друго?

Усмивам се.

— Открих детето на Руби.

— Кога?

— Докато ти беше на ергенското парти, получих писмо от нея. Пишеше, че кръстила детето като баща му — Уолтър Колтън Смит.

— Е, и? — Повдига объркано вежди.

— Спомни си инициалите на професор Смит — У. К. Смит. Уолтър Колтън Смит.

Уил разширява очи.

— Професор Смит е бебето на Руби!

Кимвам и той се усмива широко.

— Това е чудесно!

— Представяш ли си? Той е брат на баба ми.

Уил ме прегръща още по-крепко. Отново ме изпълва възторг при мисълта за невероятното стечение на обстоятелствата, събрало ни отново.

В модерния си облик терасата ме посреща като стар приятел. Пълно е със студенти, наслаждаващи се на топлия ден. Чува се музика, по водата се носят лодки. Десетки яркоцветни маси и столове са заети. Терасата е разширена и изглежда много по-голяма, отколкото през петдесетте и особено през трийсетте.

— Мястото е почти неузнаваемо — отбелязва Уил.

— Великолепно е, нали? — усмихвам се.

Група момичета се снимат, седнали на широка люлееща се пейка. На външна сергия продават бира; миризма на бургери изпълва въздуха.

— Мисля, че ще свикна.

— Аби, Уил! Тук сме!

Уоли ни махва от кръгла зелена маса, около която са насядали професорът, съпругата му и майката на Колтън.

Уил стисва ръката ми и двамата тръгваме към групата.

— Привет. Аз съм Уоли. Невероятно е да те видя най-последно. — Бащата на Колтън се здрависва с Уил.

— Приятно ми е — отговаря той. — Професорът ми е разказвал доста за теб.

Професор Смит се усмихва широко. Спомням си, че по време на пътешествията ми двамата с него на няколко пъти сме се срещали тук, на тази тераса.

Уоли ни подканва да седнем до професора.

— Колтън ще дойде всеки момент. Гладни ли сте, деца? — пита майката на Колтън. — Да вземем ли по нещо за всички?

Умирам от глад, но не си признавам.

— Звучи чудесно — казва професорът. — Отдавна не съм обядвал на терасата.

Уоли и майката на Колтън тръгват към сергията и ни оставят сами с професора и съпругата му.

— Не мислех, че ще доживея този ден — казва той с просълзени очи.

Двамата с Уил и нашите пътешествия са част от живота му, откакто е постъпил в колежа. Сега е възрастен мъж и вижда финала на историята. Нормално е да се разочуства.

— И аз — Уил не пуска ръката ми; седим плътно един до друг; не мога да му се наситя.

Бабата на Колтън потупва съпруга си по ръката и се усмихва.

— Когато Смити ми разказа за вас двамата, бях сигурна, че си съчинява. Реших, че е доста творческа натура, щом е успял да измисли толкова невероятно приключение.

— Кога му повярва? — питам.

— След взрива в Стърлинг Хол. Бях шокирана, че едва не го изгубих. Тогава разбрах, че говори истината.

— Кабинетът ми бе разрушен. Изгубих записките си, но, слава богу, успях да ги възстановя по памет.

Колтън се появява запъхтян, сякаш е тичал по целия път от Пикник Пойнт.

— Здравсти, дядо — казва той, но очите му се стрелват към мен и Уил; оглежда ни, все едно търси видими признаци, че наистина сме пътували през времето.

— Здравсти, Колтън. Не мога да повярвам, че и ти си забъркан в тази работа — казва Уил.

— Вярно ли е, човече? Сериозно ли идваш от 1920?

— Най-сериозно — засмива се Уил.

Колтън поклаща глава.

— Спокойно, Колтън, след време ще го проумееш — казва дядо му.

Колтън сядва.

— Разбрах не само, че дядо се е срещал с пътешественици във времето, ами и единият му е роднина, а с другия живея.

С Уил се усмихваме.

— Това кажи-речи обобщава положението — кимвам.

Родителите на Колтън се връщат. Майка му носи поднос с кутийки храна и пластмасови чаши; баща му държи две кани — с бира и с кока-кола.

— Благодаря, татко, едно студено пиво ще ми дойде добре — Колтън посяга към бирата.

— Съжалявам, хлапе, ще пиеш бира на студентски партита, не пред мен. — Уоли му подава кока-колата.

Колтън ми се усмихва дяволито, защото точно това правехме на Пикник Пойнт.

Оглеждам се с въздишка; наистина съм се върнала.

Майката на Колтън оставя подноса с чийзбургери, понички и царевичен чипс.

— Не знаех какво предпочитате, затова взех от всичко по малко.
Очите на Уил грейват.

— Благодаря, мадам. Сутринта бързах да открия Аби и не закусих.

— Вземайте си каквото искате. — Майката на Колтън сяда на стола, който Уоли ѝ издърпва.

Всеки си избира по нещо; след няколко хапки подхващам:

— Професоре...

— Не ме наричай така. Познаваме се отдавна, а и сме сродници. Какво ще кажеш за Смити, както в колежа?

— Добре. Смити... — Припомням си с усмивка непохватното момче, което срещнах през трийсетте. — По-рано спомена, че не си ме върнал ти. През цялото време предполагах, че това е причината непрекъснато да се натъквам на теб.

— И аз дълго смятах така. Успях обаче да отговоря само на въпросите защо и как се пренасяш из времето. Не съм в състояние да контролирам процеса. Мисля, че с Уил се озовахте тук по силата на своята воля. Или на съдбата може би.

— Как е възможно? — питам.

— През годините проучвах звуковите вълни, квантовата теория за гравитацията, енергийните полета, теорията на струните...

— Говори по-простичко, татко — прекъсва го Уоли.

— Да, като за тъпаци. Не всички сме гении — обажда се Колтън. Засмиваме се. Виждам весели искрици в очите на професора.

— Добре — кимва той и почти забелязвам как колелцата се завъртат в мозъка му. — Въз основа на теорията на струните всичко във Вселената, от най-малките частици до далечните звезди, е изградено от един и същ елемент — неописуемо миниатюрни нишки вибрираща енергия. Според тази теория има множество паралелни вселени, свързани чрез енергийни струни.

— Значи някъде другаде наши двойници седят край друга маса и обядват? — пита Колтън.

— По-сложно е, но може да си го представиш и така. Теориите, които споменах, се разработват от години, но никой не е доказал как взаимодействат паралелните вселени.

Професорът отпива от бирата и се обляга назад. Поглежда ме.

— Според мен случилото се с теб и Уил се дължи на няколко фактора. Първо, звуковите вълни от камбаните в Карилиън Тауър.

— Кой са другите? — питам.

— Тук нещата стават по-неясни. Моята теория е, че в твоята стая, точно където е леглото ти, се създава въртоп. Това обяснява защо всичко върху леглото пътува с теб. Същото завихряне вероятно съществува в стаята на Уил.

— А какво го причинява? — пита майката на Колтън.

— Редица обстоятелства. Проучих най-подробно индианските могили край пансионите. Индианците са имали усет за невидими енергии. Според мен могилите им създават особено магнетично поле. Всъщност на мястото, където са построили „Елизабет Уотърс“, е имало индианска могила. Нищо чудно намесата да е раздвижила друга енергия.

Поглеждам Уил с разширени очи. През 1930 сме били на прав път.

— Освен това анализирах кога точно двамата сте се пренасяли във времето. Винаги е било по пълнолуние, което влияе върху гравитацията, приливите и магнетичното притегляне.

Всички кимваме.

— Дали и други студенти от стаите ни са пътували? — пита Уил.

— Не мога да кажа със сигурност. Нямам доказателства — отговаря професорът.

— Тогава защо ние? — поглеждам отново към Уил, благодарна, че се е върнал при мен.

— След като разбрах, че последното желание на баба ти е било да открие изгубения си брат или сестра, мисля, че дълбоката емоционална нужда е финалната съставка, обединила всички фактори, за да създадат съвършеното торнадо за пътешествие във времето. — Професорът замлъква и отпива пак от бирата. Изглежда доволен, че е заобиколен от любими хора и може да говори свободно. — Аби, ти тъгуваше за баба си. Копнееше за семейство. Това, съчетано с енергията на кутията за шапки и другите фактори, е размекнало стените на времето и те е пренесло в паралелна вселена. Уил е бил в подобно положение. Покрусен от загубата на близките, зажаднал за обич. Не бива да подценяваме могъществото на силния копнеж. Вярвам, че той ви е събрал.

— Смити — обажда се Уил и свойското обръщение ме развеселява, — въпросът е как да останем тук с Аби?

Мислим еднакво. Фактът, че сме се открили сред необятното време, не може да е съвпадение. Създадени сме един за друг. Сигурна съм и знам, че Уил също вярва в това. И след всичко преживяно не искаме да рискуваме да се разделим пак.

Смити побутва настрани чашата с бира.

— Вероятно няма да е трудно.

Уил стисва ръката ми.

— Звучи добре най-после нещо да е лесно.

— Трябва да стоите далеч от въртопа — казва сериозно Смити.

— Значи не могат да спят в стаите си? — пита Колтън.

— Именно. Ще съм по-спокоен, ако са далеч и от индианските могили, и от Карилиън Тауър.

— Следователно трябва да се преместим в друг пансион — заключава Уил.

— Нещо повече. Добре е да напуснете кампуса, и то незабавно. Днес. Няма начин да се предвиди какво ще се случи, ако останете тук.

— Но къде ще отидем? — поглеждам към Уил, после пак към професора.

Смити и съпругата му се споглеждат многозначително.

— Мислехме да ви поканим в нашата къща — казва тя. — Поне докато намерите нещо по-близо до университета.

— Пазих тази голяма къща години наред, в случай че ви потрябва. Имаме много спални. Давам си сметка, разбира се, че на двама младежи може би няма да им е приятно да съжителстват с изкопаеми като нас...

— С удоволствие ще отседнем при вас — прекъсва го Уил и ме поглежда усмихнат.

— Боже! Трябва да се обадя на мама да дойде, за да се запознаете. Няма да ѝ казваме веднага за пътешествието из времето, за да не я стреснем. Ще ѝ покажем нещата в кутията за шапки на баба. Ще ѝ обясня, че съм проучила миналото и съм те открила — поглеждам към професора за потвърждение.

Той кимва.

— Ще се радвам да се запозная с дъщерята на сестра ми. Моята племенница — усмихва се с искрена радост.

Същата вечер с Уил седим на задната веранда в къщата на Смити и съзерцаваме езерото. Въздухът е прохладен, луната — пълна. В кампуса на отсрещния бряг блещукат светлини. Потрепервам и Уил ме прегръща през раменете.

— Аби... Мисля, че пътешествах из времето, за да те открия.

Обръщам се към него.

— Слава богу, че успя. Не знам как бих се чувствала без теб.

Той отмества кичур коса от лицето ми и се взира в очите ми.

— Ти си моята сродна душа. Не искам да те плаша и разбирам, че сме прекалено млади за обвързване...

Карам го да замълчи с целувка.

— Уил, двамата преживяхме нещо немислимо, невероятно. Завинаги съм свързана с теб.

Той се усмихва.

— Радвам се, че мислиш така. И аз се чувствам завинаги свързан с теб. — Устните му докосват нежно моите и аз настръхвам. — Изглеждаш щастлива — прошепва той.

— Щастлива съм. Вече имам голямо семейство. И ти си тук, до мен.

— До края на времето.

Уил ме целува и от другия бряг на езерото долита далечен звън на камбани.

Издание:

Автор: Анджи Стантън

Заглавие: Утрото идва навреме

Преводач: Емилия Карастойчева

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателство ЕРА

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман (не е указано)

Печатница: ЕКСПЕРТПРИНТ ЕООД

Излязла от печат: 26.10.2017 г.

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 978-954-389-448-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/11015>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.